kom på

BEDRE TANKER

bevidsthedens udvikling

af

FalkeØje

Forlaget Lynet

Kom på bedre tanker – bevidsthedens udvikling.
af Tommy Falkeøje
© Copyright
Forlaget Lynet 2025.
CVR nr. 26088798
Tlf: 2721 0467
lyn@forlaget-lynet.dk
ISBN 978-87-972921-4-3

Tryk: Christensen Grafisk
christensengrafisk.dk
Rentemestervej 56B
2400 København NV

Bestil / køb bogen på
www.forlaget-lynet.dk

Alle rettigheder forbeholdes.
Mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf uden forlagets skriftlige samtykke er forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Undtaget herfra er korte uddrag til brug i anmeldelser.

Forord

Magthaverne har altid ment, at folk skulle tænke anderledes. Man skulle lære og forstå, at udviklingen går fremad, så vi hele tiden bliver klogere – og at samfundets ledere nu har den højeste visdom.

I de sidste 25 år har der været en omfattende bevidstheds-industri, der på alle måder har formået at få de fleste af os til at tænke, at vi i Vesten har opnået den endelige sandhed. – og at alle andre kulturer er nede på et halvdyrisk stade.

Forskere i andre kulturer mener dog, at vi i Vesten ikke fatter, hvad der foregår i verden, men at vi ødelægger alt – samtidig med, at vi tror det modsatte.

I 1960'erne opstod den kritiske samfundsforskning. Det nye var, at man ikke bare skulle finde et enkelt historisk skrift, der bekræftede ens fordomme om, hvad der var sket. Man skulle studere flere helt uafhængige samtidige skrifter, der beskrev samme historiske situation. For kun sådan var det, som man læste, en historisk kendsgerning. Det medførte, at hele den opfattelse, som man havde om den historiske udvikling, viste sig at være forkert.

De kritiske forskere eksisterer stadig – men er fyret fra universiteterne. Uddannelserne er omlagt, så man nu kun skal lære det, der passer til samfundssystemets kortsigtede behov.

Jeg formidler viden fra den kritiske forskning. Så her i bogen lærer man, hvad der faktisk er sket op igennem tiden. Man lærer også, hvad der faktisk sker i dag – og hvordan man kan blive inspireret af andre kulturer og dermed udvikle sin bevidsthed.

Tommy Falkeøje
2025

Indholdsfortegnelse

DEL 1

FORTIDEN

Oprindelsen til den europæiske bevidsthed 8
Hvordan opstod Gud? 9
Den jødiske bevidsthed 10
Den græske bevidsthed 11
Gammel kinesisk bevidsthed 13
- Meridianer 13
- Energimønstre 14
- Bevidsthedsmønstre 15
- Åndedrætsmønstre 16
- Energipumpen 17
- Ying-yang 18
- Månerytme i landsbyerne 18
- Trigram og hexagram 19
- Hvordan dannes et menneskes *jeg* 20
- Visdommen forsvandt i et par hundrede år 20
- Psyko-social brug af energimønstrene 21

Gammel indisk bevidsthed 26
- Chakra 29
- Kundalini rejsning 30
- Buddhisme 31
- Tantra 31

Kultursammenstød i Mellemøsten 32
Romerriget 33
Jesus-bevægelserne 34
Den kristne kirke 34
Arabisk bevidsthed 35
Europæisk bevidsthed 38
Adskillelse af det verdslige og det himmelske 39
Adelens frigørelse fra kirken 39

Alienation, den første bevidsthedsspaltning 40
Adelen 41
Konge og nationalstat 42
Reformation af kirken 42
Folket 43
Kirken 46
Heksebrændinger 47
Landsbyernes endeligt 48
Den lille istid 48
Den borgerlige revolution 49
Teoretikere i den revolutionære periode 52
Reifikation, den anden bevidsthedsspaltning 53
Udviklingen indenfor kirken 55
Fader Vor 56
Europæisk reinkarnation 61
Skabelsen af arbejderen 63
Pariserkommunen 64
Anarkister og marxister 64
Marxismens udvikling 65
Første Verdenskrig 66
Sovjetunionen 69
Anden Verdenskrig og den kolde krig 70
Imperialismen 70
Politiske grupperinger 71
Kulturrevolution i 1968-70'erne 72
Kønnenes befrielse 72
Børns befrielse 74
Ny kvindelighed 74
Maoisme 75
Management 77
Seksuel frigørelse 80
Vestlig tantra 89
Prævention 91

Diskurs teori 91
Samfundsvidenskab 95
Bevægelsen døde 96
Terapi 98
Psykoterapi 98
Kropsterapi 101
Åndedrætsterapi 102
Nye terapimetoder 106
Deperdution, den tredje bevidsthedsspaltning 107

DEL 2

NUTIDEN

Børn og unge 110
Vride hofteleddet 110
Alienation, den første bevidsthedsspaltning 110
Reifikation – den anden bevidsthedsspaltning 112
Misbilligelse 113
Skole 117
Deperdution, den tredje bevidsthedsspaltning 118
6-delt bevidsthed 119
Kroppen 119
Transhumanisme 120
Magtpolitiske forandringer 121
Bureaukratisk teknokrati 121
USA 122
Universiteter 124
Europa 125
Venstre-højre 126
Energimønstre og bevidstheder 127
Samlings-energien 127
Enheds-energien 127
Hengivelses-energien 128
Modtager-energien 128
Territorie-energien 129
Analyse-energien 129

Udlevelses-energien....130
Skaber-energien....130
Fri bevidsthed....130
Kina....131
Rusland....133
Den moderne bevidsthed....134
Spirituel bevidsthed....135

DEL 3

FREMTIDEN

Magten i samfundet....136
Lovgivende magt....136
Dømmende magt....136
Udøvende magt....136
Den fjerde magt: Ankemagten....138
Gendannelse de 3 oprindelige magter....139
Folkemagt....139
Folkeråd....140
Konsekvenser....140
Livgivende jordbrug....141
Sygdom....143
Frigørelse....145
Index....148

Del 1
Fortiden

Oprindelsen til den europæiske bevidsthed

Man plejer at sige, at den sidste istid sluttede 10.000 før 0. Og jo, så begyndte isen at trække sig tilbage nordpå. Men det gik langsomt. I Mellemøsten omkring år 7000 før 0 var klimaet meget menneskevenligt. Der var varmt, men også fugtigt. De fleste mennesker boede i landsbyer på skråningerne i en dal, hvor der nede i bunden var en flod eller å. Og hele dalbunden var en jungle med vilde dyr. Helt frem til omkring år 2000 før 0 kunne folk nøjes med at gå rundt og plukke deres mad. Senere da klimaet havde ændret sig, kaldte folk denne tidlige tilstand for Paradisets have, fordi man ikke behøvede at arbejde. Men i takt med at klimaet blev tørre, begyndte man også at spise kød en gang imellem. Fra senere skrifter ved vi, at det var mændene, der i en lille gruppe gik ned i junglen og fangede og dræbte et dyr eller fiskede et par fisk i floden.

Omkring år 2000 før 0 havde isen trukket sig endnu mere nordpå, hvilket medførte, at klimaet i Mellemøsten var blevet så tørt, at man begyndte at anlægge haver og dyrke fødevarer. Men i løbet af nogle hundrede år var det ikke nok. Man blev nødt til nede i dalen at fælde noget af junglen og lave små marker. Og efter endnu et par hundrede år havde man fældet alle træerne og lavet marker på hver side af floden. Nu var der ikke jungle med vilde dyr, som man kunne dræbe og spise, og derfor begyndte man at skaffe sig tamme husdyr.

Omkring år 1700 før 0 begynder man i Mellemøsten med skriftsprog. Og meget af det handlede om at registrere, hvor mange dyr, den enkelte mand havde. Hvor man tidligere bare delte kødet, når man slagtede et dyr, opstod nu ejerskab til dyrene. Der var stadig nogle, der boede i landsbyer på skråningerne, hvor de dyrkede deres haver; men det gav ikke mad nok. Så gik de ned i dalen til dem, der dyrkede landbrug og tiggede om mad. Men i længden måtte dem på skråningerne opgive. De fleste flyttede til en oase eller slog sig ned et sted ved siden af floden.

Men der opstod mange røverbander, der begyndte at stjæle mad fra landsbyerne nede ved floden. Her dannede man små forsvarsgrupper, der

skaffede sig våben. Og man byggede også grøfter og gærder, så man kunne holde røverbander ude. Langsomt udviklede det sig, sådan at der i de nye landsbyer blev en gruppe væbnede krigere. Og de fik en magtposition, så de blev en overklasse med særlige privilegier. På dette tidspunkt havde skriftsproget udviklet sig så meget, at man begyndte at skrive love, der dels skulle begrænse og regulere krigernes magtposition og dels skulle forsvare de svage og give dem nogle rettigheder. Disse love minder meget om tilsvarende love, som vi har i dag. Og de vidner om, at mænd og kvinder have lige mange rettigheder, - at man hjalp de svage, som ikke kunne forsørge sig selv, - samt at man varetog fællesskabets interesser mere end individernes ønsker.

Det grundlæggende problem var, at der i regionen var flere mennesker, end der kunne skaffes mad til. Og derfor udviklede røverbanderne sig til små hære, som i desperation forsøgte at erobre en floddal eller oase. Men så slog landsbyerne sig sammen, sådan at hver landsby kunne stille med en gruppe soldater, og at man på egnen fik en hær, hvor der kom en hærfører, der var dygtig til at føre krig. Fra år 1200-800 før 0 var der krige i hele regionen om at skabe et land, hvor man kunne holde røvere ude – og internt holde fred. Den stærkeste hærfører blev konge, der skulle sikre fred og retfærdighed.

Fred blev der kun ind imellem. Nogle gange steg floden og oversvømmede markerne, så man ikke kunne producere fødevare. Andre gange var der strid mellem stammerne, om hvem der skulle bestemme.

For jødernes vedkommende var det kong Salomon, der levede omkring år 1000 før 0, der skabte et stort sammenhængende rige med fred. Og det indebar også erkendelsen af det, som man dengang kaldte en kraft, men som siden er blevet oversat til gud.

Hvordan opstod Gud?

De jødiske vismænd kiggede op på himlen og opdagede, at de fleste stjerner altid stod på samme sted. Så var der Solen og Månen, der bevægede sig. Men der var også nogle andre lysende himmellegemer, der bevægede sig, og de fik siden navnet planeter. I dag ved vi, at Månen bevæger sig rundt om jorden. Og vi ved, at planeterne bevæger sig rundt om Solen – ligesom Jorden gør. Men dengang oplevede man, at planeterne havde en særlig kraft. Man mente, at hver planet var en gud.

Og hver af de krigsførende hære knyttede an til en af disse guder – for at sikre sig en himmelsk kraft. Efterhånden som nogen sejrede, begyndte man at mene, at planeterne havde forskellige kræfter, sådan at nogen var stærkere end andre. Og da kong Salomon sejrede over et stort areal og opnåede fred gennem mange år, mente man, at den planet, som Salomon havde valgt at få hjælp fra, var den stærkeste – og det var Solen. De himmelske kræfter blev dermed sat ind i et hierarki.

Der var dog to årsager til, at man ikke bare opfattede kræfterne som lys. Den ene var, at floden nogle gange fik over sine bredder – uden at man kunne forklare det. Så altså måtte der være en anden kraft end lyset på himlen. Og den anden årsag var, at der ofte skete noget andet end det, som man kunne forvente, efter at man havde studeret konstellationerne på himlen. Derfor var der altså en kraft, som ikke kun var lys – men en kraft, som i sig selv havde evne til at skabe noget. Og denne kraft blev så kaldt Gud. Og de andre planeters kræfter blev så kaldt engle.

Det Salomonske rige med fred og retfærdighed varede ikke evigt. Men jøderne mente og mener, at Guds kraft er så stor, at der på et tidspunkt vil opstå et evigt guddommeligt rige på jorden.

Den jødiske bevidsthed

Jøderne kalder Gud for Jahve. Og når et barn fødes, udruster Jahve barnet med en bestemt bevidsthed. Det sker dels ved hjælp af astrologien – altså planeternes position på himlen – men også mere immaterielt som en åndelig energi, som Jahve giver barnet. I løbet af livet kan barnet ikke ændre på det. Men barnet kan godt opnå erfaringer og erkendelser. Og når barnet dør, høster Jahve disse erfaringer og erkendelser. Når Jahve så næste gang giver en ny baby en start-bevidsthed, får det nye barn Guds høstede erfaringer og erkendelser. På den måde udvikler jødernes fællesskab sig.

Ifølge jødernes tankegang er der altså ingen forskel på Jahves og jødernes bevidsthed. Jøderne er de kropslige bærere af Jahves bevidsthed. I det fremtidige Guddommelige rige, som Jahve vil skabe på jorden, er der kun plads til dem, der sådan er de kødelige bærere af denne bevidsthed.

Når man dør, dør man. Der er ikke noget liv efter døden. Men i og med at man ikke identificerer sig med en individualistisk bevidsthed, men med den fælles guddommelige bevidsthed, er man en del af et evigt levende væsen.

Den græske bevidsthed

De gamle grækere kiggede også op på himlen, fordi de også mærkede, at de lysende himmellegemer havde en direkte kraft, der påvirkede mennesker. Men hvor jøderne koncentrerede sig om de himmellegemer, som bevægede sig i forhold stjernerne, var grækerne ligeglade med disse forholdsvis få himmellegemer. De fokuserede mere på alle stjernebillederne. Og de mente, at stjernerne havde en kraft – og var altså nogle guder.

De forestillede sig så, at jorden oprindelig havde været en gold planet bestående af jord. Og så fik de den tanke, at det var himmellyset, der sugede jordpartikler op mod sig – og dannede levende væsener. Alt liv bestod derfor af 2 elementer, hvoraf noget kom fra himlen, og noget kom fra jorden. Det første kaldte de sjæl, og det andet for legeme. Når man døde, gik sjælen tilbage til himlen, og legemet blev igen til jord. Man forestillede sig, at sjælen udgjorde bevidstheden, mens legemet bare var noget materielt.

Når sjælen så havde været et stykke tid i himlen, inkarnerede den igen på jorden og blev til et dyr eller mennesker. Sjælen skiftede altså hele tiden mellem at være i himlen og på jorden. Når den kom til jorden, kunne den måske komme ned og være en orm. Næste gang kunne den blive til en okse. Næste gang måske et menneske. Og næste gang måske en ræv. Der var ikke nogen udvikling i sjælen. I et menneske tog sjælen bolig i hovedet. Det jordiske i et menneske var så i underlivet. Og brystet dannede forbindelsen mellem sjælen og legemet, fordi man trak vejret – og energien fra hoved og underliv så blandede sig.

Mens man levede, havde man 2 bevidstheder. Den ene befandt sig i hovedet. Det var sjælen. Og den var hævet op over det materielle – og kunne rumme gudernes visdom. Den anden befandt sig mest i underlivet. Det var legemet. Og her havde man dyriske instinkter og kropslige behov.

Omkring år 350 før 0 mente filosoffen Aristoteles (384-322), at al ”korrekt” tankegang er 2-polet - svarende til himmel og jord eller hoved og underliv. Han erkendte, at man kan opdele sine tanker sådan, at man kan have et *jeg*, der studerer et *objekt*. Man kan også bruge det sådan, at man i de 2 bevidsthedspoler kan have 2 tanker – og så sammenligne dem. Denne måde at bruge bevidstheden på er blevet til den videnskabelige tankegang, som vi kender i dag.

Den sociale brug af bevidstheden medfører, at der opstår en overklasse, der med brug af sjælens visdom bestemmer alt, mens der så opstår en underklasse, der i overvejende grad kun har en kropslig bevidsthed.

Mens jøderne havde en bevidsthed, der var direkte koblet sammen med Gud og alle andre mennesker, var den græske bevidsthed individuel. Ethvert menneske kunne erkende noget og opnå erfaringer. Og så kunne man diskutere med andre og forsøge at overbevise dem om noget. Det udviklede sig så til det, som de kaldte demokrati, hvor overklassen samledes og diskuterede samt besluttede noget.

Grækerne bestod af små bystater, der konstant var i krig. Når man erobrede en fremmed by, dræbte man mændene og tog kvinderne til fanger. Dem brugte man så til at føde flere børn. Alle pigebørnene blev gjort til ludere, så de kunne føde flere børn. Og alle drengene blev allerede fra 5-årsalderen til soldater, der skulle lære at adlyde og dræbe. Drengene blev også brugt til sex.

Mens jøderne havde en vision om en fremtidig verden med en fælles bevidsthed om fred og retfærdighed, mente grækerne, at alle guderne – stjernebillederne – havde hver deres bevidsthed, og at alle disse bevidstheder trak i hver sin retning. Det afgørende var, at man skaffede sin en stærk hær, og så kunne man komme til at herske.

Det blev dog romerne, der overtog den græske bevidsthed og skaffede sig den stærkeste hær. De havde så den vision, at de ville skabe et verdenssamfund, hvor der kunne opstå fred og retfærdighed.

De lavede en lov, som alle skulle rette sig efter. Og de besatte alle lande rundt om Middelhavet. Hvis nogen gjorde modstand, bekæmpede man dem blodigt med sit overlegne militær. Og oprørere blev grusomt straffet med tortur og død. Så byggede man veje overalt. Og man indsatte lokale embedsmænd.

Romerne troede, at alle folk til sidst ville rette sig efter loven - og at man på den måde kunne opnå en fredelig verden. Det blev kun til mere krig og opstand.

Gammel kinesisk bevidsthed

Ligesom i Middelhavsområdet sad kinesiske vismænd for 3000 år siden og kiggede op på stjernehimlen. De fleste stjerner bevægede sig ikke i forhold til hinanden. Men nogen gjorde – og blandt dem var der 3, der gav så kraftigt lys, at de dannede skygge på jordoverfladen. Det var Solen, Månen og Venus. Og så tænkte kineserne, at de 3 kredsløb, som disse himmellegemer gennemløb på himlen, blev overført til alt levende på jorden, som så rettede sig ind efter disse himmelske kræfter. Hermed blev levende væsner 3-delte. En planter fik rod, stænger og blomst. Et menneske fik underliv, bryst og hoved. Og på ydersiden af et menneske kom der 3 elektriske kredsløb, svarende til de 3 kredsløb på himlen.

Meridianer

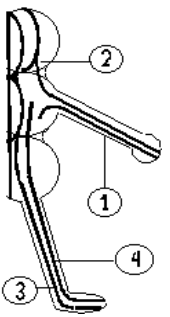

Kineserne erkendte så, at der i både højre og venstre side på hudens overflade er 3 elektriske kredsløb. Et af dem starter ved brystet, løber ud ad armen til tommelfingeren, tilbage ad pegefingeren, op over hovedet, ned og ud ad benet til nummer to tå, tilbage ad storetåen op til brystet. Det andet kredsløb løber på samme måde, men går til lillefinger og lilletå og er flyttet en tredjedel rundt på kroppens overflade. Og det tredje har det på samme måde, men går til langfingeren og nummer fire tå. Hvert kredsløb deler kineserne op i 4 meridianer. Strømmen kaldes for *chi*. I USA har flere forskellige virksomheder i slutningen af 1990'erne produceret små apparater, der kan måle disse energistrømme, så meridianer *er* virkelige.

De 12 meridianer har kineserne så overført til en 12-årig rytme, sådan at hvert 12. år har sin egen energi og eget navn.

Når strømmen flyder frit rundt i alle meridianerne, føler man bare en sammenhæng. Men så kan man bremse energistrømmen. Og det interessante i forhold til bevidsthed er, at man kan bremse strømmen mellem hoved og bryst samt mellem bryst og underliv. Lad os tage et eksempel: Jeg sidder og snakker med en anden person. Men lidt efter lidt siger vedkommende noget værre sludder, og jeg bliver langsomt mere irriteret på ham. Pludselig siger han noget helt tåbeligt – og så sker der noget i min krop. Jeg kan mærke, hvordan der op gennem maven og

brystet rejser sig en følelse af ophidselse. Men samtidig indser jeg, at vedkommende er naiv og ikke vil være i stand til at forstå mine synspunkter. Og så sker der det, at jeg er i stand til at standse ophidselsen. Jeg spænder op i alle musklerne i kæben og halsen samt i nakken og skuldrene. Og jeg gør musklerne i det øverste af brystet helt slatne. Og så standser den følelsesstrøm, som ellers var på vej op til hovedet. Jeg kan stadig mærke ophidselsen i brystet. Men nu er jeg i stand til at indtage et forstående smil med ansigtet – og lade som om, jeg stadig er interesseret i at lytte og forstå. Jeg har lavet en mur af spændinger mellem bryst og hoved.

Når jeg spænder op i en muskel kaldes det en overspænding. Når jeg gør en muskel helt slatten, kaldes det en underspænding. Begge medfører, at den elektriske strøm i meridianerne standser. Og i det her eksempel opstår der så en højere elektrisk ladning i brystet end i hovedet.

Årsagen til at strømmen standser skyldes, at cellerne i de over- eller underspændte muskler ikke bevæger sig i forhold til hinanden. Det er kun, når musklerne bevæger sig, og cellerne dermed presser sig mod hinanden, at der overføres elektrisk ladning fra celle til celle. Det kan man konstatere ved at massere sådanne spændte muskler. Når man dermed presser cellerne mod hinanden, kan man presse strømmen fremad i en meridian. Og ja, det kan man også måle; så det er også rigtigt.

Den elektriske ladning befinder sig altid i nogle kiselkrystaller i cellevæggene. Hvis 2 naboceller har forskellige ladninger, og de presses mod hinanden, overføres der ladning fra den celle, der har højest ladning, til den celle, der har lavest ladning.

Man kan lave en tilsvarende spændingsmur mellem underliv og bryst. Man spænder op i lænden. Og man spænder man op i mavemusklerne (hvis man er en mand, der gerne vil demonstrere, at han er stærk og sej) – eller man gør dem slatne (det er det normale).

Energimønstre

Ved hjælp af sådanne muskelspændinger kan man indtage 8 forskellige energimønstre. På tegningen betyder sort, at der er en relativ høj elektrisk ladning (kineserne brugte farven rød) – og hvid betyder, at der er en relativ lav elektrisk ladning (kineserne brugte gul eller gylden).

Jeg har givet energimønstrene følgende navne. Fra venstre til højre er det: territorie-energien, analyse-energien, udlevelses-energien, skaber-energien, samlings-energien, enheds-energien, hengivelses-energien og modtager-energien. Oversat til engelsk er navnene: Territory Energy, Analyze Energy, Release Energy, Create Energy, Gather Energy, Unity Energy, Devote Energy og Receive Energy.

Fordi der er meridianer i begge kropssider, kan man have forskellige energimønstre i hver kropsside. Her er 3 eksempler. Den side, som man ser til venstre, er personens højre side. Og den side, som man ser til højre, er personens venstre side.

Det samlede elektriske ladningsmønster kaldes energilegemet. Nogen vil gerne kalde det sjælen. Andre kalder det for *jeg*'et. Det er et elektromagnetisk felt rundt om kroppen. Man kan føle og mærke det.

Når der her i bogen skrives, at der for eksempel er høj ladning i en kropsdel, betyder det i virkeligheden, at der er en høj elektrisk ladning på overfladen af den kropsdel.

I Kina tegner man ikke figur-symbolerne; man nøjes med at beskrive dem. Man har givet navne til dem. Men for en vesterlænding er disse navn forvirrende. Her i bogen er der anvendt andre navne, som mere passer til, hvordan vi tænker.

Bevidsthedsmønstre

Fra huden går der nervetråde op til hjernen. Og via disse nervetråde overføres energimønstret til hjernen, så der her opstår samme ladningsmønster. Nogen har ment, at energimønstret opstår på grænsefladen mellem for- og bag-hjerne; og det er meget sandsynligt, men ikke påvist videnskabeligt.

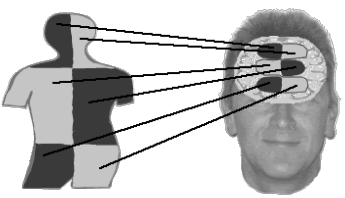

Når man skifter energimønster, skifter strukturen i bevidstheden også. Hvis man har et bestemt energimønster og betragter, hvad der foregår socialt, får man en bestemt oplevelse af den sociale situation. Men hvis man så skifter til et andet energimønster – og stadig kigger på den samme sociale situation, får man en anden oplevelse. Man ser de strukturer i den ydre sociale virkelighed, som passer til de indre strukturer, som man har i sin bevidsthed.

Når man vil skifte energimønster, er rækkefølgen, at energilegemet skifter først; det drejer sig om energistrømmene i kroppen. Umiddelbart efter skifter åndedrættet, så det tilpasser sig det nye mønster. Og til sidst etablerer muskelspændingerne sig. Men de 3 trin sker uendelig hurtigt efter hinanden.

Åndedrætsmønstre

Der er mange terapeuter, der mener, at der er et naturligt åndedræt; men der er 8 forskellige måder at trække vejret på.

Indtager man energimønstre med høj ladning i underlivet, har man let ved at ånde ind og sværere ved at ånde ud.

Indtager man energimønstre med lav ladning i underlivet, har man let ved at ånde ud, men sværere ved at ånde ind.

Man kan have et tydeligt maveåndedræt.
Det knytter sig til udlevelses-energien.

Tilsvarende kan man have et bryståndedræt.
Det knytter sig til samlings-energien.

Analyse-energien og enheds-energien giver begge et indespærret og lille åndedræt. Det er det, som vi kender i Europa.

Et endnu mindre åndedræt foregår i territorie-energien og hengivelses-energien. Her er det ikke indespærret.

Helt lille og næsten uden bevægelse af bryst og mave er åndedrættet i modtager-energien. Det har man for eksempel, når man mediterer.

Og så er der et meget stort åndedræt i skaber-energien. Her bruges bryst og mave lige meget. Mens en typisk europæisk ind- og udånding tager 4-5 sekunder, kan det med skaber-energien godt tage op til 10-20 sekunder.

Man trækker vejret dels ved hjælp af brystkassen, så ribbenene går udad på indåndingen og indad på udåndingen – og dels ved hjælp af mellemgulvsmusklen, så den går nedad på indåndingen og opad på udåndingen.

Energipumpen

Men der sker noget mere, når man trækker vejret. Samtlige muskler i hele kroppen spænder en anelse op på indåndingen og slapper en anelse af på udåndingen. Særlig interessant er bækkenbundsmusklen. Når den spænder op, hæver den sig opad. På indåndingen, hvor mellemgulvsmusklen går nedad, går bækkenbundsmusklen altså opad. Og på udåndingen sker så den modsatte bevægelse.

Mekanisk set handler det om, at tarmene og andre organer i underlivet masseres, og at kønsdelene bevæges. Bevægelsen kaldes for *energipumpen*. Ifølge kinesisk tankegang er det den, der sender elektriske strømme rundt i meridianbanerne, og som altså er strømforsyningen til de overfladespændinger, der danner energimønstrene.

I det gamle Kina var der en række *skoler* for, hvordan man skulle bruge energimønstrene. Og der er 2 meget kendte, som er en slags modsætninger.

Den ene er *konfucianisme*, hvor der lægges vægt på, at man kender og forstår energimønstrene, sådan at man er bevidst om, hvordan man tænker, og hvad man gør.

Den anden er *taoisme*, hvor man bare skal lade energien strømme af sig selv. Taoisterne var dog nogle gamle embedsmænd, som godt kendte til konfucianismen og udmærket kendte til energimønstrenes bevidstheder. Men de var modstandere af, at man skulle styre sig selv.

Ying-yang

Omkring 500 før 0 erkendte kineserne, at der er en særlig rækkefølge, som man ikke kan lade være med at anvende, når man udvikler sig, kommunikerer, gør erkendelser osv.

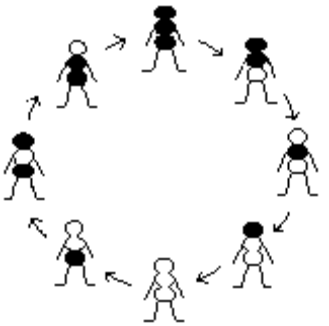

Man indtager et energimønster, og når man har gennemlevet det efter et par minutter, skifter man uden at tænke over det videre til et andet energimønster. Og når man så har gennemlevet det, skifter man igen osv. De 4 energimønstre, hvor der er høj ladning i underlivet, kaldes mandlige – og de 4 andre, hvor der er lav ladning i underlivet, kaldes kvindelige.

I denne cirkelproces er der en opladning gennem de 4 mandlige energimønstre – og en afladning gennem de 4 kvindelige energimønster. Og så kommer en ny opladning. Og herefter en ny afladning. Og sådan kan man fortsætte længe og tage den ene runde efter den anden.

Når kineserne skulle symbolisere ovenstående cirkelproces, tegnede kineserne ying-yang symbolet – som ses til højre. Når kineserne så dette symbol, tænkte de på de 8 energimønstre og rækkefølgen gennem dem. Farverne her er sort og hvid. Kineserne brugte farverne rød og gul (gylden).

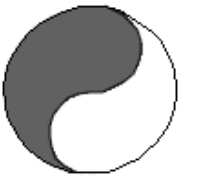

Månerytme i landsbyerne

Igennem de sidste mange hundrede år har man i landsbyerne hver måned gennemlevet følgende proces:

Efter ny-måne gik landsby-formanden rundt – for at fornemme, hvad folk krospsligt havde af nye energier.

Og efter nogle dage skulle man så finde ud af at formulere nogle nye tanker og idéer om, hvad man skulle i denne måned.

Dernæst begyndte man at koordinere sig med hinanden, så idéerne blev til handlinger.

Ved fuldmåne holdt man så en fest, fordi det nye var ved at blive en realitet.

Så skulle det nye socialiseres. Alle gik og snakkede med hinanden. Hvad føler du om det nye? Hvad tænker du om det?

Så var det vigtig, at man slap snakken, men at man viste sine følelser for det nye.

Og enhver skulle så også afslutte processen med at gøre sig nogle tanker den, hvad der kom ud af det.

Ved nymåne skulle man så slippe vilje, lyst, tanker – så man kunne være modtagende for, hvad der så skulle ske.

Trigram og hexagram

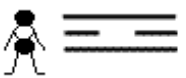

I stedet for at tegne de små figurer, fandt man på at bruge streger. Når de skulle tegne et samlet energimønster, tegnede man 3 linjer. En ubrudt linje betyder høj ladning. En brudt linje betyder lav ladning. Når der er samme energimønster i begge sider, kaldes det et trigram.

Når man skulle tegne et polariseret energimønster med forskellige energimønstre i de to sider, tegnede man et hexagram. De tre øverste linjer repræsenterer energimønstret i venstre side, og de 3 nederste energimønstret i højre side.

Richard Wilhelm (1873 – 1930), som var en tysk missionær, som levede i Kina i 25 år, oversatte bogen I Ching, sådan at vi i Vesten i 1960-70'erne fik kendskab til denne gamle kinesiske visdom. I bogen er der kun brugt trigrammer og hexagrammer. Bogen er oprindelig skrevet i Kina omkring 500 får år 0 - på samme tid, som bevidstheden stivnede i Mellemøsten i bestemte mønstre. Og beskrivelsen af energimønstrene vidner om, at kineserne også på dette tidspunkt havde en ret stivnet bevidsthed.

Hvordan dannes et menneskes *jeg*

Her i Vesten var der indtil for en del år siden nogen, der troede og mente, at et nyfødt barn ikke havde nogen bevidsthed, men at det var opdragelsen og barnets erfaringer med omverden, der skabte bevidstheden. Men ifølge kinesisk tankegang er det energistrømmene i meridianbanerne, der er grundlaget for bevidstheden. Den bevidsthed, som man kan føle, når man mærker energistrømmene, kalder kineserne en *materiel energi*, fordi den ikke give nogen *jeg*-oplevelse. Men som en slags modenergi, opstår der så på overfladen af kroppen nogle energimønstre. Og dem kalder kineserne for en *levende energi*. Og her er den primære oplevelse, at man føler et *jeg*. Dette *jeg* kan så være med et samlet energimønster med samme energimønstre i de to sider; og så føler man sig ude i omverden. Og det kan være med et polariseret energimønster med forskellige energimønstre i de to sider; og så føler man sig mere indadvendt – men kan dog godt projicere det ene ud på omgivelserne. Fordi der kan være alle 8 energimønstre i hver side, kan man altså opleve 64 forskellige udgaver af sit *jeg*.

Visdommen forsvandt i et par hundrede år

Kort efter år 0 begyndte kineserne at forestille sig selvstændige ånder i kropsdele med lav ladning. På det tidspunkt opfattede de strukturen i kroppen som vist på tegningen. De havde stadig en 3-deling; men de opfattede hovedet ligesom arme og ben. De inddelte i nedre bughule, øvre bughule og bryst.

Sagen var, at kineserne opfattede øvre bughule som nogle organer, der sendte impulser op til hovedet og hjernen. Og de opfattede hovedet som et følehorn og hjernen som en føleknude, der til enhver tid kunne mærke en bevidsthed, men som ikke ophobede tanker. Leveren giver den grundlæggende impuls, som sender energi ud i kroppen i retning af hovedet. Når milten trækker sig sammen, forbruger den noget af denne energi, og når den slapper af, frigiver den energien igen. Det sker skiftevis i en langsom rytme, så energien kommer til hjernen i portioner, der passer til sætninger. Nyrerne arbejder modsat leveren. Når de forbruger energi, sker det langsomt og længe, så energi-strømmen op til hovedet standser.

Kineserne begyndte herefter at fokusere på en 5-deling, idet der jo var 5 udløbere: 2 ben, 2 arme og 1 hoved. Og det måtte skyldtes, at der var 5

indre energier. Der er mange i Vesten i dag, der mener, at kinesisk filosofi handler om en 5-deling.

Det interessante er, at man i Mellemøsten omkring år 0 også begyndte at fantasere om ånder. Men både i Kina og i Mellemøsten varede det kun et par hundrede år. Så vendte man tilbage til at mene, at der ikke eksisterede noget bevidsthedsmæssigt, uden at det havde et biologisk fundament.

Psyko-social brug af energimønstrene

I det følgende gennemgås de 8 energimønstre, hvor der er samme energimønster i højre og venstre side. For hvert energimønster er der to tegninger. Tegningerne til højre viser personen set fra siden, idet kropsholdningen er lidt "tydeligere".

Med **analyse-energien** er hovedet og underlivet stukket frem. Med hovedet spejder man fremad for at styre og se, hvor man går hen. Og med underlivet skyder man sin dyriske kraft fremad. Energimønstret overføres til hjernen, så det bliver et bevidsthedsmønster. De høje elektriske ladninger i hoved og underliv danner to bevidsthedspoler i hjernen, sådan at man har to tanker samtidig.

Det naturlige er, at man vil skabe noget nyt. Her går der en energistrøm fra underliv til hoved. Og der er en tilsvarende relation mellem de to bevidsthedspoler i hjernen. Det handler om en dyrisk konkret kraft, som overføres til en abstrakt tanke om, hvad man vil.

Men man kan også bremse sig selv. Man kan kontrollere og undertrykke sig selv. Her danner man et *jeg* i hovedet, der skal herske over ens umiddelbare dyriske lyster, drifter og vilje.

Endelig kan man skifte mellem de to første. Det drejer sig om, at man gennemfører en analyse. Nogle mennesker bruger analyse-energien hele tiden på denne måde. De har konstant tanker, som de analyserer.

> Det interessante er, at den gamle græske bevidsthed stivnede i netop dette mønster.

Enheds-energien er *jeg*/*vi*-orienteret, idet man har lige meget fokus på sig selv og andre. Ligesom for analyse-energien er der muskelspændinger mellem hoved og bryst samt mellem bryst og underliv, så hele kroppen er stiv. Der foregår ingen bevægelse mellem hoved, bryst og underliv. Man er i god kontakt med sine følelser i brystet på grund af den høje elektriske ladning, der er her. Når man overdriver kropsholdningen som vist på tegningen til højre, går man på en bestemt måde. Mens man med analyse-energien sætter hælene i jorden først, går man med enheds-energien mere oppe på tå.

Med analyse-energien træffer man beslutninger om, hvilke projekter man vil kaste sig ud i. Her er der analyser af fortid og fremtid, sammenligninger, forklaringer, begrundelser osv. I enheds-energien træffer man også en slags beslutninger. Men det er midt i de enkelte projekters udførelse. Og der er ingen forklaringer eller begrundelser. Man snakker fra hjertet. Det handler ikke om at vælge projektet til eller fra - men lade andre erfarer, hvad man føler.

> Det interessante er, at den gamle jødiske bevidsthed stivnede i netop dette mønster.

Med **udlevelses-energien** er det som at gå hovedløst rundt og lade kroppen bevæge sig hensynsløst, mens man udtrykker følelser fra brystet og underlivet. Al fornuft og civilisation er fraværende. Man er ikke hensynsløs, for med hovedet har man en opmærksomhed på andre.

I udlevelses-energien er der høj ladning i både underliv og bryst – og energien i de to kropsdele er forenet. Der er ingen spændinger mellem underliv og bryst, så underlivet vugger frem og tilbage i forhold til brystet. Det vises med pilen på tegningen. Hvis man forestiller sig en vandret akse fra højre til venstre midt gennem hoften, sker bevægelsen sådan, at man på indåndingen fører halebenet bagud, mens det nederste af maven bevæger sig fremad – og at man på udåndingen slapper af, så halebenet sænker sig ned og fremad, mens maven bevæger sig indad.

På indåndingen bevæger mellemgulvsmusklen sig nedad og bækkenbundsmusklen sig opad – og presser energien i underlivet sammen, mens der på udåndingen sker det modsatte. På udåndingen overføres så følelserne fra underlivet til følelserne i brystet, hvorved de to sæt følelser

blandes, så der opstår nogle helt tredje følelser. En af disse tredje-følelse er mod. Man tør gøre det, som man ellers ikke tør.

Med **hengivelses-energien** snakker man, som om der ikke er vilje bag ordene (kraft fra bryst og underliv), men hvor tankerne hele tiden kører i ring og gentager sig i det uendelige. Der er ingen bevægelighed. Man snakker gerne om sig selv, men på en måde, hvor man ikke foretager sig noget, men bare har de tanker, som man nu engang har. Hvis man får dårlige følelser, kan det blive til hysteri og hovedpine.

Der opstår let et problem med den høje ladning i hovedet, fordi der hele tiden kommer ord, som man ikke kan lade være med at sige. Der er ingen analyse, så man kan diskutere, om man skal kalde det tanker. Men der kommer hele tiden nogle sætninger. Den gode brug af energimønstret opstår, når hovedet reagerer på det, der sker i bryst og underliv. For at opnå det, skal man have sin opmærksomhed i kroppen (bryst og underliv), selvom der er lav ladning her. Og så skal man lade hovedet følge impulserne fra bryst og underliv. Og det skal komme frit og spontant som lyde, ord og sætninger.

Når en tanke i hengivelses-energien aflejrer sig permanent i hovedet, kaldes det en *holdning*. Det er ikke noget, man kan analysere. Og det er ofte umuligt at argumentere for det. Men det er nogle værdier, som er opstået gennem lang tid, og som handler om, hvad man grundlæggende synes er rigtigt og forkert.

I **territorie-energien** er der høj ladning i underlivet og lav ladning i bryst og hoved. Det vil sige, at der er en spændings-mur mellem underliv og bryst; og det medfører, at underlivet holdes stille i forhold til brystet. Men der er også en bestemt vinkel, så underlivet stikker lidt fremad, mens bryst og hoved er mere tilbagelænet. På tegningen er det overdrevet, så det ligner: *Her kommer jeg med min kønsdel*. Men det er især bryst og hoved, der signalerer tydeligst. Denne tilbagelænede holdning signalerer, at tanker og følelser blot følger passivt efter det, som i øvrigt sker. Der er absolut ingen aggression i mønstret; men underlivet signalerer en parathed til kraftfuld handling.

Bevidsthedsmæssigt projicerer man energimønstret ud, så man oplever en psykisk grænse mellem sig selv (underliv) og andre eller omgivelserne (bryst og hoved).

Med territorie-energien lærer man sine grænser at kende. Ved grænse forstås ikke en moralsk grænse i tankerne (hoved). Det er heller ikke, når man begynder at føle noget nyt og anderledes (bryst). Det er, når man mærker, at ens *jeg* bliver truet eller udfordret. Hvis det sidste sker, opstår en følelse af frygt.

Med territorie-energien danner man 2 psykiske grænser og får 2 psykiske territorier. Den ene kaldes primærgruppen. Det er den nære familie. Den består af kæreste og børn, farmor, en onkel, en kusine, en nabokone og måske en elskerinde eller elsker. Den anden kaldes sekundærgruppen. Det er storfamilien, landsbyfællesskabet, stammen, klanen eller menigheden.

Med **skaber-energien** bevæger hoved, bryst og underliv sig i forhold til hinanden. Bevidsthedsmæssigt oplever man en koordination mellem ens egne og andres energier, så man mærker en fælles bevidsthed. Det går ikke ud på at blive enige. Det handler om at opleve fællesskabet. Fænomenet *beslutning* knytter sig til individet. Fænomenet *koordination* knytter sig til fællesskabet. Der er ingen, der bestemmer over andre.

Dog kan energimønstret misbruges, hvis der er et magtforhold, hvor én hersker over andre. For sådan en hersker kan med dette energimønster ikke mærke nogen forskel mellem sine egne tanker, følelser og vilje – og de andres. Alle skal så bare rette sig efter ham. Og hvis de ikke gør det, er de fjender og sabotører.

Brystet balancerer oven på underlivet. Man kan sammenligne brystet med en mast, der holdes lodret af to elastiske barduner. Mavemusklerne er den ene bardun. Og lændemusklerne er den anden bardun. Når man står og slapper af, er der lige stor spænding i begge barduner. På indåndingen bliver mavebardunen strakt. Og den virker lidt som en elastik, sådan at den trækker sig sammen på udåndingen. På udåndingen bliver lændebardunen strakt. Og den virker også som en elastik og trækker sig sammen på indåndingen. Begge barduner hjælper med vejrtrækningen.

I **samlings-energien** er opmærksomheden oppe i bryst og hoved på grund af den høje ladning her. Energimæssigt udgør de et hele, da der ikke er nogen spændings-mur mellem bryst

og hoved. Og de kan bevæge sig uafhængig af hinanden – vist med pilen. Når man kigger på en person i dette energimønster, bemærker man mest, at brystet bevæger sig i forhold til hovedet. Man kan forestille sig en vandret akse, der går fra højre til venstre midt gennem skuldrene. På indåndingen vippes hovedet bagud; men samtidig hæver brystpartiet sig. Og på udåndingen vippes hovedet frem; men samtidig sænker brystpartiet sig. Det ses tydeligst hos kvinder, hvor brysterne således hæver og sænker sig.

Der er lav ladning i underlivet; og det gør, at ens vilje formindskes, så man bliver mindre opmærksom på sig selv. Det gør, at man slipper opmærksomheden på sig selv og etablerer en *vi*-situation. Når en anden siger noget, får man en følelse (bryst), og den er koblet sammen med ens tanker (hoved), så man straks siger noget. Når den anden – også i dette energimønster - hører det, får han eller hun også en følelse (bryst), som også straks omsættes til tale (hoved) osv.

I **modtager-energien** er der lav ladning over det hele. Selvom kropsdelene ikke bevæger sig, opleves kroppen ikke stiv. Det ses, når man går. For her er der ingen mål i retningen. Man svæver intuitivt af sted som en ballon i vinden. Bevidsthedsmæssigt integrerer energien sig i energilegemet, så man forvandler sig selv. Der er hverken tanker eller følelser. Men når man har været der 2-15 minutter, starter tankerne og følelserne igen, fordi man ikke kan lade være med at skifte til et andet energimønster.

Man kan have alle 8 energimønstre i hver side, så man kan indtage 64 energimønstre i alt. Her er vist et polariseret energimønster med hengivelses-energien i højre side og analyse-energien i venstre side.

Når man polariserer sig i højre og venstre side, bliver man faktisk indadvendt, idet den ene side på en måde kigger på den anden. Én af siderne kan godt projiceres ud, så man kigger ud på omgivelserne, men faktisk er opmærksomheden inde i ens bevidsthed. Det indebærer, at man føler sig indadvendt. Når man samler de to sider til en fælles bevidsthed, ophører man med at betragte. Så oplever man, at man er ude i omgivelserne.

Gammel indisk bevidsthed

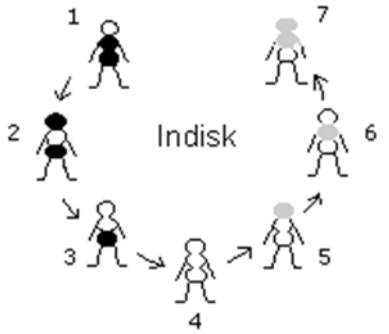

Inderne var i starten påvirket af Kina. Men mens kineserne skiftede rundt mellem alle energimønstrene og deres bevidstheder, fik inderne den tankegang, som hedder yogi-vejen, og som er en udviklingsvej gennem 7 energimønstre og de tilhørende bevidstheder.

Det energimønster, hvor der er høj ladning i både hoved, bryst og underliv opfattede man som en dyrisk bevidsthed. Og hvis man bare skiftede rundt ligesom kineserne, kunne man aldrig i længden hæve sig op over det dyriske.

For at skabe en verden med fred og retfærdighed, skulle man derfor holde op med at knytte sig til bevidstheder, hvor der var høje ladninger i kroppen. Man skulle i stedet blive mere indadvendt og mærke de bevidstheder, der knyttede sig til kropsdele med lav ladning. Her var der nogle spirituelle kræfter. Ligesom i Mellemøsten blev disse kræfter kaldt guder. Der var en slags over-gud med lav ladning i både hoved, bryst og underliv. Og så var der 3 primære guder, hvor der var lav ladning i én af de tre kropsdele – og altså høj ladning i de to andre. Og fordi man også kunne polarisere sig i højre og venstre side – og have forskellige kombinationer af lave ladninger - opstod der en masse guder.

Hvert menneske skulle udvikle sig gennem alle energimønstre, indtil man beherskede det hele. Kun sådan kunne man opnå et samfund og en verden med fred og retfærdighed. Inderne mener, at menneskeheden er på vej til det. Men det vil tage yderligere cirka 1000 år – mener de fleste indiske vismænd.

Der er 4 kaster i samfundet og yderlige 3 kaster indenfor munkevæsnet.

Mennesker i den laveste kaste er bønder og arbejdere, og de er meget dyriske, men har fået ånd i hovedet. Her oplever de ånder, som de danner billeder af, og som de laver fortællinger om.

På dette lave åndelige stade er den visdom - der skal samles sammen for at avancere til en højere kaste - ren kropslig. Det er Hatha-yoga, hvor man skal indtage forskellige stillinger og få energien til at strømme. Det er dette, der er kommet til Vesten under betegnelsen yoga.

Oprindelig skulle man kun indtage en stilling i kort tid – og så slappe af. Og det er på afslapningen, at der opstår en bevidsthedsmæssig erkendelse. Men her i Vesten er det lige omvendt. Her skal man holde stillingen i lang tid. Det bliver så anstrengende, at man til sidst giver op. Musklerne bliver ikke afslappede, men slatne og livløse. Efter et stykke tid vågner musklerne op igen og spænder op. Men så skal man bare dyrke yoga igen. Altså indtage en stilling, der er så smertefuld og anstrengende, at kroppen igen giver op – og man bliver slatten. I dag er der mange virksomheder, hvor medarbejderne i arbejdstiden dyrker yoga. Den slatne og opgivende krop giver en bevidsthed, hvor man også opgiver. Man affinder sig med samfundet og arbejdet, som det er. Intet skal ændres. Man skal bare dagligt dyrke yoga. Så kan man holde det ud.

I det gamle Indien skulle man få erkendelser via yoga. Man skulle indse, at ens vilje (underliv) og ens lyst (bryst) skulle have et spirituelt mål (hoved). Når man til fulde havde forstået det, kunne man avancere på yogi-vejen. Ideelt kunne man avancere efter kort tid. Men der var så megen bevidsthedsmæssig tilknytning til det eksisterende samfund, at man hang fast i den bevidsthed, som man nu engang havde. Derfor fik man den opfattelse, at det var for svært for en voksen: men at det var let for et nyfødt barn, der så kunne avancere til næste kaste.

Den næstlaveste kaste er købmænd og håndværkere. Her skal forstanden (hoved) styre over det materielle (underliv). Men i forhold til yogi-vejen handler det om den spirituelle bevidsthed i brystet. Man skal sørge for, at bevidstheden i hovedet hænger sammen med den dyriske bevidsthed i underlivet, således at man ikke hæver sig op over naturen og skaber et unaturligt samfund. Man skal sørge for, at der er harmoni mellem alt levende.

Der er teknikker, hvor man skal lave åndedrætsøvelser og mærke det åndelige i åndedrættet. Man skal fornemme et indre lys i brystet. Og man skal høre den guddommelige lyd OM, som knytter sig direkte til vejrtrækningen. Her i Vesten er den mest udbredte teknik Transcendental Meditation. Her skal man meditere på en lyd – kaldet mantra. Man gentager lyden igen og igen, indtil al tankevirksomhed forsvinder i hovedet, og så kommer man ned og mærker stilheden i brystet.

Til daglig har en vesterlænding tusindvis af tanker, der konstant kører rundt i hovedet. Men ved at meditere på et mantra kan man skifte fra at mærke hovedet til at mærke brystet. Og så kommer man ned i et tomrum, hvor der er helt stille – på grund af den lave ladning. Hvis der var høj ladning, ville man have en masse følelser. Men nu føler man ingenting. Der er total ro. Det er meget behageligt. Når der så er gået 15 minutter, kan man ikke holde den længere, og så er man tilbage i hovedet, hvor tankerne igen presser på. Herhjemme er det normen, at man mediterer 2 gange dagligt. Det svarer til 2 gange middagssøvn. Man slapper dejlig af. Man kunne i princippet også bare tage en nervepille 2 gange dagligt. Så ville man få en tilsvarende afslapning. Så herhjemme handler det om at komme ud af tankerne, stresse af og blive afslappet. Det oprindelige indiske formål med at skabe harmoni mellem natur og forstand er fraværende.

Når man til fulde har erkendt sammenhængen mellem natur og forstand, kan man avancere til den næste kaste, som udgøres af krigere og embedsmænd. Denne kaste udfolder deres dyriske kraft (underliv) som en magtfaktor i samfundet. Men de har samtidig nogle spirituelle og åndelig mål, som handler om at få det spirituelle i følelserne (bryst) og det spirituelle i forstanden (hoved) til at smelte sammen. Samlet set går det ud på at organisere samfundet på en måde, hvor det spirituelle (bryst/hoved) styrer det dyriske.

Næste kaste udgøres af munkene. De fungerer som katalysatorer eller forbindelsesled mellem menneskene i samfundet. Alle de spirituelle og åndelige energier går gennem dem. Munkene sørger for, at de kollektive bevidstheder og telepatiske budskaber kommer igennem til alle – især til dem, der er fortravlede og ikke selv er i stand til at modtage.

Inden for munkevæsnet er der 3 yderligere kaster. Den høje ladning i hovedet vil normalt være det, som man mærker tydeligst; men på yogi-vejen koncentrerer man sig om de lave ladninger. Dette energimønster kalder de indiske munke for sjælslegemet. Det giver nogle tanker om alt det, som historisk har bragt én frem til den bevidsthed, som man har nu.

Når de indiske munke avancerer videre på yogi-vejen, kommer de til næste kaste, hvor man mærker to adskilte åndelige energier (hoved og underliv), der tænder en materiel energi i brystet, hvor der så opstår det kosmiske ego. Her oplever man sin individuelle opgave i evolutionen.

Til allersidst avancerer munkenes til den højeste kaste, hvor de kan erkende, hvordan det guddommelige (underliv) kommer ind i mennesket (bryst og hoved). Når de herefter tænker tilbage på hele deres egen udviklingsproces, har den fulgt denne rækkefølge:

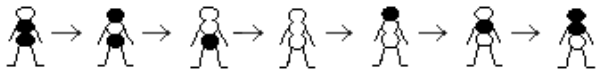

Og nu erkender de så, at det præcis er de samme trin, som det åndelige skal igennem for at komme ind i materien – blot i modsat rækkefølge:

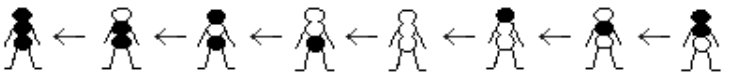

Det er en trinvis materialisation, der ender med, at det åndelige til sidst bliver til kød. Det sidste er dér, hvor dyrene og de kasteløse befinder sig. Og nogle vismænd i Indien diskuterer, om man bliver ligesom dyrene og de kasteløse - eller om man i det ydre opfører sig ligesom dyrene og de kasteløse, mens man har en særlig indsigt, som dyrene og de kasteløse ikke har.

Chakra

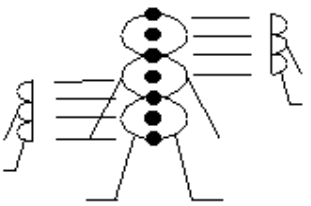

Når man er polariseret med forskellige energimønstre i højre og venstre side, opstår der mellem de to sider 7 energiknudepunkter, som kaldes chakra'er. Hvis man er lidt fintfølende, kan man mærke dem ved at føre en hånd op og ned foran sig. Chakra'erne befinder sig i toppen, i midten og i bunden af henholdsvis hoved, bryst og underliv. Til hvert chakra er der en tilhørende bevidsthed.

Den bevidsthed, der opstår mellem sådanne to chakra'er, svarer til den bevidsthed, der er i enten hoved, bryst eller underliv i enten højre eller venstre side. Bevidstheden i venstre sides energimønster kan således findes i relationerne mellem de fire øverste chakra'er; mens bevidstheden i højre sides energimønster kan findes i relationerne mellem de fire nederste. Mens bevidstheden i de enkelte kropsdele er handlings-orienteret svarende til op- og afladning, er bevidsthedsoplevelsen i de enkelte chakra'er statisk og passiv.

Kundalini rejsning

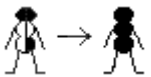

Hvis man er polariseret og går ude i junglen, og en tiger lige pludselig angriber, er bevidstheden slet ikke klar til forsvar; men her er der en medfødt evne, der kommer til hjælp. I løbet af en tiendedel sekund er siderne forenet på højest mulige energiniveau. Det kaldes en kundalini rejsning.

Kundalini bliver sammenlignet med en slange, der har rullet sig sammen ved roden af rygraden. Når den rejser sig, sker det som et lyn, hvor energien eksploderer op langs rygraden.

Det europæiske menneske, der permanent er stivnet i et dobbelt energi-mønster med muskelspændinger overalt, kan ikke gennemføre sådan en fuldstændig kuldalini rejsning. Hvis man står på en gade, og der kommer en bil kørende lige mod én, er den naturlige reaktion – ved hjælp af en kundalini rejsning - at man springer til siden. Men det europæiske menneske står i stedet lammet og bliver kørt ned.

På mange europæiske terapi-skoler, hvor man arbejder med krops-terapi, er det sket, at nogen har fået en delvis kundalini rejsning. Det kan være, at der kommer en kraftig energistrøm op i brystet, men så ikke videre. Her vil brystet føles varmere og varmere. Og man vil måske til sidst skrige, som om man har fået kogende vand i lungerne. Adskillige er blevet indlagt på hospitalet sådan. Andre har fået energien videre op til hovedet, men så heller ikke længere. Her kører hjerneaktiviteten helt løbsk. Man får tusindvis af erkendelser på én gang. Det er som en eksplosion i hovedet, hvor man helt mister kontakten til resten af kroppen.

Adskillige er blevet indlagt på lukket afdeling sådan; og så kan det tage 5-7 år og en masse nervemedicin at falde ned igen.

De fleste læger i Vesten ved ikke, hvad der sker. Ofte har patienterne muskelkramper, opfører sig usædvanligt og har unormale kropsfunktioner. Nogle græder og siger, at de har konstante smerter i en kropsdel. Andre er totalt kulrede og forvirrende, og deres tanker skifter hele tiden.

Man kan også få en "skæv" kundalinirejsning, så det sætter sig i den ene side.

Buddhisme

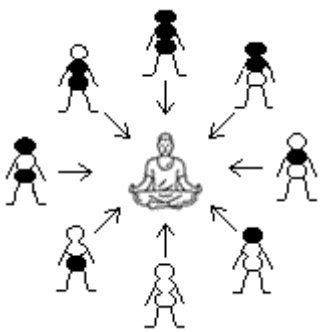

Ovenstående indiske bevidstheder kaldes ofte for hinduisme. I det østlige Indien opstod buddhismen omkring 500 før 0 som en slags mellemting mellem kinesisk og indisk bevidsthed. Det går ud på, at man i meditation kommer igennem alle energimønstrenes bevidstheder. Og når man rejser sig efter meditationen, opfører man sig, som om man hele tiden er i balance mellem de 8 bevidstheder, som er vist på tegningen.

Den kinesiske og hinduistiske kritik af buddhismen handler om, at buddhisterne ikke engagerer sig i verden.

Tantra

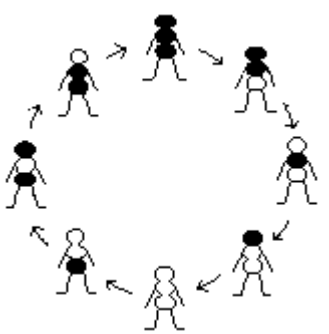

På et senere tidspunkt kom der en tantra bevægelse i Indien. Det blev især praktiseret af fyrster og de mest avancerede munke, som ikke var stagneret i et enkelt energimønster. Og de begyndte at praktisere den oprindelige kinesiske model, hvor man skifter rundt mellem energimønstrene som vist på tegningen. Her sker der en opladning igennem de 4 mandlige energimønster, der alle har høj ladning i underlivet. Og så sker der en afladning igennem de 4 kvindelige energimønstre, der alle har en lav ladning i underlivet. På opladningen bliver man mere og mere seksuel. På afladningen bliver man mere og mere erotisk. For hver runde opbygger man mere og mere seksuel og erotisk energi. Og fordi man

hele tiden skifter mellem op- og afladning, kan man fortsætte i det uendelige. Mens yogi-vejen handler om spirituelle bevidstheder, der knytter sig til kropsdele med lav ladning, handler tantra især om at mærke kropsdele med høj ladning – og derfor mener mange, at tantra handler om sex og erotik. Men oprindelige handlede tantra både om det kropslige og det spirituelle.

Kultursammenstød i Mellemøsten

For et par tusinde år siden var Jerusalem et handelsknudepunkt. Kamelkaravaner kom fra Indien til Jerusalem, hvorfra der gik kamelkaravaner nordpå til Grækenland og sydpå til det nordlige Afrika. Og trafikken gik selvfølgelig også den anden vej. Med handelen blandedes også kulturerne.

Det første kultursammenstød handlede om den græske og den jødiske bevidsthed. Omkring år 300 før 0 og senere igen omkring år 150 før 0 kom der folkevandringer ned fra det græske område til det jødiske område. Og her opstod der mange grupper, der blandede den jødiske og den græske tankegang.

I de sidste par hundrede år før 0 udgjorde grækerne cirka halvdelen af befolkningen i landet omkring Jerusalem, mens den anden halvdel var jøder.

Ifølge jøderne bestod mennesker af kød og ånd, som var to sider af det samme, sådan at man ikke kunne have kød uden ånd – og heller ikke ånd uden kød.

Ifølge grækerne bestod mennesker af legeme og sjæl, som var adskilte inde i det enkelte menneske. Legemet kom fra jord og ville efter døden igen blive til jord. Og sjælen kom fra himlen og ville efter døden igen komme op i himlen.

Kultursammen-smeltningen medførte, at mange snakkede om både kød og ånd samt legeme og sjæl. Disse nye tanker bredte sig også til Grækenland og til storbyen Alexandria i Nord-Ægypten, som på dette tidspunkt var besat af grækere.

Universitetet i Alexandria var den tids centrum for visdom. Her udviklede man det, som blev kaldt terapi og healing, og som gik ud på at få den græske og den jødiske bevidsthed til at smelte sammen, sådan at man kunne blive hel. Det generelle var dog, at man ikke kunne finde ud af at forene de to sider.

Der er mange skrifter fra den tid, som handler om denne sammenblanding af græsk og jødisk bevidsthed. Det fremgår, at man oplevede den græske bevidsthed i højre kropsside – og den jødiske bevidsthed i venstre side. Men mente også, at mænd identificerede sig med højre side – og kvinder med venstre.

Romerriget

I år 63 før 0 blev hele området omkring Jerusalem besat af romerne, som på dette tidspunkt var den stærkeste militærmagt, som ville erobre hele verden. Det lykkedes for dem at besætte alle lande rundt om Middelhavet; og de kom også et godt stykke op i Europa.

Traditionen tro ville jøderne ikke underlægge sig nogen overmagt. De havde altid købt sig fri ved hjælp af de enorme rigdomme, de fik samlet i Jerusalem fra handelskaravanerne mellem Østen og Vesten. Og nu prøvede de så at gøre oprør mod romerne. Men hver gang slog romerne dem hårdt ned, og mange jøder havnede som slaver.

Der var nogle jøder, der samarbejdede med romerne, og de blev stukket ned af andre jøder - og deres huse brændt. Og der opstod en masse partisangrupper, der bekæmpede romerne. Ifølge romernes tankegang var der ikke andet at gøre end at udvise grusomhed og kæmpe, indtil man overtog hele verdensmagten. Når man fangede oprørske jøder, blev de pisket og korsfæstet. Nogle gange kun én eller et par stykker. Andre gange 10.000 og 30.000 på én gang.

Jøderne blev tvunget til at betale store skatter til romerne, og flere og flere jøder mistede alt, hvad de ejede – og måtte gå fra hus og hjem Mange blev regulære landevejsrøvere. Men flere indgik i partisangrupper, der dels røvede for at overleve, men som også overfaldt romerne.

Essæerne, som var en jødisk sekt, forberedte et enkelt stort angreb, men det kom aldrig. Der var mange prædikanter, der samlede folk ude i ørkenen og holdt flammende taler. Sådan en prædikant samlede engang 30.000 mennesker i en hær, der skulle erobre Jerusalem. Det blev heller aldrig til noget. Så var der mange vandregrupper, der ernærede sig ved at gå rundt og tilbyde praktisk arbejde. Nogle af dem fungerede som omvandrende hospitaler; og Jesus (som Kristendommen handler om) og hans gruppe var præcis sådan nogle omvandrende helbredere. Der var også mange mindre partisangrupper, og de havde alle til hensigt at angribe romerne i Jerusalem. Jesus kom også til Jerusalem med sin

gruppe. Og romerne antog, at han var en partisan. Han blev korsfæstet omkring år 30. I år 66 kom der en total krig mellem jøder og romer. Og i år 73 sejrede romerne endeligt, så det jødiske samfund blev udslettet.

Jesus-bevægelserne

Efter Jesus's død opstod, hvad mange forskere i dag kalder Jesus-bevægelserne. Tidligere kaldte man det for gnosticismen. Det handlede om at forene den indiske bevidsthed med den jødiske bevidsthed og tage afstand fra den græske bevidsthed. Det gik ud på at skabe fællesskaber, hvor mennesker kunne udfolde bevidsthedsmønstrene frit. I det følgende bliver de her i bogen kaldt for Jesus-kollektiver. Der opstod mange sådanne kollektiver overalt i alle lande rundt om hele Middelhavet. Man havde fælles økonomi. Mænd og kvinde var ligestillet. Kollektiverne blev kendt for at være meget kærlige. Deltagerne omfavnede og kyssede hinanden. Og de gik ind for fred og ikke-vold.

De spillede sandsynligvis en rolle i Romerrigets undergang, fordi de havde en visdom, der overgik romernes "dumheder".

Den kristne kirke

Det var nogle grækere, som i perioden 50-80 dannede den kristne kirke. Sagen var, at de havde hørt om Jesus. Han var nu død – og efter græsk opfattelse var han nu oppe i Himlen. Men dem, der startede kirken mente, at Jesus havde guddommelige evner. Han kunne gå på vandet. Og han kunne lave vand om til vin. Jesus talte aramæisk. Og på det sprog havde man ikke begreber. Man brugte i steder billed-sprog. Når Jesus kunne gå på vandet, betød det, at han havde kontrol over sine følelser. Og når han kunne lave vand om til vin, betød det, at han kunne få en forsamling til at opføre sig mere frit – som om de ikke havde drukket vin.

I starten af kirkens eksistens var der også nogle jøder, som indtil da kun havde jødisk tankegang. Og den handler om, at et menneske altid kun er modtager af Guds bevidsthed. Man kan ikke argumentere og overbevise andre om noget. Når et menneske dør, høster Gud den dødes bevidsthed. Men så var der et par jøder, der efter Jesu død sad og snakkede om, hvad de nu skulle. Og så kom det bag på dem, at de kunne huske, hvad Jesus havde sagt. Og de forstod det sådan, at Jesus nu var en usynlig ånd, som var til stede.

Kirken mente, at Jesus snart ville komme tilbage til Jorden. Og så ville han skabe Guds rige på Jorden. Men det gjorde Jesus dog ikke. Men så mente man, at han ville komme senere. Og man mente, at alle de mennesker, som havde levet på den rigtige måde, ville komme med i det fremtidige Guds rige på Jorden. Hvis de var døde, ville Gud vække dem tillige igen.

Kirken mente, at Jesus-kollektiverne havde den forkerte tro. Og man angreb dem med køller for at udrydde dem. Men der kom flere og flere af dem, så der til sidst var sådanne kollektiver i alle lande rundt om Middelhavet.

Kirken blev delt i en østlig og en vestlig del. Den østlige blev ledet af Patriarken i Konstantinopel (nuværende Istanbul i Tyrkiet). Og den anden blev ledet af Paven i Rom.

I Biblen kan man læse, at Johannes mente, at Gud ville gribe ind i verden igen efter tusinde år. Og den vestlige kirke og Paven mente, at det skulle ske på årets sidste dag i år 1000 ved midnat. Alle de troende havde forinden foræret deres jord, bygninger og penge til kirken, for nu skulle Guds rige opstå. Alle kirkeklokker kimede i timerne op til midnat. Og folk gik ud på markerne og knælede ned og så op mod Himlen. Ved midnat holdt man op med at ringe med klokkerne. Folk holdt vejret. Og man spejdede op. Hvor kom revnen i Himlen? Det var herfra, at Jesus ville svære ned på jorden igen. Der var helt stille, og man lyttede intenst. Man begyndte at kigge lidt forvirret rundt og se på hinanden. Var der noget galt med uret? Havde man regnet et år forkert? Havde man taget fejl? Hvad ville der ske nu?

Ja, kirken havde ikke lyst til at forære alting tilbage. Man var jo blevet kolossal rig og ejede alting. Så lidt efter lidt begyndte man at bygge store kirker, klostre og præsteboliger. Og Paven ansatte mange soldater og fik sig en hær.

Arabisk bevidsthed

Omkring år 500 havde de kristne udviklet en kultur, som var temmelig modsætningsfuld. Man havde det græske energimønster og dets bevidsthed i højre side – det jødiske energimønster og dets bevidsthed i venstre side. Kirkens budskab var, at man skulle få de to sæt bevidstheder til at

smelte sammen; men det kunne man ikke. Jesus kunne – troede man - men han var nu i himlen.

Med den græske bevidsthed oplevede man sig dyrisk (underliv), men havde en forstand og fornuft (hoved), så man kunne styre og kontrollere sig selv. Det gik ofte godt; men ind imellem dårligt. Og på lang sigt stivnede man i et klassesamfund med en overklasse, der ville styre og kontrollere – og en underklasse med arbejdere og kvinder, der blev opfattet som en slags dyr.

Med den jødiske bevidsthed oplevede man, at man havde Jesus's ånd i sit bryst. Og når man med højre sides bevidsthed kom til at undertrykke andre mennesker, ville Jesus frelse én ved at tilgive de fejl, som man havde begået.

Men så var der en vismand, der hed Mohammed, som sammen med andre tog afstand fra denne dobbeltmoral. Ifølge traditionen er det Mohammed, der skrev al visdommen; men måske var de flere om at formulere de nye tanker.

Mohammed mente, at menneskehedens udvikling gik gennem 3 faser. I første fase var menneskene meget dyriske. Ganske vist havde de en smule spirituel og åndelig indsigt (hoved). Men de kunne myrde og voldtage – og styrede sig selv udelukkende efter deres egne dyriske instinkter.

I anden fase – og det var her, at de kristne befandt sig – havde menneskene fået en selvkontrol. Med deres forstand (hoved) kunne de nu begrænse deres dyriske instinkter (underliv). Problemet var bare, at deres bevidsthed altid var selvisk.

I tredje fase – og det var den, som Mohammed startede – var mennesker stadig dyriske (underliv), men nu underkastede de sig Gud Allahs visdom og styring.

Sammenligner man med yogi-vejen i Indien, svarer det præcis til de 3 laveste kaster – hvor man også skal udvikle sig gennem disse faser.

Om Mohammed og hans bevægelse var inspireret af indisk tankegang, eller de selv udtænkte disse faser – findes der ikke noget skriftligt om. Men kamelkaravanerne mellem Indien og Mellemøsten var der stadig – og det er sandsynligt, at der har været en sammenblanding af kulturerne. Hvis man studerer landene mellem Indien og Mellemøsten, finder vi i

dag en række forskellige folkeslag med religioner, der er en blanding af indisk og arabisk bevidsthed.

Mohammed mente, at man i fremtiden ville opnå, hvad man kalder Islam, nemlig et samfund, hvor mennesker lever i harmoni med Gud Allah. På lang sigt ville mænd og kvinder være totalt ligestillede. Men på kort sigt handlede det om at beskytte kvinder mod den undertrykkelse, som fandt sted. Det handlede også om at beskytte og hjælpe de svage og fattige. Og først og fremmeste handlede det om at skabe et guddommeligt fællesskab.

Her mente Mohammed, at de kristne havde en samfundsmoral, hvor man hævede sig så højt op over det dyriske i sig selv – og fik så høje moralske standarder, at ingen kunne leve op til det i praksis. Og derfor fejlede de kristne da også hele tiden. Og Mohammed brød sig ikke om den kristne dobbeltmoral, hvor man mente, at et menneske var syndigt, og at man bare skulle bede Jesus om tilgivelse hele tiden.

Derfor skulle man indarbejde nogle praktiske leveregler, som man så til gengæld skulle efterleve i praksis. Araberne mener derfor, at mennesker ikke skal lave love. Der er kun én lov. Og det er Gud Allahs lov. Og så er der gennem traditionen skabt nogle leveregler, som man skal følge. Selvfølgelig kan der her opstå stridigheder mellem mennesker, men så skal den lokale Imam (arabisk præst) mægle og forlige parterne.

Ligesom med den kristne bevidsthed, hvor man stivnede i et dobbelt energimønster med modsatte energier i de to sider, fik man i den arabiske kultur noget lignende. Når det drejer sig om det kønslige, er det ligesom i Europa, at højre sides bevidsthed er mandlig, mens venstre sides bevidsthed er kvindelig. Når det drejer sig om det samfundsmæssige, har vi i dag Sunni-muslimer og Shia-muslimer, der knytter sig til den ene eller den anden af de to siders bevidstheder. Den ene part går ind for, at den muslimske bevægelse skal ledes af de religiøse institutioner. Den anden part går ind for, at ledelsen skal bestå af konkrete personer. Der er også andre forskellige mellem de to retninger. Man er dog enige om det grundlæggende.

Man anerkender, at man har det dyriske i sig. Og derfor skal man underkaste sig de guddommelige energier (hoved og bryst).

Så oplever man sin krop (hoved og bryst) som et tempel for Allah.

Sidstnævnte er måske grundlaget for, at man hen ad vejen er begyndt at tro, at man efter døden kommer i Paradis, hvor ens individuelle ånd kommer sammen med alle andre ånder. Der er dog intet i de oprindelige skrifter, der handler om sådan noget.

På det personlig plan forbinder man tanker og følelser – sådan at det hverken er tanker eller følelser, men følelsesmæssige tanker, der samtidig er tankemæssige følelser. Med sådan en bevidsthed tager man selvfølgelig ikke renter, hvis man låner penge ud til fattige mennesker. Og hvis man har købt noget og fortryder, kan man selvfølgelig aflevere det tilbage. Og hvis der opstår en konflikt mellem mennesker, handler det ikke om at finde den syndige, som så skal straffes, men at forlige sig med hinanden og tilgive hinanden. Disse oprindelige leveregler efterleves desværre ikke i mange arabiske lande i dag.

Europæisk bevidsthed

Man inddeler ofte perioden 500-1500 i den mørke middelalder fra 500-1000 – og middelalderen fra 1000-1500. Sagen er, at perioden fra 1000-1500 var ret grusom, og at mennesker handlede temmelig ondt. Og så tror man, at det må have været meget værre tidligere, fordi man har den opfattelse, at historien altid går fremad. Men det er lige omvendt. Perioden fra 500-1000 var relativ fornuftig. Og at folk var parate til at forære alt til kirken og få et pengeløst samfund, hvor kun Gud var hersker, vidner om en tilstand, som ligner et socialistisk og kommunistisk samfund.

I år 1054 kom der et brud mellem Paven i Rom og Patriarken i Konstantinopel. Den romersk-katolske kirke i vest betragtede herefter den græsk-ortodokse kirke i øst som kættersk – altså at de havde den forkerte tro, fordi kirken i øst ikke mente, at Jesus var en levende ånd - og heller ikke, at han var Guds søn. De mente bare, at han havde stor visdom og var en meget dygtig healer.

Efter år 1000 begyndte kirken at brænde kættere. Det var dem, der havde den forkerte tro. Og de skulle brændes levende på bålet.

I 1200-tallet sendte Paven sin hær ind på den iberiske halvø (Spanien og Portugal), fordi der her var mange Jesus-kollektiver. De blev blodigt alle sammen slagtet.

Adskillelse af det verdslige og det himmelske

Thomas Aquinas (ca. 1225-1274), der tilhørte den katolske kirke, var den første, der fortolkede den polariserede bevidsthed (højre-venstre eller græsk-jødiske) på den måde, som vi kender i dag.

Allerede fra starten af kirkens tid havde man problemer med at forene de to sider, sådan som det oprindeligt var idéen. Men Aquinas erkendte, at de hører til to forskellige slags bevidsthedssfærer og altså ikke kan forenes. Den græske tanke (højre) handler om viden og filosofi. Og den jødiske tanke (venstre) handler om teologi og tro.

I de følgende år kom der en opdeling. Samfundets magthavere og filosoffer brugte højre sides bevidsthed. Og de beskæftigede sig med det "*dennesidige*" eller jordiske. Kirken og teologerne brugte venstre sides bevidsthed. Og de beskæftigede sig med det "*hinsidige*" eller himmelske.

Aquinas mente, at de to sæt bevidstheder supplerede hinanden. Der var ingen modsætninger. De himmelske kræfter påvirkede alting hele tiden. Og derfor blandede den katolske kirke sig i ledelsen af det verdslige samfund.

Der opstod universiteter, hvor filosoffer studerede bevidstheden. Man oplevede, at mennesker havde et *jeg* i hovedet, der kiggede ned på den dyriske *krop* i underlivet. Og så begyndte man at filosofere over, hvordan forstanden kunne styre mennesker.

På universiteterne var der også en afdeling, der beskæftigede sig med det himmelske. Og her begyndte teologer at studere astrologi. Det handlede om, hvordan de himmelske kræfter (hoved) kunne påvirke kroppen (underliv)

Adelens frigørelse fra kirken

Adelen havde stadig den to-delte bevidsthed; men de ville ikke længere være underlagt den katolske kirkes kobling af det himmelske og det jordiske. De ville herske udelukkende ved hjælp af den jordiske bevidsthed (højre side). Så kunne kirken tage sig af det himmelske (venstre side).

Adelen bestod af nogle krigskarle, der havde vundet rigdomme i plyndringstogter, og som havde sat sig på et landområde og gjort bønderne til en slags slaver. Bønderne blev tvunget til at bygge en borg til deres adelsmand. Og nogle af bønderne blev herefter tvunget til fast arbejde på borgen, mens de omkringliggende landsbyer blev tvunget til at arbejde for adelsmanden og hvert år aflevere en stor del af høsten til ham.

Det ville bønderne ikke finde sig i. Beboerne i flere af bonde-landsbyerne slog sig sammen og angreb den lokale adelsborg og brændte den af. Men så slog flere adelsmænd sig sammen og red ind i disse landsbyer, huggede folk ned og brændte landsbyerne ned. Det medførte, at endnu flere landsbyer slog sig sammen og dannede en bondehær og brændte nogle adelsborge af. Men så dannede adelsmændene nogle store hære og angreb landsbyerne og brændte dem af. Ind imellem deltog pavens soldater på adelens side og var med til at nedkæmpe bonde-hærene.

Sådan fortsatte det de følgende 500 år. I historiebøgerne kan man læse om overklassens historie. Og her er krigene mod bønderne bare en tilføjelse til alt det, som adelen ellers foretog sig. Men man kan godt opfatte perioden fra 1200-1700 som en lang borgerkrig mellem landsbyfællesskaberne og adelen.

Alienation, den første bevidsthedsspaltning

Både indenfor adelen og indenfor kirken distancerede man sig nu fra underlivet. Og lidt efter lidt projicerede man underlivet udenfor *jeg*'et.

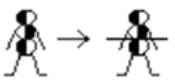

Stregen på tegningen betyder, at man har over- eller underspændinger i musklerne mellem bryst og underliv. Det overføres til hjernen, så der opstår 2 forskellige bevidstheder – i stedet for én sammenhængende bevidsthed. Den ene (hoved og bryst) knytter sig til ens *jeg*. Den anden (underliv) opleves, som noget man *har* – og ikke noget, man *er*.

Spaltningen hedder alienation. Begrebet anvendes i dag både af arkitekter, filosoffer, psykologer og mange andre. Og mange af dem opfatter alienation som en polariseret bevidsthed – og ikke en spaltet bevidsthed.

Adelen

Efter 1400-tallet fik adelen den tanke, at alt var muligt. Man følte, at man (hoved) havde hævet sig selv op over det dyriske (underliv). Og hermed startede det, som man stadig i dag kalder civilisationen, nemlig en hjernebaseret bevidsthed, hvor det er sanserne og forstanden, der skaber tankerne.

Det interessante er for eksempel, at man i 1300-tallet havde beretninger fra nogle, der havde besøgt Kina. Ud fra disse fortællinger vidste europæere, at kineserne var et højt civiliseret samfund. Men efter 1400-tallet og helt op til begyndelsen af 1900-tallet var alle europæere helt sikre på, at alle samfund udenfor Europa aldrig havde udviklet sig. For udvikling *startede* nemlig med at hæve sig op over det dyriske (underliv) – mente man.

Når Europæerne efter 1400-tallet sejlede ud til fremmede verdensdele for at handle, opførte de sig på en ny måde. Dels havde de præster med, som skulle omvende de indfødte til Kristendommen, så de kunne blive mennesker med en sjæl. Og dels behandlede man de indfødte som dyr. Dem kunne man godt slå ihjel, hvis det var nødvendigt. Det gav ikke større samvittighedskvaler, end når man slagtede en gris. De havde ingen sjæl. De var bare et stykke kød. Da man begyndte at fange slaver i Afrika og fragte dem til Amerika, havde man heller ingen moralske problemer. Det var på lige fod med at indfange vilde heste – bare meget lettere.

Mens de sindssyge tidligere blev betragtet som landsbytosser, som fik lov til at gå rundt, som de ville, begyndte man nu at spærre dem inde i stalde og lænke dem ligesom køer. Man mente, at de havde mistet det menneskelige – altså sjælen – og derfor var de dyr. Og de kunne så stå i stalden, indtil de døde.

Kriminelle mennesker blev også betragtet som nogle, der delvis var dyr. Mens overklassen oplevede deres *jeg* i hovedet og havde projiceret deres underliv udenfor *jeg*'et, mente man, at de kriminelle i underklassen kun i meget begrænset omfang havde formet et forstands-*jeg* i hovedet, og at de primært havde deres *jeg* i underlivet, sådan at de var styret af dyriske kræfter. Man kunne derfor ikke tale dem til fornuft. Hvis man skulle opdrage dem og lære dem at opføre sig rigtigt, kunne det kun lade sig gøre, hvis man straffede dem fysisk.

Hvis en mand for eksempel havde stjålet noget fra de rige, måtte man vise et eksempel for folket, så de afholdt sig fra at stjæle. Og så kunne det være, at tyven blev placeret på en forhøjning på torvet, mens bødlen slog med en jernstang på hans arme og ben, indtil de var brækket mange steder. Herefter kunne man flette hans arme og ben ind mellem egerne i et stort vognhjul. Mildere straffe var tommelskruer, som blev skruet ned i en finger, indtil fingeren gik i stykker.

Konge og nationalstat

Krigene mellem adel og bønder fortsatte. Og oven i det kom pesten. Det gjorde, at folk døde yngre og yngre. Omkring år 1600 begyndte man at arbejde som 4-årig og blev anset for voksen som 8-årig. Mange generaler var kun 17 år. De fleste døde, inden de blev 20. Og kun få levede længere end til 35 års alderen. Nogle mener i dag, at det er det moderne samfund, der er årsag til, at vi lever længere. Men folk før år 1200 blev lige så gamle, som vi gør i dag.

Nu var der jo forskel på de enkelte adelsmænd. Nogle var mere grusomme end andre. Og bønderne magtede ikke at være i krig hele tiden. Folk valgte derfor at støtte en af de mægtigste adelsmænd og gøre ham til konge. Så sendte man nogle unge mænd til ham, og de skulle være kongens soldater. Til gengæld skulle kongen forsvare landsbyerne mod andre adelsmænd, som opførte sig mere grusomt. Det medførte et par hundrede år med magtkampe mellem adel og konge, mellem forskellige adelsmænd og mellem forskellige konger. Og der opstod det, vi kalder nationalstater med store landområder og en konge, der havde mange soldater. Det medførte også krige mellem kongerne om at erobre så meget land som muligt.

Reformation af kirken

Præsten Martin Luther (1483 – 1546) tog afstand fra den katolske kirke, fordi kirken stadig ville forene de to bevidsthedsmønstre (højre og venstre side). Og han og andre gennemførte så reformationen, hvorved den reformerte og den protestantiske kirke opstod. Her lagde man vægt på ”to-regime-læren”, så kongen og adelen herskede i samfundslivet (højre), mens kirken herskede i det religiøse liv (venstre side).

Den protestantiske og reformerte kirke gjorde hermed religionen til noget privat. Nu handlede det ikke længere om at skabe Guds rige på

Jorden. Nu blev det til et forhold mellem det enkelte menneske og Gud. Man skulle have et personligt forhold til Jesus, hvis ånd befandt sig i venstre sides bryst.

Folket

Der var stor ligestilling mellem mænd og kvinder. En historie fortæller, at en mand havde været lidt for grov overfor kvinderne; og de bandt så en snor om hans testikler og trak ham rundt i byen, mens de spottede ham. De fandt sig ikke i nogen undertrykkelse.

I landsbyfællesskaberne om sommeren var det normalt, at kvinderne gik med bare bryster og mændene uden bukser. Når man gik i seng, tog man alt tøjet af. Og så krøb man nøgen op i en fællesseng for 2-10 mennesker, hvor man lå sammen og sov. Seksuel udfoldelse var naturlig. Man berørte hinanden, kyssede og omfavnede hinanden. Forældrene onanerede på deres børn og lærte dem selv at onanere. De unge skiftede kærester cirka hver måned. Og der var altid seksuelle lege og konkurrencer. Man kunne lege *blindebuk*, hvor en mand fik bind for øjnene og skulle så fange en kvinde, hvorefter han kunne have et minuts seksuel leg med hende. En anden leg hed *to mand frem for en enke*. To mænd skulle løbe forbi en kvinde, og hvis hun fangede en af dem, kunne hun også lave noget kortvarig sex med ham. *Løbe ud i kæret* var en anden leg. Kæret var en eng uden for landsbyen, hvor der var mange buske og højt græs. Legen foregik om aftenen. Først løb 5 kvinder af sted; og lidt efter løb 5 mænd efter dem. De 5 mænd kunne så slås indbyrdes og erobre en kvinde. De unge skiftedes hele tiden til at sove og have sex med hinanden. De ældre havde en mindre seksuel omgangskreds. Ungdommen var en fælles arbejdsstyrke for hele landsbyen – og sov på skift på gårdene. Men som voksen flyttede man sammen i familier og boede fast på en gård.

Indimellem var der så krig med adelen, og det resulterede i, at både adelsborge og landsbyer blev brændt. De overlevende – både adel og bønder – flygtede og endte i det, der nu er vor tids byer. Her opstod prostitutionen. Ofte var det kommunerne, der ejede bordellerne, eller også blev de forpagtet ud. Når der var statslige forsamlinger med repræsentanter fra alle egne af et land, samledes de prostituerede i stort antal for at betjene de forsamlede. Når kongen kom på besøg og havde overstået de formelle ting, drog han og borgmesteren og andre borgere i

samlet optog til byens bordel. I de større byer var det omvendt; de prostituerede deltog på rådhuset, når mændene mødtes. Når der var folkefester, gik de prostituerede ofte i optog og stillede op til parader. I hver større by var der et område, hvor de prostituerede boede; men derudover var der mange flere kvinder, der tjente penge på sex. I slutningen af 1400-tallet var op mod 10 % af kvinderne prostituerede. Et par hundrede år senere var det nogle steder op mod 25 %.

Kønssygdommen syfilis dukkede pludselig op og spredte sig hurtigt. I dag kan den helbredes med medicin; men dengang døde folk af den. Man begyndte at kræve, at de sygdomsramte forlod byerne – ellers blev de hængt. De syge, der ikke kunne gå selv, blev båret uden for byen og efterladt på en mark, hvor de kunne ligge og dø. Nogle steder oprettede man hospitaler; men langt de fleste steder antog man syfilis som Guds straf; og det kunne man ikke sætte sig op imod.

Kirken prædikede cølibat for de unge og ægteskab for de voksne. Bordellerne blev efterhånden forbudt. Lovgivningen fulgte efter. En mand, der blev grebet i ægteskabsbrud, skulle halshugges. Og en kvinde, der gjorde ligeså, skulle stoppes i en sæk og druknes. Hvis man fangede en prostitueret i at udøve hor, blev hun pisket offentligt og udvist af byen. Kom hun tilbage, skar man ørerne af hende. Og kom hun endnu en gang, blev hun puttet i en sæk og druknet.

I starten var der en pæl på torvet i byen, hvor man piskede de prostituerede; men så fandt man på at bygge en lille forhøjning, så den prostituerede kunne ses af folkeskaren – og hånes, mens hun blev pisket. De piskede kvinder (og mænd) - med eller uden afskårne ører og anden mishandling - blev en stadig større gruppe, som efterhånden dannede en "forbryderverden", der var sat uden for samfundet. I stedet for bare at piske dem og sætte dem fri, begyndte man derfor efter piskningen at fængsle dem. Det blev senere til, at man fængslede dem, og at man i fængselsgården fik en pæl, hvor de ulydige kunne piskes.

Da man nu havde forbudt bordellerne, betød det blot, at de prostituerede bredte sig ud til alle værtshuse. Bysvendene og nattevægterne fik derfor til opgave at afsløre de prostituerede. De bedre borgere begyndte også at kontrollere kvindernes adfærd. Kampen blev ikke kun rettet mod de prostituerede. Man forsøgte også at bremse de unges sexudfoldelse. I mange byer blev der nedsat en gruppe af erfarne kvinder til at tage rundt

og malke de unge kvinders bryster for at kontrollere, om de uden for ægteskabet var blevet gravide.

Arbejderne i byerne boede i særlige lejekaserne. Her udgjorde de et fællesskab, som lignede det, der var i landsbyerne. Man havde fælles sex og opfattede sig som én stor familie. Men samtidig var der enorm meget druk. Hver dag blev der drukket store mængder øl og snaps, så alle konstant var fulde. De fleste nyfødte børn blev bare smidt ud i rendestenen, men enkelte blev dog sendt på landet til en landsby, hvor de voksede op.

Landsbyerne fik det værre og værre. Ofte blev unge mænd tvunget til at være soldater. Og de lokale adelsmænd opkrævede store skatter af bønderne. Nægtede man at betale, blev man fysisk straffet.

En mand og en kvinde kunne bede adelsmanden om at blive gift. Hvis han accepterede det, blev de fæstebønder. Adelsmanden havde ret til at have det første seksuelle samleje med kvinden efter brylluppet; og der var mange, der benyttede sig af denne ret. Manden risikerede ikke mere at skulle være soldat; men han skulle arbejde for adelsmanden et vist antal dage om året. Nægtede man at adlyde, blev man fysisk straffet.

Det vigtige når man skal forstå alienationen er, at der er tale om en egentlig bevidsthedsspaltning. Den systematiske grusomhed, som adelen og herremændene udøvede, kan kun lade sig gøre, hvis den herskende part opfatter de undertrykte som en slags ting. Lige i situationen, hvor undertrykkelsen foregår, kan den herskende selvfølgelig godt erkende det smertelige. Men den herskende og udøvende part kan ikke holde det ud i længden, med mindre man fortrænger det bevidsthedsmæssigt.

Adelen opfattede ikke alienationen som noget dårligt. Tværtimod. Deres vision var, at man helt kunne hæve sig op over alt det naturlige – og så skabe det, som man med sin forstand fantaserede sig til. Man skulle ikke længere være afhængig af Gud. Man skulle i stedet udfolde sin grådighed frit. Man skulle heller ikke være afhængig af naturen. Man kunne lave om på alt, hvis man bare skaffede sig midlerne til det. Ganske vist blev man nødt at herske og være grusom mod bønderne. Men dem skulle man bare holde på afstand, så man ikke mærkede dem.

Kirken

Tidligere var det sådan, at både Gud og Satan påvirkede ens følelser; men nu fik man Satan projiceret udenfor sit eget *jeg*. Man kunne godt opleve Satans kræfter. Men fordi det var udenfor ens *jeg*, måtte det jo være hos andre. Og det betød, at man oplevede, at nogle *andre* mennesker var besat af Satan.

En del af kirkens lære gik ud på, at Gud engang i fremtiden ville skabe Guds rige på jorden. Så ville Gud opvække de døde, som havde levet deres liv efter Guds lov. De ville så blive levende igen. Alle andre ville dø. Jesus var en undtagelse. Efter hans død kom han op Himlen, hvor han nu sidder sammen med Gud.

Men her i 1400-tallet var der både en pave og en kejser, som mente, at de også fortjente at komme op i Himlen, når de engang døde.

For almindelige mennesker fandt kirken på en måde, som man kunne bruge, hvis man kom til at synde - altså bryde Gud lov. Det blev kaldt aflad. Det gik ud på, at man skulle betale nogle penge til kirken, hvis man havde begået noget syndigt. Så kunne en præst på Guds vegne tilgive synderen. Og så var man stadig berettiget til at komme med i det fremtidige Guds rige på jorden.

Hvis man havde syndet og ikke betalt aflad, inden man døden – og hvis Gud mente, at man skulle have en sidste chance, ville man komme ned i Skærsilden. Det var en slags underverden, og her skulle man brændes, lige indtil al synd var brændt væk. Hvis alle synderne så var brændt, kunne man komme med i det fremtidige Guds rige.

Kirken prædikede så, hvad der var synd. Og det var alle de følelser og bevidstheder, som knyttede sig til underlivet.

Det seksuelle blev herefter syndigt. Seksuel afholdenhed var godt. Men Satans kraft var stor, og almindelige mennesker bukkede under herfor, så de ikke kunne lade være med at dyrke sex. Gud havde åbenbart tolereret det, så der kunne fødes børn. Men så skulle det også begrænses hertil – mente kirken.

Mens Gud havde fat i menneskers hoved, havde Satan fat i menneskers underliv. Kun hvis man kunne hæve sig op over det dyriske og blive et hjerne-menneske, kunne ens sjæl frelses fra Skærsilden. Og det magtede i hvert fald præsterne, idet de hævede sig op over underlivet – og fik deres *jeg* i hovedet.

Heksebrændinger

Hvis man ikke kunne slå Satan ud af en person, blev man nødt til at brænde vedkommende. Det nyttede ikke først at slå vedkommende ihjel og så brænde kroppen bagefter. For hvis vedkommende døde først, overgik underlivets ånd til Satan igen – og så havde Satan ligeså mange kræfter til at besætte endnu et menneske. Derfor måtte man brænde den onde ånd i underlivet, mens personen var levende, så Satans magt blev mindre. Og efterhånden som man fik brændt alle de besatte mennesker, kunne man til sidst fjerne Satans indflydelse totalt – én gang for altid - troede man.

I starten var det mest mænd, der blev brændt. Men senere blev det kvinder, som man troede var besatte af Satan, og som man kaldte hekse. Det lykkedes i mange af hekseprocesserne at nedbryde disse kvinders selvværd så meget, at de til sidst både overfor forhørslederne, men også overfor sig selv måtte erkende, at de havde underlivets bevidsthed i sig – og altså var besat af en djævel. Når en heks havde erkendt det, blev hun brændt levende på bålet.

Når noget "ondt" opstod i et lokalsamfund, troede man, at det skyldtes Satan. Man skulle så finde den eller de hekse, som var besat af Satan. Og her opstod en kirkelig domstol, som hed inkvisitionen. Det var den katolske kirke, der stod for inkvisitionen, men den protestantiske kirke var lige så meget involveret i heksebrændinger. Og det var det verdslige samfund, der udførte brændingerne. Den græsk-ortodokse kirke i øst var slet ikke med i noget af det her. For de troede ikke på ånder – hverken på Jesus, Satan eller andre.

På den tid opfandt man bogtrykkerkunsten. Og den medførte, at både tankerne om hekse og Satan - samt historier, om hvem der var blevet brændt på bålet - spredte sig hurtigt over hele Europa. Det blev til skræk-historier, som alle snakkede om. Og det gjorde, at alle var på vagt overfor eventuelle hekse, som kunne sprede al slags fordærv.

Den seneste forskning har opgjort det til 40.000-50.000 kvinder, der blev brændt levende. De sidste hekse blev brændt i begyndelsen af 1700-tallet.

Landsbyernes endeligt

I løbet af 1700-tallet lykkedes det stort set for adelen at knække landsbyfællesskaberne, som til sidst gik mere eller mindre i opløsning. I skolen har vi lært, at disse landsbyer dyrkede jorden rundt om landsbyen, og at jorden var opdelt i lodder, sådan at hver gård havde en lille lod af den gode jord, en lille lod af en nogenlunde jord, og en lille lod i den dårlige jord. Og det giver den forståelse, at hver gård arbejdede for sig selv.

Men det var kun til allersidst, at det var tilfældet. Ellers havde det været sådan, at alle de unge var én stor fælles arbejdsstyrke, som arbejdede for hele landsbyen. Der var én af de ældre mænd, der passede tyren, en anden passede ornen osv. Man var ét stort kollektiv. Men det holdt altså op.

Vi lærte også i skolen, at de gamle mænd sad på nogle sten i en rundkreds, og at det var dem, der bestemte alt. De var forløberne for det moderne demokrati, fik vi at vide. Men det var lige omvendt. Tidligere var der et direkte demokrati mellem alle i landsbyen. Men da alt gik i opløsning, forsvandt demokratiet – og så kom de gamle mænds tyranni, hvor de sad og bestemte alt.

Mange flyttede væk fra landsbyerne og fik en gård ude på landet. Og nu opstod storfamilierne, hvor flere generationer holdt sammen om de gårde, som de ejede. Den ældste mand i familien var ham, der bestemte alt. Han bestemte, hvem der måtte gifte sig med hinanden. Og de fik så en gård, som de skulle passe.

Alle dem, der ikke blev gift – og altså ikke fik nogen gård – var karle og piger på gårdene. Hvis der opstod giftermål mellem to familier, var det en slags handel, hvor der også fulgte en gård med. Sex uden for ægteskabet blev forbudt, og børn udenfor ægteskabet fik ingen andel i familiens formue.

Den lille istid

Allerede i 1300-tallet begyndte den gennemsnitlige temperatur at falde. Og omkring år 1600 var sommertemperaturen cirka 10 grader lavere end tidligere. Resultatet var, at halvdelen af europæerne døde af sult. Det var også årsag til, at landsbyerne gik i opløsning, fordi markerne omkring landsbyerne jo oprindelig var beregnet til at dyrke planter. De over-

levende blev så nødt til at omlægge deres kost og begynde at avle husdyr og spise kød.

Omkring år 1880 begyndte folk igen at blive vegetarer, fordi temperaturen igen begyndte at stige. Og efter 1920 har den gennemsnitlige sommertemperatur været så høj, at man igen kan producere rigelig med planteføde.

Den borgerlige revolution

Vi ved, at der i 1700-tallet cirkulerede mange skrifter med revolutionære tekster; men der er ikke bevaret nogle af dem. Men der var nogle i overklassen, som havde sympati med de revolutionære – og skrev bøger om et nyt og anderledes samfund, hvor adelen og kongen ikke længere regerede, men hvor folket organiserede sig lokalt i fællesskaber, hvor de arbejdede for hinanden.

Siden 1400-tallet havde man den opfattelse, at mennesker havde en dyrisk, aggressiv og destruktiv natur. Det var følelser, som befandt sig i underlivet. Og derfor blev det enkelte menneske nødt til at styre og kontrollere sig selv – og projicere underlivets følelser udenfor *jeg*'et.

Men så kom der mennesker hjem fra Indien, som fortalte om en helt anden bevidsthed, som bønderne dér havde. Her skulle man ikke styre og kontrollere sig selv. I stedet for at kæmpe mod det naturlige og dyriske skulle man acceptere, at man var, som man var.

Og så skulle man koble følelserne i underlivet sammen med følelserne i brystet. I underlivet var det noget med aggression, erobre, udnytte mm. Og i brystet var det noget med kærlighed, medfølelse og ømhed. Og når man lod disse to sæt følelser forbinde sig med hinanden, blev det til, at man bare var fræk, sjov og spændende – samt udfoldede sig på egne præmisser.

Denne nye bevidsthed tog man til sig i de revolutionære kredse – og man kaldte den for individualisme. Det var noget helt andet end det, som vi i dag forstår ved individualisme. I dag tænker vi, at individualisme er noget med *mig* i modsætning til de andre. Men dengang i 1700-tallet var individualisme noget kollektivt. Man ville af med adelen og kongen. Der skulle ikke være nogen samfundsmagt, som skulle undertrykke folk. Og man ville også væk fra selvundertrykkelse, hvor man med sit hoved

skulle undertrykke sine dyriske kræfter. Man ville overgå til den indiske bevidsthed, hvor man ikke behøvede nogen styring eller kontrol.

Man skulle derfor ikke træffe beslutninger. Man skulle i stedet koordinere sig med hinanden. Hvert enkelt menneske skulle acceptere, at man var, som man var – og at man var god nok. Og så skulle man lave "kontrakter" – kaldte man det - med naboer og andre.

I sidste halvdel af 1700-tallet var der mange mennesker, som arbejdede terapeutisk med sig selv for at skifte bevidsthedsstruktur. Og de dannede græsrodsbevægelser, der havde klare revolutionære budskaber - med fokus på at skabe lokale fællesskaber, hvor der ikke skulle være nogen undertrykkelse af mennesker.

Inde i byerne sad borgerskabet i kaffesaloner og diskuterede afskaffelse af kongemagten, fratagelse af adelens privilegier og dannelse af en republik med et demokratisk parlament.

Og i 1789 startede der så en revolution i Paris – og den ændrede lidt efter lidt hele Europa. Der var mange faser med forskellige oprør, statskup mm. Det blev ikke til den frigørelse, som mange havde håbet på. Der kom revolutioner igen i 1830 og 1848. Men de blev blodigt slået ned.

I 1810 beskrev Henri de Saint-Simon (1760-1825) den folkelige revolutionære bevægelse og kaldte den socialisme.

De rige, som satte sig på magten i det nye parlament blev senere kaldt kapitalister. Mange år senere – i 1960'erne – var der nogle forskere, der lavede slægtsforskning og fandt ud af, at kapitalisterne efter revolutionen var de samme mennesker, som før revolutionen var en del af adelen. De adelsmænd, som fik hovedet kappet af ved revolutionens start, var dem, der ikke ville være med til de nye økonomiske muligheder med slaver og verdenshandel.

Både socialister og kapitalister gik ind for liberalisme. Man skulle bygge på det enkelte menneskes frihed. Forskellen var, at socialisterne mente, at det enkelte menneske ønskede fællesskab, mens kapitalisterne fokuserede på at skabe noget for sig selv.

Revolutionens parole hed *frihed, lighed og broderskab*.

Frihed. Vi ved, at de revolutionære, der gennemførte revolutionen i Frankrig i 1789-91, var meget inspireret af det indiske bevidsthedsmønster, hvor man ikke skulle styre og kontrollere det dyriske i underlivet, men bare udfolde sig frit ved at koble underlivets og brystets energier og følelser.

Alle dem, der rejste til Amerika, tog denne bevidsthed med sig – og den udgør i dag Repulikanernes tankegang.

Lighed. Kapitalisterne ville opretholde det gamle græske bevidsthedsmønster, hvor man med forstanden (hoved) kunne herske over bønder og arbejdere (underliv). Men i stedet for at det var kongen eller en adelsmand, der skulle herske i en bestemt sag ud fra sit humør den pågældende dag, skulle der være nogle få love, som alle skulle rette sig efter.

Broderskab. Den magt, som kirken havde, byggede på det gamle jødiske bevidsthedsmønster, hvor det var Gud, der dømte et menneske. Hvis man overholdt Guds lov, ville man engang i fremtiden komme med i Guds rige på jorden. Ellers var man fortabt. Men de nye magthavere forkastede kirkens tro. Der var ingen Gud, der skulle dømme én. Hvis der var stridigheder mellem mennesker, skulle man opfatte hinanden som brødre, og så skulle man forlige sig med hinanden. Og derfor skulle man vælge en dommer, som havde samme position i samfundet, som de stridende parter – og som derfor forstod dem. Og dommeren skulle så mægle mellem parterne.

Efter revolutionen indførte man så en 3-deling af samfundsmagten – i henholdsvis *den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt*.

Den lovgivende magt. Man dannede et parlament uden en konge eller kejser (hoved). I stedet var det medlemmerne, der skulle stemme i de enkelte sager. Og så var det flertallet, der afgjorde, hvordan en lov skulle være. Parlamentet bestod (selvfølgelig) kun af rige kapitalister. Man lavede kun få overordnede love.

Den udøvende magt. Så dannede man en stat med både centrale og lokale embedsmænd. De skulle bruge deres krop (underliv) og følelser (bryst) til at styre og kontrollere.

Den dømmende magt. Så skulle der være domstole og dommere, der skulle dømme i stridigheder. En dommer skulle vælges af folket og blandt folket – og kunne til enhver tid afsættes, hvis folk mistede tilliden til ham.

Teoretikere i den revolutionære periode

Pierre-Joseph Proudhon (1809-1865) og Karl Marx (1818-1883) mødte hinanden i Paris i 1844. De ønskede en socialistisk revolution, og de aftalte at samarbejde. Men venskabet varede kun et år. Og så stod det klart, at de havde vidt forskellige opfattelser af, hvad der skulle til for at ændre samfundet.

I 1846 skrev Proudhon *Det økonomiske systems modsætninger eller Elendighedens filosof*i. Og året efter udkom så Marx's svar med bogen *Filosofiens elendighed*, hvor han kritiserede Proudhon, så det nærmest lignede en nedrakning.

Hvis man detaillæser alle deres argumenter, drukner man let i alle analyserne. Men nu mange år senere er det let at forstå deres forskellige bevidstheder.

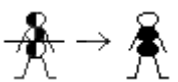

Proudhon var inspireret af den nye bevidsthed, der kom fra Indien i 1700-tallet, og som var hele fundamentet for revolutionen, der startede i 1789. I stedet for det splittede bevidsthedsmønster, hvor kirken mente, at man skulle fortrænge de dyriske kræfter i sit underliv, skulle man koble det dyriske (underliv) med det kærlige (bryst) - og blive et frit menneske, der ikke behøvede nogen ledelse, autoritet eller stat til at styre og kontrollere. Hermed grundlagde Proudhon anarkismen.

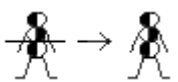

Marx mente, at man skulle bygge på mennesket – og ikke på bevidstheden. Og Marx var overbevidst om, at mennesket havde en naturlig bevidsthedsstruktur. Filosoffen Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770–1831) beskrev den grundigt. Senere har psykologen Sigmund Freud (1856-1939) også beskrevet den, men dog med en forståelse for, at det var den vestlige kulturs bevidsthed.

Marx mente, at bevidstheden var et produkt af samfundets udvikling. Og langt de fleste på Marx's tid kunne tydelig mærke denne bevidsthedsstruktur, hvor man havde 3 forskellige bevidstheder samtidig. Den ene

var i hovedet – og indeholdt abstrakte eller religiøse tanker. Den anden var i underlivet – og rummede dyriske og materielle bevidstheder. Og den tredje var i brystet – og udgjorde menneskets følelser og var den kraft, som fik mennesket til at gøre noget. De 3 bevidstheder påvirkede hele tiden hinanden – og det var samspillet mellem de 3, der skabte både det enkelte menneskets og samfundets udvikling. Marx grundlagde hermed den kommunistiske socialisme.

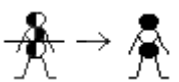

Allerede i 1836 skrev Ludwig Feuerbach (1804–1872), at den gamle europæiske bevidsthed, hvor man i venstre side havde Gud i hovedet, Jesus i brystet og Satan i underlivet, bare var kirkens propaganda. Den ægte bevidsthed bestod kun af det, som man havde i højre kropsside. Her havde man et *jeg* (hoved) – men havde også en materiel og dyrisk bevidsthed (underliv). Og det var samspillet mellem de to, der skabte udviklingen. Hermed grundlagde han materialismen. ”*Det er ikke Gud, der har skabt menneskene, men menneskene, der har skabt Gud”* – proklamerede Feuerbach – og grundlagede dermed også ateismen.

I 1848 skrev Marx en kritik af Feuerbach, hvor Marx redegør for, at Feuerbach’s materialistiske bevidsthed ikke har nogen forståelse for menneskets subjektivitet.

Bevidstheden i venstre side i det splittede europæiske bevidstheds-mønster var ikke kun sanseoplevelser – sådan som Feuerbach mente. Det var også et følelsesmæssigt *jeg,* hvormed man kunne forholde sig til højre sides abstrakte *jeg* (hoved) og de materielle ”*produktivkræfter”* (underliv) i samfundet. Og derfor var det en fejl at forkaste denne subjektive bevidsthed – mente Marx.

Reifikation, den anden bevidsthedsspaltning

Efter 1850 var det tydeligt, at den revolutionære bevægelse var gået i stå. Folk var atter stagneret i det gamle bevidsthedsmønster.

Man var ganske vist holdt op med at brænde kvinder levende på bålet; men til gengæld kom der en religiøs bevægelse, som afløste heksebrændingerne. I enhver borgers hjem hang en pisk over ægtesengen. Og jævnligt blev manden nødt til at piske konen for at slå Satan ud af hendes underliv. Nu var det ikke kun nogle få kvinder

(heksene), men alle kvinder, der skulle have Satan fjernet. Og man fik erfaring med, at hvis kvinderne regelmæssigt blev pisket i enden, kunne de opføre sig ordentligt.

Ved et bryllup fik brudgommen en pisk af brudes far – med en formaning om at tugte sin kommende kone, så hendes underliv ikke blev besat af Satan.

Fordi børn jo kom ud af en kvindes underliv, mente man også, at man måtte bekæmpe Satan gennem hele barnets opvækst ved at slå det i enden. Det mest udbredte var en endefuld med flad hånd. Men man brugte også redskaber – og det var forskelligt fra land til land. I England blev det normalt at bruge spanskrør. I Tyskland brugte man en læderrem. I Danmark fik børnene hvert år til Fastelavn et nyt fastelavnsris bestående af nogle birkegrene. Der var hængt slik på, så børnene blev glade for riset. Men det blev så resten af året brugt til at slå børnene i enden. Langfredag i påsken slog man for at minde om Jesus's lidelser. Men ellers slog man, når Satan havde fristet børnene – og det var temmelig ofte.

Et særligt problem var børnenes kønsdele. Gud havde skabt menneskene, men Satan havde også en magt - og sørget for, at menneskene havde nogle kønsdele, som gav vellyst ved berøring. Og børnene kunne ikke lade være med at lege med deres kønsdele – og dermed stimulere følelserne i underlivet, så de fik lyst til Satan.

Derfor opstod der en masse forskellige måder, hvorpå forældrene kunne gribe ind over for det. Når man lagde børnene i seng om aftenen, bandt man deres hænder til sengen - eller sådan, at barnet ikke kunne nå ned til underlivet. Børnene fik dragter på, hvor der kun var åbning bagtil, så de ikke kunne komme ind til kønsdelene. Man bandt et tyndt bånd om en drengs penis, så det gjorde ondt ved erektion. Nogle børn fik bjælder eller klokker bundet om håndleddene. Nogle fik et bind mellem benene, hvor der var metal, der blev presset op mod kønsdelene. Nogle drenge fik fastspændt små bure med indvendige spidser omkring kønsdelene, så det gjorde ondt ved erektion. I nogle af disse bure havde man om penis bundet en snor, der gik ind til forældrenes soveværelse til en lille klokke. Nogle drenge fik trukket forhuden så langt frem, at man gennemborede

huden og trak en ring gennem hullerne. Det ville så gøre ondt ved erektion. Hos pigerne forsøgte man det samme. Først prøvede man med huller i de ydre skamlæber og en ring igennem; men det forhindrede ikke adgang til klitoris. Så prøvede man med huller i de indre skamlæber og satte nogle ringe i, så skamlæberne blev trukket sammen hen over klitoris. Man begyndte også at skære klitoris af og ætse penishovedet med syrer eller brænde det med glødende jern. Disse voldsomme indgreb holdt hurtigt op igen – og i stedet nøjedes man med at skære lidt af forhuden og af skamlæberne. Så blev penishovedet og klitoris mere ufølsom.

Udviklingen indenfor kirken

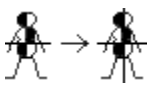

Indtil 1400-tallet var der en slags arbejdsdeling mellem brugen af bevidsthederne i højre og venstre side, sådan at adelen brugte højre sides bevidsthed (gammel græsk bevidsthed), mens kirken brugte venstre sides bevidsthed (gammel jødisk bevidsthed). Men så skete der en egentlig bevidsthedsspaltning mellem de 2 sider.

Spaltningen hedder reifikation. Det bliver normalt oversat til fremmedgørelse. Højre side blev nu opfattet som en slags rolle, man spillede på arbejdet og i samfundet, mens venstre side nu var ens sjæl.

Når man døde – og hvis man havde levet efter Guds lov – kom sjælen op i himlen. Tidligere var det kun Jesus, der var kommet derop (samt en pave og en kejser – mente de selv). Men nu kom alle de rettroende op i Himlen efter døden. Her blev de genforenet med deres tidligere døde familie og venner – begyndte man at tro.

Tidligere havde man jo haft den forestilling, at Gud engang i fremtiden ville ændre alt. Alle onde mennesker skulle så forsvinde for altid. De døde skulle opvækkes fra deres grave – hvis de altså havde levet efter Guds lov. Og så skulle Guds rige opstå på jorden. Men tankegangen skiftede nu til at mene, at Gud rige kun skulle bestå af sjæle. Og hvis man havde levet efter Guds lov, ville man allerede straks efter døden komme op i Guds rige. De fleste kristne i dag tror, at kristne altid har tænkt, at de kom op i Himlen efter døden. Men det er først i 1800-tallet, at denne forestilling bliver udbredt blandt europæerne.

Fader Vor

Man kan læse "*Fader Vor*" i Biblen i begyndelse af Matthæus Evangeliet kapitel 6. Resten af kapitel 6 og kapitel 7 handler så om, hvad Jesus synes, at man skal.

Her er først de synspunkter, som Jesus i andre tekster bliver citeret for:

1) Gud er ikke i himlen. Det er en græsk tro, at guderne er i himlen. Jøderne mente, og det gjorde Jesus også, at Gud er åndelig kraft, som findes i menneskene og i alt liv.

2) Jesus tog afstand fra den tro, som også var udsprunget af græsk forestilling, at man kunne nævne et navn på en person, og så ville man hermed påkalde personens kraft. Grækerne mente, at et ord er skabende. Det mente Jesus og jøderne ikke.

3) Jesus tog afstand fra datidens astrologi, hvor mange mente, at planeterne styrede alt – og at det var Guds redskab til at styre menneskene. Men Jesus og de rettroende jøder mente, at Gud styrede alt, og at Gud primært styrede med en direkte bevidsthedsmæssig kraft, fordi Gud også var i alle mennesker.

4) Jesus bad ikke. Der er en enkelt historie om, at han en dag gik alene ind i en lund eller et andet sted – og så står der i skriften, at han bad. Men da der ikke var nogle til at se det, ved ingen, om han bad. Til gengæld kan man læse adskillige stedet i Det Ny Testamente, at disciplene siger til Jesus, at han skal lære dem, hvordan man beder. Men han afslår.

5) Jesus gik ind for den gamle jødiske praksis, at man skulle eftergive al skyld og gæld senest i helligåret, der var hvert 7. år. Men det var man holdt op med på Jesus's tid.

6) Jesus mente ikke, at der var nogen ond Satan. Der var kun mennesker og Gud.

Hvis man analyserer Fader Vor psykoterapeutisk, får man følgende:
"*Fader Vor, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden."* Her programmerer man sin bevidsthed til dels at have Gud uden for sig selv, og dels til, at Guds rige ikke skal være nu, men engang ud i fremtiden. Den dag kommer imidlertid aldrig, for man bliver ved med at programmere den længere ud i fremtiden.

”*Giv os i dag vort daglige brød*.” Her programmerer man sig til, at man kun får sit daglige brød, hvis der er en overmagt, der sikrer det. Og alle steder i den kristne kultur sikrer man sig med enorme overskudslagre af fødevarer til mange år frem i tiden.

”*Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere*.” Her programmerer man sig til, at man *kun* kan forlade andre deres gæld, hvis Gud også gør det. Vi kan godt give lån til udviklingslande; men det er næsten umuligt for os at eftergive noget af deres gæld.

”*Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde*.” Her programmerer man sig til at tro, at Gud kan finde på at udsætte os for fristelser, så vi begår onde handlinger, men at man så kan bede ham om ikke at gøre det. Derfor anser den kristne kultur det for selvfølgeligt og naturligt, at der eksisterer ondskab. Og derfor er det også naturligt at gå i krig og dræbe.

I de senere år har man i forskellige kirkesamfund forsøgt at lave andre ”oversættelser”, som i virkeligheden bare er kildeforfalskninger.

I en ny oversættelse fra 2002 *Ny Testamente på hverdagsdansk* er Fader Vor totalt omskrevet, så det passer til nutidig tankegang.

I stedet for ”*Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere” –* er det blevet til ”*Tilgiv os, hvor vi har svigtet, ligesom vi selv har tilgivet dem, der har svigtet os”.* Altså noget helt andet end den oprindelige tekst.

I flere engelske oversættelser er ”*forlad os vor skyld*” – blevet til ”*forlad os vor synd*”. Altså ikke noget med penge, men noget psykisk.

Pave Frans, som blev pave i 2013, fandt på at ændre Fader Vor i 2017, fordi han mente, at det kunne misforstås. I stedet for at oversættelsen ”led os ikke i fristelsen”, ville han have en oversættelse ”*lad os ikke gå ind i fristelse*”. Argumentet var: ”*Det er ikke ham (Gud), der skubber mig ind i fristelse for at se, hvordan jeg falder*.” Men igen er der tale om kildeforfalskning. For det, som Jesus siger, er præcis, at Gud frister os til at begå syndige handlinger.

Det mærkelige er, at man kun læser Fader Vor – og ikke de to kapitler, hvor Fader Vor er en indledning. For resten af kapitel 6 og 7 handler om det samme som Fader Vor, men med stik modsatte holdninger. De

handler om, hvordan Jesus mener, at vi skal forholde os til Gud og mennesker.

Fader Vor er selvfølgelig en vittighed, og Jesus har sikkert stået og grinet, mens han sagde "bønnen". Lad os lige gå den igennem.

> Fader Vor, du som er i himlene

Det er jo præcis det modsatte af, hvad Jesus prædikede. I himlen kan man se de astrologiske mønstre; men Gud er en åndelige og spirituel bevidsthed, som findes i alt levende.

> helliget blive dit navn

Og nej, Guds navn er ikke helligt, mens alt andet ikke er det. Alt er lige helligt. Eller rettere, der er ikke noget, der er helliget.

> komme dit rige

Men det er jo meningsløst, at det skal komme, når det allerede er her, ifølge Jesus.

> ske din vilje som i himlen således også på jorden

Altså, alt her på jorden skal foregå lige så mekanisk som planet-bevægelserne. Det er det modsatte, Jesus mente.

> giv os i dag vort daglige brød

Igen er det lige modsat af, hvad Jesus havde sagt. Man skal ikke bede Gud om noget. Gud er altid sammen med os og gør alt det, der kan gøres for os.

For at gøre sætningen meningsfuld har moderne oversættelser ændret "*i dag*" til "*hver dag*" eller "*dag for dag*"; men det er forfalskning af kilden. En bedre oversættelse ville være: "*Giv os noget at spise i dag*".

> forlad os vor skyld, som også vi forlader vores skyldnere

I den kristne og vestlige kultur har vi fået følelsen "*skyld*", som handler om splittelsen mellem de to kropssider. Men på Jesus's tid handlede skyld om at skylde penge. Og det er jo ganske morsomt, når Jesus her siger, at Gud skal eftergive os de penge, som vi skylder ham. Det er totalt absurd. Når Jesus så siger: "*som også vi forlader vores skyldnere*", er det jo netop en kritik af, at man var holdt op med at eftergive gælden hvert syvende år - sådan som det var jødisk tradition, og som Jesus mente, at man skulle fortsætte med at gøre.

led os ikke ind i fristelse

Her er vi inde i den forestilling, som herskede i et par hundrede år omkring år 0, at der var "ånder", og at der var en engel (Satan), der kunne friste. Men Jesus tager netop afstand fra denne indre splid i de guddommelige kræfter.

men fri os fra det onde

Det kan også oversættes med "*fri os fra den Onde."* Men det bliver det ikke bedre af. Jesus har altid vendt sig mod den græske opfattelse af, at livet består af en kamp mellem de gode og det onde. Det onde eller den Onde opstår kun, hvis man spalter underlivet fra ens øvrige energilegeme.

Disse tanker og følelser får de kristne dog aldrig, når de beder, for de skifter altid over til enheds-energien, så snart de begynder at bede – og her passer bønnen præcis til enheds-energiens opdelinger. For her oplever man Gud i hovedet, sig selv i brystet, og Satan i underlivet. Gud trækker én op til det gode. Satan trækken én ned til det onde.

Når man så læser resten af de to kapitler, skifter man til analyse-energien, hvor der er logik og forstand. Her indtager man hovedets bevidsthedspol – og kigger ned på underlivets bevidsthedspol, hvor man så kan undersøge og analysere forskellige emner. Og det sker så i resten af kapitel 6 og i kapitel 7.

Man skal bare kigge på fuglene. Gud har sørget for, at hele den økologiske balance er i orden, og at der er en biodiversitet, der

tilfredsstiller alle. Og derfor er der mad til fuglene. På samme måde har Gud sørget for at der er mad til mennesker. Man skal derfor ikke bede om daglig brød. Det har Gud sørger for.

Man skal ikke bede Gud om noget som helst. Han har allerede gjort det så godt som muligt. Han har skabt alt for alle levende væsner. Både for mennesker, dyr, insekter, bakterier, vira og alt andet levende. Der er brug for det alt sammen. Vi lever med og af hinanden. Og hvis vi bruger vores forstand – og ikke ødelægger og misbruger det naturlige – får vi et godt liv. Og hvis du er sulten, skal du bare – står der i teksten – gå hen til nogle, der har mad og bede om noget. Og selvfølgelig vil de give der noget, hvis de har Gud i deres hjerter.

Det interessante er, at Fader Vor er blevet til den vigtigste bøn – her i Vesten og især i det protestantiske nord. Man beder den hver søndag i kirken. Og mange børn lærer at bede den hver aften. Det er jo Jesus selv, der har lært os, at vi skal bede sådan, tror man.

Hvis man har en samlet bevidsthed, opdager man straks, at det er en joke. Men efter den anden spaltning af bevidstheden bruger man venstre side til at forstår bøn – og højre side til at forstå det fornuftige. Og de to bevidstheder kobles aldrig. Og det er efter denne spaltning, at Fader Vor er taget i brug af kirken.

I tiden omkring år 0, erkendte man på universitetet i Alexandria, at man i Mellemøsten havde en splittet bevidsthed med den gamle græske bevidsthed i højre side og den gamle jødiske bevidsthed i venstre side. De to bevidstheder trak i modsatte retninger – og på en måde ophævede, ødelagde og mistolkede hinanden. Udfordringen var, hvordan man kunne få de to sider til at smelte sammen til en fælles bevidsthed. Det lykkedes aldrig. Hele den vestlige kultur har siden bygget på denne dobbelte og spaltede bevidsthed.

Meget gik galt med den første spaltning af bevidstheden, hvor underlivet blev projiceret udenfor *jeg*'et. Men helt galt gik det med den anden spaltning, hvor man har fået to forskellige bevidstheder (højre og venstre side).

(I dag har man så en tredje spaltning, hvor kroppen er fortrængt – og man har et abstrakt *jeg* i hjernen).

Europæisk reinkarnation

Den indiske tanke om reinkarnation og yogi-vejen kom til Europa i 17- og 1800-tallet. Men hvor inderne mente, at en død persons bevidsthed straks gives videre til en nyfødt, tænkte europæerne, at en død persons sjæl levede videre i Himlen. Når sjælen var i Himlen, kunne den ikke gøre flere erkendelser. Men på et senere tidspunkt kom sjælen tilbage til jorden, hvor den så igen kunne opnå nye erkendelser. Hver gang sjælen var på jorden, var det altid i et menneske, hvor den opnåede mere visdom. Nogle sjæle, som havde været mange gange på jorden, var derfor nogle åndelige mestre, mens unge sjæle bare var på vej.

Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891) troede, at Jesus ikke var en historisk person, men en myte. Men der fandtes andre åndelige Mestre. En af disse Mestre var Maitreya, som i en af sine reinkarnationer var Buddha. Blavatsky dannede Det Teosofiske Samfund og flyttede til Indien. Her forventede man, at Maitreya igen ville blive reinkarneret, og på et tidspunkt troede man, at det var Jiddu Krishnamurti (1895-1986). Han brød dog med teosofferne og fik nogle tanker, som handler om, at bevidstheden er fanget ind i særlige mønstre, der skaber illusioner. Man skal frigøre sig fra disse bindinger – og se sig selv i en social proces, der er fri for sådanne tankemønstre.

Alice Bailey (1880–1949) var også med i Det Teosofiske Samfund, men brød med det. Fra 1919 og frem til sin død fungerede hun som ”åndelig kanal”, idet hun var i telepatisk kontakt med ”tibetaneren”, som var en åndelig Mester, der gav hende en masse beskeder. Hun fik blandt andet at vide, at flere af Mestrene havde dannet Det Store Hvide Broderskab. Det var sket allerede for ca. 18 millioner år, og det blev dannet for at vejlede menneskehedens udvikling. Mestrene arbejder med en samlet plan for at hæve menneskehedens bevidsthed op til et højere niveau.

Efter fødslen er det normalt, at et barn skifter rundt mellem energimønstrene; men som voksen stivner de fleste i et enkelt energimønster. Hvis man så mærker efter, kan man huske skiftene fra energimønster til energimønster. Teosofferne mener, at enhver sjæl gennemlever energimønstrene i en ganske bestemt rækkefølge, idet man følger evolutionen.

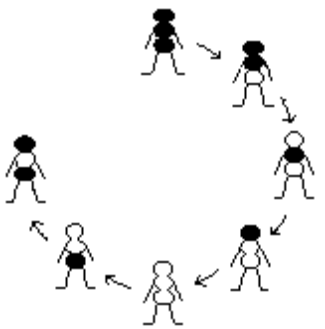

Evolutionen starter med, at man er som et dyr, hvor der kun er høj ladning – og ingen spiritualitet. Så gennemlever man nogle trin, hvor der hver gang kommer mere spiritualitet ind i bevidstheden. De sjæle, der er kommet længst i udviklingen, er nået frem til det energimønster, som vi har i Vesten i højre side, hvor der er høj ladning i underliv og hoved, men spiritualitet i brystet. Og her i brystet kan man direkte mærke energistrømmen fra underliv til hoved, og det giver oplevelsen af, at man stiger op fra det dyriske til det civiliserede. Men man kan også huske tilbage, og så kan man huske den historiske evolution, trin for trin.

Man oplever også, at man kan avancere yderligere. Nu er man i det energimønster, hvor der er høj ladning i hovedet, og derfor har man en meget egoistisk bevidsthed i hovedet. Men engang vil man kunne avancere yderligere, så hovedet i stedet for kan fyldes med spiritualitet.

Teosofferne mener, at der er unge sjæle, som først lige er begyndt på hele denne udvikling. De har kun foretaget et eller et par skift. De befinder sig i et af de energimønstre, som kan ses i højre halvdel af den øverste tegning. De har lav energi i underlivet. I deres uvidenhed opfører de sig ondt. Det er ikke, fordi de er onde. De forstår bare ikke konsekvenserne af deres bevidsthed.

Hvert skift opleves, som om en civilisation går til grunde og genopstår som ny. Og når man mærker efter inde i sig selv, kan man mærke, at det er en proces, der har taget mange tusinder år. Der en nogle af de gamle sjæle, som kan huske tilbage til dengang, hvor menneskeheden levede på Månen. Der havde folk en ret lav bevidsthed, og derfor gik samfundet til grunde. Senere kom der en ny "rodrace" i Atlantis, men det sank i havet – også på grund af for lav bevidsthed. Men nu har Mestrene taget sig sammen for at redde Jorden. Der er en udbredt opfattelse af, at ånderne nu har sat sig for at hjælpe os, så vi ikke går til grunde. At der er nogle, der fører krige og laver menneskekroppe om til robotter og også ødelægger naturen, behøver vi ikke at bekymre os om. Det er unge sjæle,

som bare ikke ved bedre. Deres destruktive adfærd vil ikke lykkes. Det skal Mestrene nok sørge for.

Alle teosofferne er overbeviste om, at deres tanker ikke kun er egne fantasier. Uafhængig af hinanden får de nemlig præcis de samme oplevelser. Og derfor kalder de deres viden for åndsvidenskab. Det, som de oplever, er tanker og følelser, der knytter sig til de lave energier i energimønstrene.

Rudolph Steiner (1861-1925) var i starten med i Det Teosofiske Samfund, men dannede i 1912 sin egen bevægelse, som han kaldte antroposofi. Han kombinerede naturvidenskab med det åndelige. Han forestillede sig for eksempel, at de kosmiske energier fra Himlen kom ned gennem hornene på en ko, sådan at dens afføring havde en særlig åndelig kraft, når den blev brugt som gødning til planter i den bio-dynamiske dyrkningsmetode, som han grundlagde.

Mange af hans tilhængere i dag mener, at han - som sjæl i Himlen – havde adgang til et åndeligt bibliotek, og at han derfor var meget klog. Nogle af dem mener, at vi almindelige mennesker ikke er i stand til at forstå ham fuldt ud, fordi vi er unge sjæle, der ikke har reinkarneret så mange gange som ham. Vi skal derfor bare gøre det, som han har sagt og skrevet.

Skabelsen af arbejderen

Karl Marx skrev et langt skrift i 1857-58, hvor han beskrev, hvordan samfundet havde udviklet sig. Han gav det ikke nogen titel, men andre har døbt det til *Grundrids. Til kritikken af den politiske økonomi.* Noget af det blev udgivet i 1859 under titlen *Kritik af den politiske økonomi*. Men så i 1867 udgav Marx hans vigtigste bog med titlen *Kapitalen. Kritik af den politiske økonomi*.

Det interessante er at sammenligne det første skrift fra 1858 med det andet skrift i 1867, fordi Marx har taget det sidste kapitel fra det første skrift og gjort det til det første kapitel i det andet skrift – samt at han i alle kapitlerne har han lavet nogle ændringer, der viser, at der er sket noget helt nyt i samfundet – noget, som han slet ikke kunne forestille sig i 1858.

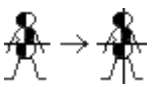

Det er reifikationen – spaltningen mellem højre og venstre siders energier og bevidstheder. Det bliver her illustrerer med en lodret streg. Og det betyder, at man ikke længere bruger de to siders bevidstheder sammen. Selvom Marx skriver mest om økonomien, mener han i slutningen af 1860'erne, at kapitalismens egentlige produkt er skabelsen af "*arbejderen*" – altså et menneske med 2 adskilte bevidstheder, hvoraf den ene bruges til at gå på arbejde og være arbejdskraft, mens den anden bruges i familien til at være menneske.

Pariserkommunen

Den fransk-tyske krig i 1870-71 endte med tysk overlegenhed. Under de afsluttende fredsforhandlinger besatte pariserne deres by og erklærede den for befriet. Det franske militær knuste oprøret blodigt. Og Marx og andre erkendte efterfølgende, at en befrielse fra kapitalismen kun kunne lade sig gøre, hvis man først erobrede statsmagten.

Anarkister og marxister

På Arbejdernes Internationale kongres i 1872 lykkedes det Marx at få besluttet, at ledelsen af deres organisation skulle flytte til USA. På dette tidspunkt var marxismen mest populær i Tyskland, og anarkismen mest populær i de andre europæiske lande. De vedkendte sig begge til socialisme, men havde forskellige strategier for at opnå det. Arbejderne i Europa var hermed splittet mellem de to strategier; og det var årsagen til, at Internationalen blev nedlagt i 1876.

Anarkisterne fokuserede på den første bevidsthedsspaltning. Arbejderne (underliv) skulle ikke vedblive med at være undertrykt af kapitalistklassen (hoved). Man skulle gøre oprør. Derfor saboterede man fabrikker og opildnede til revolution.

Marxisterne fokuserede på den anden bevidsthedsspaltning. Man skulle ikke skifte mellem at være arbejdskraft (højre kropsside) og være menneske (venstre side) i familien.

Modsætningen mellem de to retninger medførte, at hele den revolutionære bevægelse gik i stå. Anarkismen overlevede i Syd-Europa, hvor der som modreaktion kom fascisme. Og marxismen overlevede i Nord-Europa, hvor der opstod den socialdemokratiske bevægelse.

Marxismens udvikling

Kort før Marx's død læste han tilfældig i Biblen og opdagede Paulus's skrifter, som i mindste detalje beskrev det bevidsthedsmønster, som der også var på Marx's tid. Og så blev han klar over, at hele hans teori om den historiske udvikling var forkert. Han havde troet, at det udelukkende var materielle, økonomiske og sociale forhold, der til enhver tid skabte bevidstheden. Men nu indså han, at der måtte være andre årsager til, at bevidstheden var, som den var.

Det fik ingen betydning for andre end ham selv. For alle andre begyndte at forholde sig til Friedrich Engels (1820 - 1895), som var Marx's skrivekammerat – og som "udviklede" marxismen til, hvad han kaldte den videnskabelige socialisme. Engels mente, at det lå i menneskets oprindelige natur at have slaver. Klassesamfundet var startet med, at mændene tog magten over kvinderne. Siden var der opstået adelsvældet. Nu var det kapitalismen. Og senere ville det blive socialismen. Det var en videnskabelig sandhed.

Engels var inspireret af Charles Darwin (1809-1882), som mente, at det var de mest dygtige til at tilpasse sig, der sejrede og overlevede. Og for menneskers vedkommende var det de mest intelligente. Kapitalisterne var mere intelligente end adelen – og havde derfor sejret over dem. Og socialisterne var mere intelligente end kapitalisterne, som jo var nede på et halvdyriskstade – og derfor ville socialismen sejre før eller siden. Fordi socialisme stiller alle mennesker lige, vil socialismen blive det sidste og evige stadium for menneskeheden.

Efter Marx's død i 1883 mente Engels, at marxismen havde en lov om, hvordan et samfund udvikler sig. Hovedpointen var, at kapitalismen ville udvikle en stadig større krise, som ville få kapitalismen til at bryde sammen; så derfor skulle man bare vente.

Internt kom der så en højreorienteret fraktion, ledet af Eduard Beinstein (1850-1932), der mente, at kapitalismen ikke ville bryde sammen. Det borgerlige samfund ville kun ændres, hvis socialisterne gik ind i det og dannede et politik parti, der arbejdede for forandringer.

Senere opstod der så en venstrefløj, ledet af Rosa Luxemburg(1871-1919), der mente, at en samfundsform ikke kunne bryde sammen "*af sig selv*"; socialisterne måtte tage magten og ikke vente på, at den faldt i hænderne på dem som et modent æble.

I 1905 kom der i Rusland en kortvarig revolutionær opstand, som hurtigt blev slået ned. Men den medførte alligevel en varig revolutionær tilstand, hvor mange forskellige grupper vendte sig mod zaren og begyndte at visualisere et nyt og andet samfund.

Vladimir Iljitj Uljanov (1870-1924), som tog dæknavnet Lenin, var modstander af, at man skulle vente, indtil kapitalismen brød sammen. Han argumenterede for, at man skulle sætte sig på den politiske statsmagt.

De europæiske konger og kejsere havde ført utallige krige mod hinanden, men lidt efter lidt indså man, at det bedre kunne betale sig at samarbejde om at udnytte og udplyndre den primitive del af verden. Og i stedet for at have slaver, der altid forsøgte at gøre oprør og befri sig, kunne det bedre betale sig at gøre dem til stabile lønarbejdere, der kunne producere varer, som kunne transporteres til den rige del af verden.

Alle de fattige lande blev til kolonier, sådan at et europæisk land havde et eller flere områder, som var deres, og hvorfra de kunne hente råvarer og fødevarer. Siden år 1880 er der især overført enormt store mængder af foder fra Syd-Amerika til Europa, så man kan avle køer, svin, høns og andre husdyr i langt større antal, end man på europæisk jord kan skaffe foder til.

Første Verdenskrig

Første verdenskrig (1914-18) var reelt en krig mellem de europæiske lande om, hvem der havde ret til at udnytte de forskellige kolonier.

Inden krigen startede, havde Rusland været igennem en voldsom udvikling. Befolkningen var fordoblet på 50 år; og selvom 80 % af befolkningen stadig var bønder, havde der rejst sig en omfattende industri og en ny arbejderklasse. Ingen af de socialistiske teoretikere i Europa havde forestillet sig, at der kunne komme en socialistisk revolution i Rusland. Man mente, at det var den materielle og sociale udvikling (produktivkræfternes udvikling), der skabte bevidstheden, så derfor troede man, at socialismen ville opstå (automatisk) i et af de mest udviklede lande i Europa.

Men så kom der en spontan opstand i begyndelsen af 1917 i Rusland. Det skyldtes især krigen og de stigende fødevarepriser. Men den gav anledning til en generalstrejke. Myndighederne satte militæret ind og opløste parlamentet. De fleste troede, at oprøret var slået ned; men så besluttede soldaterne i nogle af regimenterne sig til at tilslutte sig oprøret. Bønder og arbejdere fik dermed mere magt. Bolsjevikpartiet med Lenin i spidsen gik med i opstandene.

Lev Bronstein (1879-1940), der tog dæknavnet Trotskij, blev leder af Petrograd (Sankt Petersborg) sovjetten. Sovjet betyder folkeråd. Han havde udtænkt, hvad han kaldte "*den permanente revolution*". De fleste socialistiske teoretikere indtil da mente, at produktivkræfterne først ville medføre en borgerlig revolution, der kunne omdanne et underudviklet land til kapitalisme – og så senere ville medføre en socialistisk revolution, der kunne omdanne kapitalisme til socialisme. Men Trotskij mente, at en begyndende revolution i et underudviklet land godt kunne være permanent – og føre udviklingen helt frem til socialisme. Det lykkedes ham at overbevise Lenin om det. De var dog begge godt klar over, at en isoleret revolution i Rusland ville blive knust af de kapitalistiske lande. Derfor var det altafgørende, at der også kom revolution i Tyskland, som var det mest udviklede land i Europa; og at revolutionen så bredte sig til alle andre lande.

I oktober 1917 besatte bolsjevikkerne så de institutioner, der endnu ikke var under folkets kontrol. Trotskij organiserede et magtfuld forsvar; og han blev formand for en militær revolutionskomité, der skulle forberede et forsvar af revolutionen mod en mulig kontrarevolution. Han blev senere leder af den røde (sovjetiske) hær; og der kom så en borgerkrig mellem "de røde" og "de hvide". De hvide var en blandet gruppe, der blandt andet modtog støtte fra udlandet, og som modsatte sig bolsjevikkerne; men borgerkrigen endte med de røde som sejrsherrer.

I løbet af krigen kom der alvorlig hungersnød i Tyskland; og mange døde af sult. Befolkningen protesterede mod krigen, og i november 1918 gjorde nogle matroser mytteri og startede en revolutionær opstand. Der blev dannet soldater- og arbejderråd; og revolutionen bredte sig hurtigt til hele Tyskland. Hele det tyske folk blev revet med i begejstring. Og hurtigt kom de 60 største byer i Tyskland under de revolutionæres

kontrol. Den tyske kejser satte militæret ind; men mange af soldaterne sluttede sig til de revolutionære. En demonstration besatte rigsdagsbygningen, og Tyskland blev udråbt til en demokratisk socialistisk republik. Overalt blev der nedsat arbejder- og soldaterråd. Og 3000 delegerede samledes i Berlin og udråbte sig til landets højeste magt. Socialdemokraterne fik en massiv indflydelse; og folkemasserne ønskede bare fred og brød.

Der dukkede borgerlige råd op af husejere, udlejere, læger, lærere og præster; og de trængte også ind i arbejderrådene. Og på landet opstod bonderåd af storbønder, der infiltrerede de rigtige bonderåd. Og sammen med kapitalister, officerer og højreorienterede socialdemokrater lykkedes det dem at få arbejderne til at stemme på politikere til en ny parlamentarisk forsamling.

På en rådskongres i december gav man den socialdemokratiske regering den udøvende og den lovgivende magt – og besluttede at afholde valg den 19. januar 1919 til en konstituerende national-forsamling. De revolutionære fortsatte med strejker og opstande, som socialdemokraterne vendte sig imod. Og et frikorps af frivillige soldater myrdede kort før valget de revolutionæres ledere. De borgerlige vandt valget, og socialdemokraterne støttede deres politik.

De revolutionære gav dog ikke op. De iværksatte strejker og krævede, at samfundet nationaliserede fabrikkerne, samt at frikorpsene blev opløst. Men under en strejke i Berlin indsatte man kampvogne, morterer, flammekastere og fly mod de strejkende arbejdere, så 1.200 blev dræbt og titusinder såret; og frikorpsene fortsatte med at nedskyde arbejdere. I begyndelsen af 1920 etablerede de tyske minearbejderne så generalstrejke. Den socialdemokratisk dominerede rigsdag bekæmpede den med militær. Men så besluttede minearbejderne at danne Rote Armee (Den røde hær). 50.000 arbejdere erobrede hele Ruhr distriktet. De socialistiske ledere mente, at nu måtte socialismen sejre. De var overbeviste om, at produktivkræfterne var udviklet nok, og at bevidstheden hos arbejderne derfor ville være socialistisk; men flertallet af tyskerne forblev passive. Og frikorpsene kunne så nedslagte de revolutionære i Ruhr.

Sovjetunionen

Da det mislykkedes at gennemføre den socialistiske revolution i Tyskland i 1920, befandt man sig i Rusland i en mærkelig situation, fordi man jo mente, at det nødvendigvis ville gå sådan, at de kapitalistiske lande ville omringe Rusland og knuse revolutionen. I 1922 dannede man derfor Sovjetunionen, som var en sammenslutning af 15 republikker. Lenin døde i 1924, og Josef Stalin (1878-1953) overtog lederskabet.

Stalin proklamerede så idéen om "*socialisme i ét land*"; og så begyndte en kamp for at udvikle Sovjetunionen og forsvare sig mod de kapitalistiske lande. Stalins idé blev videreført i Kina og på Cuba, hvor man også fik socialistiske stater.

I 1929 kom et stort økonomiske sammenbrud, hvorefter alle kapitalistiske lande gik økonomisk i stå, og massearbejdsløshed bredte sig overalt. Trotskij troede, at det var enden for kapitalismen, og at fremgang kun komme opstå, hvis man skiftede til socialisme.

Allerede i 1932 havde magthaverne i Sovjetunionen deklareret overgang til "*udvidet socialisme"*. Sagen var, at det gik rigtigt dårligt for staten med at afskaffe sig selv og opbygge et samfund uden klasser. Derfor havde de brug for en fortælling om, at det ikke kunne lade sig gøre lige med det samme, men at der var nogle udviklingstrin, som man skulle igennem.

Til at starte med organiserede man sig i Sovjetunionen sådan, at man lokalt i de enkelte industrigrupper valgte et råd, som kaldtes en sovjet. De mødtes så på den årlige kongres, hvor man vedtog de fælles beslutninger, og imellem kongresserne var der en eksekutivkomité, der styrede fællesskabet.

Men i 1936 vedtog man en ny forfatning, som efter Stalins mening ville være "den mest demokratiske i hele verden". Det var reelt en tilbagevenden til det borgerlige demokrati med direkte valg til den ledende forsamling, som herefter blev kaldt den Øverste Sovjet.

Baggrunden var, at man var bange for, at fascismen ville begynde at samarbejde med de europæiske socialdemokratier. De kommunistiske partier i alle de europæiske lande blev pålagt at indgå alliance med socialdemokrater, liberale og andre under navnet "*folkefront*". Stalin ønskede også selv at fremstå mere "*demokratisk*".

Man begyndte at afholde valg, hvor den enkelte kunne sætte sit kryds hemmeligt. Og forfatningen havde en bestemmelse om at beskytte

borgernes personlige ejendom – altså en tilbagevenden til den borgerlige ejendomsret i stedet for en socialistisk brugsret.

Og hermed var man vendt tilbage til samme magtstruktur som i de kapitalistiske lande. Nu var det bare partiet og bureaukratiet, der sad på magten.

For at sikre sig den fortsatte magt, var det kun det kommunistiske parti, der havde eneret til at opstille kandidater til valgene, og derfor var det da heller ikke spor demokratisk.

For at fuldende billedet hører, at man iværksatte massive udrensninger. Sovjetstyret har beregnet det til små 700.000 personer. Men vestlige kilder mener, at det var omkring 2 millioner, der blev myrdet eller sendt i koncentrationslejre.

Anden Verdenskrig og den kolde krig

Anden Verdenskrig (1939-45) handlede om, at Tyskland var utilfreds med ikke at have lige så mange kolonier som de andre europæiske lande. Og nazisterne i Tyskland ville så skabe et verdensrige – efter samme tankegang som Romerriget – hvor der skulle være én stærk militær magt, og at alle de enkelte riger så kunne leve i fred. Tyskland tabte krigen.

Bagefter satsede Sovjetunionen på at blive en verdensmagt og skabe socialisme over hele verden. Men i den økonomiske såkaldte kolde krig (1945-91) mellem Sovjetunionen og USA sejrede amerikanerne. Og siden har USA så forsøgt at være den herskende magt på jorden med militær udstationeret overalt.

Imperialismen

Så længe den kolde krig varede, fik arbejdere i Vesten flere og flere velfærdsgoder med lønforhøjelser og råd til fjernsyn, bil, hus mm, sådan at arbejderne i Sovjetunionen blev mere og mere jaloux og også ønskede sig kapitalistiske tilstande. Efter at den kolde krig standsede, er velfærdsgoderne i Vesten beskåret mere og mere. Samtidig har de rige i Vesten fået en galopperende stigning i profit og lønninger til direktører.

Overførslen af råvarer og fødevarer fra de fattige lande er steget kolossalt. De fattige bønder i ulandene har været tvunget til at sælge deres jorde – og bor nu i slumkvarterer rundt om de store byer. Deres

marker ejes nu af kapitalistiske virksomheder, som især producerer biobrændsel, palmeolie og foder, der transporteres til Vesten i stadig større mængder år for år.

Her er mængden af CO2 udslip blevet så stor, at den globale opvarmning truer hele menneskeheden. Magthaverne i de vestlige lande er bange for, at ulandene får lige så megen industri som i Vesten, for så går det helt galt. Hvis ulandene skal op på vores industrielle niveau, er der brug for 4-5 jordkloder for at skaffe råvarer nok. Men bare en mindre industriel udvikling i ulandene er nok til at true hele menneskeheden. Stormagterne kæmper nu indbyrdes om at udnytte havene og områder ved polerne. Og alle vestlige politikere og økonomer mener, at det kun er en økonomisk vækst og øget forbrug, der kan redde kloden.

Politiske grupperinger

Ser vi på udviklingen efter reifikationen (den anden bevidstheds-spaltning), har der altså været en samfundsbevidsthed og en familie-bevidsthed, hvor de to ikke har haft noget med hinanden at gøre.

Med samfundsbevidstheden har man hævet sig op over naturen og det dyriske – og oplevet sin egen bevidsthed som noget i hovedet. I de socialistiske kredse har man troet, at denne bevidsthed hele tiden kom op på et endnu højere niveau, som ville resultere i store samfundsforandringer. Men det eneste, som man har opnået, er kvantitative forøgelser.

I Europa er det nu sådan, at cirka en tredjedel af befolkningerne går ind for socialisme, en anden tredjedel går ind kapitalisme, og den sidste tredjedel går ind for nationalisme.

Socialisterne mener, at den ægte bevidsthed består af den, som man har i højre side, fordi den passer til den ægte virkelighed. Bevidstheden i venstre side kalder de falsk. Den er efter deres opfattelse skabt af kapitalisterne for at undertrykke arbejdere og kvinder.

Kapitalisterne identificerer sig med bevidstheden i venstre side. Her har man en sjæl i hjertet. Og det er herfra, at man kigger ud i verden. På virksomheden har man så en ledelse, der skal styre arbejderne. Egentlig er denne bevidsthed i højre side kunstig skabt. Men den er nødvendig for at kunne styre virksomheden.

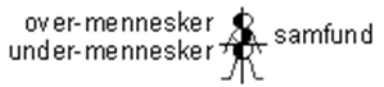

Nationalisterne kender vi mest fra nazisterne. I forhold til socialister og kapitalister, der begge oplever samfundet med højre sides bevidsthed, oplevede nazisterne dengang – og oplever nationalisterne i dag samfundet med venstre sides bevidsthed, hvor alle er med i én stor familie. Og så bruger de højre sides bevidsthed til en opfattelse af, at der findes over- og undermennesker, hvor tyskerne og europæerne er overmennesker, mens mennesker i andre kulturer er undermennesker. I de europæiske lande i dag mener nationalisterne, at det vestlige menneske er civiliseret, mens mennesker i andre kulturer ikke er det.

Kulturrevolution i 1968-70'erne

Tanken om at frigøre sig fra det europæiske bevidsthedsmønster modnedes i 1960'erne og blussede for alvor op efter et studenteroprør i 1968 i Paris, så det fik karakter af en kulturrevolution, der ændrede hele samfundet i alle vestlige lande.

Det var et opgør mod den traditionelle bevidsthed. Tidligere herskede universitetsprofessorerne (hoved) over studenterne (underliv). Men nu ville studenterne selv bestemme, hvad de skulle studere. Det bredte sig til hele samfundet.

Kønnenes befrielse

Tidligere var mellemlagenes kvinder hjemmegående. De var i god kontakt med følelserne (bryst). De beskæftigede sig ikke med abstrakte analyser (hoved). Og de fleste fik aldrig en orgasme (underliv). Nogle læger mente, at kvinder kunne få en særlig følelsesorgasme, der startede i brystet.

Der kom derfor gang i en kvindebevægelse, der dels handlede om at frigøre seksualiteten (underliv) og dels handlede om at få en uddannelse og viden (hoved), så kvinderne kunne komme ud og deltage i samfundslivet.

Der kom også en mandebevægelse. Nu blev det populært at komme i kontakt med sine følelser (bryst). Tidligere græd en mand ikke. Men hvis han nu gjorde det, betød det, at han var følsom og blid. Han var kommet i kontakt med sin kvindelige side.

I starten havde mandebevægelsen kritik af kvinderne, fordi det var dem, der havde opdraget drengebørnene. En dreng havde ikke fået lov til at udfolde sine naturlige energier, og som voksen oplevede han derfor en kvinde som en madonna (hoved) og en luder (underliv).

Vejen fremad skulle være, at kvinder skulle lade drenge og mænd være, som de var. Så ville mænd få en naturlig bevidsthed. Og så kunne begge køn leve frit sammen.

Få år senere kom der så en anden mandebevægelse, der brugte det spejlvendte argument. Fædrene har svigtet i børneopdragelsen. Drengene har ikke haft et mandeideal. De har ikke haft en far, som de kunne identificere sig med, så de kunne udvikle en sund brug af mande-energierne. Det tomrum må de nu som voksne selv udfylde. De må udvikle en faderrolle, så de ikke giver problemet videre til næste generation.

Kulturrevolutionen medførte, at man mærkede begge sider lige meget. Og den side, som man tidligere havde projiceret ud på en kæreste, blev nu en side af sig selv. Det medførte, at parforhold og kernefamilier gik i opløsning, og mange begyndte at bo i kollektiver.

Traditionelt brugte man højre side på arbejdspladsen – og venstre side i familien. Men nu blandede man det sammen, og så opstod produktions-kollektiver, hvor arbejdsfællesskab og familie var det samme.

Børns befrielse

På Det Nødvendige Seminariums børnekursus opstod en mere fri børnekultur. Og den bredte sig senere til de såkaldte lilleskoler rundt om i landet. Og endnu senere kom pædagogikken også ud til folkeskolen. Før kultur-revolutionen blev børnene straffet med spanskrør i folkeskolen, og de skulle lære salmevers udenad. Efter kulturrevolutionen indførte man humanisme i skolen og mente, at tryghed var forudsætningen for at kunne lære noget. Før kulturrevolutionen var læreren i centrum, og man snakkede om undervisning. Efter kulturrevolutionen snakkede man om læring, og at børn skulle lære at kommunikere og tage ansvar.

Ny kvindelighed

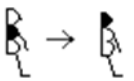

Venstre sides bevidsthed skiftede (ind imellem). Tidligere mærkede man meget sine følelser (bryst). Nu blev man mere tilskuer (hoved). Til gengæld var der mange, der begyndte at opleve spiritualitet. De (hoved) kiggede på sig selv - og oplevede, at de er produkt af fortiden eller af alle universets kræfter.

Med den nye bevidsthed ser en kvinde (hoved) sig selv (bryst og underliv) udefra. Hendes krop er i sig selv intet. Den bliver kun noget i kraft af andre. Når en mand derfor tager hende og gør hende til "rigtig kvinde", oplever hun en ægthed og oprindelighed. Her skal manden blot udfolde sig spontant uden at tage hensyn til hende på forhånd; så føles det rigtigt i kroppen.

Reklameindustrien forstod at udnytte dette energimønster. De ved, at en kvinde ikke føler sin krop som noget i sig selv, men at hun skal iklædes sin kvindelighed. Et dameblad havde f.eks. en artikel med overskriften: "*Ann er blevet en ny kvinde - væk med de lange bluser*." Sagen var, at hun var begyndt at bruge korte bluser. Men hele artiklen handlede ikke om, at hun havde skiftet tøjmode; men at hun var blevet en anden kvinde.

Med den nye bevidsthed skal der gøres meget mere ud af udseendet. Håret skal plejes med særlige produkter, øjenbrynene skal plukkes, øjenvipperne skal farves, kinderne skal fremhæves med kindrødt, halsen skal masseres, brysterne skal trænes, albuerne skal gnides ind i olie for at blive smidige, armhulerne skal barberes, maven afmagres, så den falder indad, balderne skal optrænes, så de bliver faste, hårene skal barberes af

ved trussekanten, knæene skal blødgøres med salver, benene skal barberes, fødderne skal indsmøres, tåneglene skal lakeres.

Den kunstige hud, som kvinden påsmører sig, opnås også ved tøj. Når hun tager tøj på, tager hun sin kvindelighed på; men tøjet dækker ikke ansigtet og hænderne. Så i ansigtet bruges dagcreme, pudder, øjenskygge og lidt farve samt læbestift. Og på hænderne files neglenes i en fremstrittende bue, hvorefter de males røde.

Senere er det også blevet populært med kosmetiske operationer. Der tilbydes læbeforstørrelse, rynkebehandling, brystforstørrelse, ansigtsløft, fjernelse af poser under øjnene, opstramning af maven, fjerne modermærker mm. De unge kvinder i dag ved ikke, hvordan et normalt bryst ser ud. De tror, at det skal strutte; og derfor tror de, at deres eget bryst er forkert. Så brystoperationer er blevet helt normalt.

De fleste kvinder føler sig nøgne, hvis de ikke får make-up på. De føler, at deres øjne forsvinder, hvis de ikke maler sorte kanter rundt om øjnene. Mange af dem synes også, at de kun kan være sig selv, hvis de har ringe på fingrene og armbånd om håndleddene, halskæde og øreringe. Og hvis de ikke har noget bestemt tøj på, kan de heller ikke føle sig tilpas. Identiteten i bevidsthedsmønstret udgøres af kvindens overflade. Hun ser på sig selv. Og her oplever hun sit *jeg*.

Maoisme

MaoTse-tung (1893-1976), som blev den kinesiske revolutions ledende teoretiker og organisator, begyndte i midten af 1920'er at læse om europæisk marxisme. Og det medførte, at Mao lidt efter lidt ændrede hele den kinesiske tankegang.

Da Mao læste Karl Marx, opdagede Mao, at der særligt var ét bevidsthedsmønster, som han blev betaget af, fordi europæerne brugte det til at blive klogere. Det er det gamle græske mønster, hvor man har to energipoler i kroppen (underliv og hoved), men som også via nervetrådene giver to energipoler i hjernen, så man får en 2-polet bevidsthedsstruktur, hvor man kan have to adskilte bevidstheder samtidig og sammenligne dem.

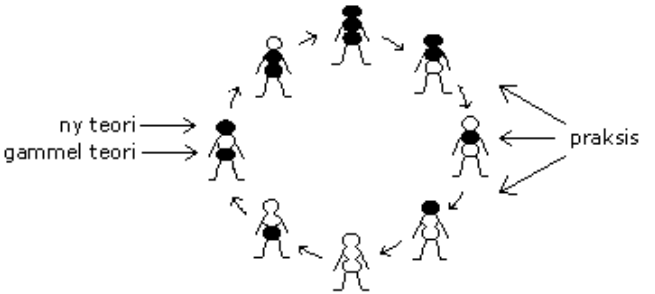

Men Mao var også klar over, at den europæiske tankekonstruktion var dårlig, fordi den bare byggede tanker ovenpå tanker, uden at man nogensinde kunne finde ud af, om det var konstruktivt eller ødelæggende. Derfor kombinerede han denne bevidsthed med den traditionelle kinesiske bevidsthed, hvor man konstant kører rundt mellem alle energimønstrene og deres bevidstheder. Mao kaldte det at skifte mellem teori og praksis.

Processen er: 1) Man får en ny idé eller teori. 2) Man udfører den i praksis. 3) Man høster erfaringer, hvilket bliver til en ny idé eller teori. 4) Man sammenligner så den nye teori med den gamle – og *herved* bliver man klogere, så man er sikker på at opbygge visdom i stedet for dumheder. Man skal altså ikke veksle mellem teori og praksis. Man skal udføre processen sådan: teori-praksis-teori-analyse. Og i næste runde: teori-praksis-teori-analyse osv.

Her i Europa blev man i 1970'erne også inspireret af Maos tanker; og i kulturrevolutionære kredse begyndte man også at snakke om at veksle mellem teori og praksis. Men det blev til en veksling mellem en praksisløs teori og en teoriløs praksis. Man byggede mere ovenpå sine teorier og troede, at man blev klogere, hvor reelt fik man bare flere teorier.

Mao fik først den idé, at man skulle lære at bruge kul til at lave stål. Alle landsbyer begyndte derfor at lave stål. Det meste af det egnede sig dog ikke til noget som helst. Og bønderne forsømte dyrkningen af fødevarer, så millioner døde af sult. "*Det var jo ikke godt*," sagde Mao; men han sagde også, at det var en nødvendig læreproces for at udvikle den nye bevidsthed. Og kineserne fik lært, at man godt kan lave stål, men at man skal lave det af god kvalitet malm. Fordi mange kinesere døde af sult, fik

Mao den idé, at man skulle dræbe alle fuglene, fordi de spiste en del korn. Herefter løb alle kineserne rundt efter fuglene, indtil fuglene blev så udmattede, at de lod sig fange og blive dræbt. Men herefter kom der flere insekter, som ødelagde mere korn end fuglene. Og igen døde millioner af kinesere af sult. Det var jo ikke godt. "*Men nu har vi lært, at fugle er nødvendige i naturens husholdning*," sagde Mao. Han gav også signal til, at de forstokkede universitetsprofessorer, læger og embedsmænd skulle afskaffes; og mange blev myrdet. Men så stod pludselig nogle studenter på et hospital og skulle hjælpe en vanskelig patient; og det kunne de ikke. Men så lærte kineserne, at det var godt, at der var kloge og erfarne folk. Mao kaldte hele processen at opbygge en ideologi – og det var både omkring produktion, politik mm.

De fleste her i Vesten anser Mao for en tyran, der var skyld i millioner af kineseres død. Men kineserne anser ham for en stor reformator, der har ændret kinesisk bevidsthed. For selvom det kostede mange menneskeliv i starten, har kineserne fortsat den bevidsthedsmæssige proces.

Management

Her i Europa blev arbejdere indtil 1960 betragtet på lige fod med råvarer og maskiner. Men det medførte ofte et spild i råvarer på op mod 20 %. Men da især Japan kom ind på det kapitalistiske marked, blev de vestlige virksomheder udsat for en hård konkurrence, fordi japanerne havde et spil på under 5 % - eller som de selv sagde 0 %.

Derfor begyndte virksomhedsledere i Vesten at tage til Japan og Kina for at studere deres form for organisation og ledelse. Og det har ændret Vestens form for management ganske meget. Som vi nu skal se, handler det om at bruge flere af energimønstrene og deres bevidstheder.

I 1979 skrev IchakAdizes bogen "*How to Solve the Mismanagement Crisis"* ("*Lederens faldgruber*"), som faktisk beskriver 4 forskellige ledertyper svarende til de mandlige energimønstre. Ideelt set skal en leder beherske alle 4 energier; men i praksis – her i Vesten - er det ofte sådan, at den enkelte leder kun behersker én, i sjældne tilfælde måske 2 eller 3, men aldrig alle 4. Derved opstår mis-management. Og Adizes's løsning herpå er at sammensætte et ledelsesteam, hvor lederne skal supplere hinanden og tilsammen beherske alle 4 energimønstre.

Den første ledertype svarer til territorie-energien. Det handler om at værne om virksomheden (underliv). En sådan leder har ikke tid til andre (bryst og hoved) og ikke tid til møder. Han får andre til at overtager alle opgaverne. Og han ser på de resultater, som er høstet. Opmærksomheden er på situationen her og nu. Og det handler altid om at beskytte virksomheden og sikre overlevelse på markedet.

Den anden ledertype svarer til analyse-energien. Sådan er den traditionelle ledertype – svarende til det stivnede energimønster i europæisk kultur. Her tænkes i organisation, overordnede (hoved) og underordnede (underliv), opdelinger, procedurer, sammenlignende kontrol, regnskab for fortiden (underliv) og budgetter for fremtiden (hoved).

Den tredje ledertype svarer til udlevelses-energien. Her kæmper lederen med det problem eller den idé, som lige er opstået. Han slipper selv – og får andre til at slippe alt (hoved), hvad de er i gang med og får dem til at hjælpe sig. Det handler om at smede, mens jernet er varmt. Og det handler om at overkomme forhindringer og opnå resultater. Og så bruger man alle sine kræfter (underliv) og sine sociale relationer (bryst) til at opnå så meget, som man magter.

Den fjerde ledertype svarer til skaber-energien. Denne ledertype er som en far, der koordinerer og integrerer alting (hoved, bryst og underliv) i virksomheden. Denne ledertype stræber efter enighed og kompromiser; og hans mål er at skabe et fællesskab.

Adizes beskriver også ledertyper, der kan mere end ét energimønster – og får så en række kombinationer.

I midten af 1980'erne introducerede man begrebet værdiledelse, som knytter sig til enheds-energien**,** hvor *hele* virksomheden opfattes som én stor familie (bryst). Idéen var, at medarbejdere skulle identificere sig med nogle fælles værdier, som alle skulle kæmpe for at realisere. Generelt handlede det om at få arbejderne til at bruge familiebevidstheden på arbejdspladsen, så de ville yde lige så meget for virksomheden, som de ydede til familien.

Hvis man opfatter det som et skift fra højre til venstre kropsside i det traditionelle vestlige energimønster, kan det beskrives sådan:

Skift	fra	til
Organisation	Hierarki	Netværk
Styrke	Stabilitet	Forandringer
Kultur	Tradition	Kropslighed
Ledelse	Dogmatisk	Inspiratorisk
Kvalitetskrav	Bedst muligt	Ingen kompromis
Forventninger	Sikkerhed	Personlig vækst
Status gennem	Titel og rang	Være sig selv
Ressourcer	Penge	Information
Motivation	Tjene mere	Realisere sig selv

Den individualistiske betragtning blev hurtigt afløst af eller suppleret med begrebet teambuilding, hvor man indførte små grupper på størrelse med en familie. Og for at tilfredsstille dem, der på arbejdspladsen stadig kun anvendte analyse-energien, beskrev man teambuilding som en metode.

For 10-15 år siden havde de fleste store virksomheder kun én personale-chef og måske nogle få assistenter; men i dag er det vokset til en stor HR (Human Resource) afdeling, som ofte består af 10-20 mennesker, der hjælper den enkelte ansatte med hans videre personlige uddannelse og tilfredshed med sit arbejde.

Det handler om at bruge samlings-energien, så man hjælper de enkelte ansatte med at få tanker (hoved) og følelser (bryst) til at hænge sammen. Deres kropslige vilje (underliv) snakker man ikke om.

Den amerikanske managementforsker Peter Senge udgav i 1990 bogen:'The Fifth Discipline: The art and practice of the learning organization' ("Den femte disciplin: den lærende organisations teori og praksis"). Det handler om, hvordan individ og gruppe kan lære sammen, så man hen ad vejen bliver dygtigere til at udføre sit arbejde.

Senge har lært af Østens management – og beskriver altså en proces gennem de 4 mandlige energimønstre.

I de allerseneste år er der virksomheder, som også inddrager hengivelses-energien på arbejdspladsen. Man har fundet ud af, at det øger effektiviteten gevaldigt, hvis man tillader, at medarbejderne nogle gange trækker sig lidt tilbage og bliver tilskuer (hoved) til, hvad der foregår. Man skal ikke kræve, at de er engageret hele tiden. Hvis de ind imellem får lov til at slippe ansvar og selvkontrol, vil de efterfølgende yde meget mere.

Man har også opdaget, at medarbejdernes indsats øges, hvis de midt på dagen tager en lur eller mediterer, så tanker (hoved), følelser (bryst) og kræfter (underliv) slapper helt af – altså inddrager modtager-energien.

Konklusionen er, at hvis man ikke bruger alle energimønstrene, bliver man ineffektiv. Men selv på de virksomheder, hvor medarbejderne – mellemlagene og overklassen - nu bruger alle energimønstrene, er der ingen bevidsthedsmæssig sammenhæng. Der er forskellige situationer, og til hver situation bruger man et af energimønstrene – og glemmer det så, når man skifter til en anden situation.

Når man så efter arbejdstid kommer hjem til kæresten, oplever man det som en spændetrøje, hvor man er låst fast i det gamle europæiske energimønster med to modsatrettede bevidstheder, hvor der ikke synes nogen mulighed for at udvikle sig.

Inden for stat og kommune er der heller ikke sket nogen udvikling væk fra et gamle europæiske energimønsters bevidsthed. Ganske vist var der i Danmark en anti-korruptions proces i 1980-90'erne – specielt indenfor staten. Men det ændrede ikke på brugen af bevidsthedsmønstrene.

Seksuel frigørelse

Mennesket er et dyr, der ikke har pels – undtaget på hovedet og få andre steder. Det gør os mere sensitive – rent kropsligt. Vi er også det dyr, der har rejst sig op på bagbenene – og når vi går og står, er kønsdelene forrest. Ganske vist kan man med muskelspændinger – som det især ses i

den vestlige kultur – fastholde kroppen i en unaturlig stilling, hvor hovedet er forrest. Men når man frigør sig, vil en mand have sin penis forrest – og en kvinde vil have brysterne forrest. Hvor de fleste andre dyr kun har seksuel aktivitet i parringssæsonen om foråret, er mennesket seksuel aktiv året rundt.

Om natten kan man se, at der er en rytme mellem let og dyb søvn. Man er i den dybe søvn i cirka 80 minutter – og her ligger man stille. Og så skifter man til den lette søvn, der varer cirka 10 minutter. I den lette søvn er der øjenbevægelser fra side til side, selvom øjnene er lukkede. Og det interessante er, at en mand også får stiv penis i disse 10 minutter. Om dagen er der den samme rytme.

I gamle dage varede en time 90 minutter. En mand har det sådan, at hver gang der er gået cirka 1½ time, får han 10 minutters pres i nosserne og lyst til sex.

En kvinde mærker en anden rytme, der varer 14 dage. Det sker ved ægløsning og ved menstruation. Nogle kvinder føler sig urene ved menstruation, og nogen har smerter på grund af muskelspændinger. Men ellers opstår en seksuel lyst både ved ægløsning og menstruation.

Forskellen på mænd og kvinder er, at mænd gerne vil have sex, hver gang der er gået 1½ time – men bare 10 minutter. Og kvinder vil gerne have sex 2 gange om måneden – men gerne meget i 2-3 dage i træk. Der er altså forskel på kønnene. Og det kan både være en kamp eller en sjov polaritet.

I dag mener mange, at frigørelsen i 70'erne kun handlede om det seksuelle. Der skete meget andet; men der var også en seksuel frigørelse.

I det følgende beskrives de mandlige energimønstre og der skrives *han* – og de kvindelige energimønstre og der skrives *hun*. Men begge køn kan udfolde alle energimønstre.

Her i **analyse-energien** har man både en lyst i underlivet og en fantasi i hovedet. Hvis en mand begynder at have kærlig medfølelse (bryst), bliver hans penis slap. For at opretholde og forøge den seksuelle ophidselse (underliv), bliver han nødt til at have "noget" i tankerne (hoved). Des mere han klynger sig til sådan en fantasi, des mere ophidselse får han. Pornografiske billeder kan også bruges – både når han er sammen med sin kæreste, og når han onanerer alene.

Det er ikke kæresten, han tænder seksuelt på; det er fantasien om hende. Derfor skal hun helst opføre sig, så hun passer til hans fantasi - ellers går han i stå. Rollespil, udstyr og påklædning kan hjælpe ham til at fastholde energien. Det karakteristiske ved analyse-energiens seksuelle fantasier er, at han ikke behøver at opleve et helt menneske. Han kan nøjes med en kropsdel eller et par kropsdele. Han kan således ligge og have samleje, mens han tænker på bryster og balder. Der er også mænd, hvor det er fødderne, de har i fantasien. Man kan også seksualisere ting som undertøj, korset, læderremme m.m. Sådanne fetichting er helt nødvendige for nogle for at få orgasme. Mange mænd tænder kun på en kvinde, hvis hun har frækt undertøj på – og måske også er malet med læbestift, neglelak m.m.

Når manden her i analyse-energien får orgasme, sker det ikke kun i underlivet, men også i hovedet. Han oplever, at hans fantasi eksploderer. Han kan gå i "hvidt" eller "sort". Eller han kan opleve et kaotisk fyrværkeri. Hvis ladningen i underlivet er høj nok, vil der komme en energistrøm, som baner sig vej op gennem brystet. Denne strøm vil trække et brøl eller en lang rallende lyd ud af ham. Efter udløsningen er hans fantasi væk, men samtidig havner han i en drømmeverden. Måske falder han i søvn.

Her i **enheds-energien** føler kvinden, at erotikken handler om at *være sammen.* Og hun vil også gerne sove og vågne sammen med sin kæreste. Når denne enhed opstår, kan hun slappe af. For det passer med, at hun kun har én følelse i brystet. I denne ene følelse er der både sex, børn, daglig husholdning, ømhed m.m.

Psykisk danner energimønstret en grænse, så der er noget indenfor (bryst) og noget udenfor (hoved og underliv). Energimønstret gør, at kvinden kan lide at blive klædt af. Efterhånden som tøjet kommer af, åbnes der ind til hendes indre *jeg*. Hun tænder også seksuelt på, at manden trænger igennem grænsen og kommer indenfor med sin pik. I det øjeblik, han gør det, er han kommet indenfor i hendes univers; og så smelter han sammen med hende – ifølge hendes oplevelse – og så kan hun slappe af.

Mange af disse kvinder vil gerne elske om aftenen, lige før de skal sove. Kvinden skal nemlig bare lægge sig ned og sprede benene og slappe af. Her ligger hun så og nyder enheden med manden. Hun tror, at han også ligger og nyder enheden. Men hvis han gør det, havner han også

i enheds-energien, og så ligger han straks med slappenis og er psykisk modtagende. Hun tror, at han har hjerteølelse i brystet - ligesom hende selv. For hvis han ikke har det, føler hun sig bare som en prostitueret.

Men hvis han skal gennemføre den seksuelle handling, bliver han nødt til at indtage et mandligt energimønster. Hvis det er analyse-energien, opstår en kvinde i hans fantasi. Det kan være hans kæreste; men denne fantasikvinde opfører sig anderledes end den "ydre" kæreste. Den "indre" kæreste følger mandens fantasier. Hvis han fortæller kvinden det, stivner hun. For så er han et perverst svin, der ikke tåler nærhed, men flygter ind i sin fantasi – ifølge hendes og enheds-energiens logik.

Undervejs, når kvinden ophidses i enheds-energien, bliver der mere og mere vibrerende energi i hendes bryst. Og på et tidspunkt er brystet fyldt op med ladning. Der opstår så en varme og en glød, hvor cellerne i brystet pulserer – og sender energien ud i hele kroppen. Det blev tidligere af lægevidenskaben opfattet som fravær af orgasme. Men der var også læger og psykologer, som sagde til disse kvinder, at det er en slags kvindelig orgasme.

I **territorie-energien** er man meget opmærksom på sin seksualitet. Men fordi kønsdelene befinder sig under bundmusklen (bækkenbunden) - og altså udenfor underlivet – eksisterer der en særlig seksualitet, der er begrænset til kønsorganerne. Traditionelle mænd har overspænding i bundmusklen. Så starter en kløen i mandens kønsdele. Han får lyst til noget lir – og begynder måske at onanere – eller får andre til at lire sig. Følelsen breder sig kun nogle få centimeter, fordi den bliver bremset af spændingen i bækkenbunden. Når hele området under bundmusklen er fyldt op med ophidselse efter et par minutter, kommer der en udløsning. Det opleves i kønsdelene samt som muskelspænding i bundmusklen. Det er en *udløsning*; det er ikke nogen orgasme.

En traditionel kvinde i den vestlige kultur har enormt svært ved territorie-energien, fordi hendes bækkenbund er underspændt. Men hvis hun får den optrænet, kan hun få noget lignende som hos manden – og det hedder en *skedeorgasme*. Så deltager bækkenbundsmusklen også i orgasmens muskelsammentrækninger.

En kvinde kan få en *sprøjteorgasme*. Der er nogle små rum rundt om hendes kønsdele, som hele tiden fyldes med væske. Og det er denne væske, som sprøjter ud. Når en mand vil give hende sådan en orgasme,

fungerer det lettest, hvis hun ligger på ryggen og trækker benene op over sig. Så ligger manden på knæ ved siden af hende – og stikker en finger ind i hendes kusse. Han skal finde G-punktet. Det ligger 3-5 centimeter inde og oppe mod hendes mave. Han presser fingeren opad, indtil hun mærker, at han har ramt punktet. Så skal han nu være voldsom. Han holder fingeren og hånden stiv, mens han hurtigt bevæger hele underarmen op og ned. De hurtige og kraftige påvirkninger medfører, at kvinden meget hurtigt får en udløsning, hvor det sprøjter. Mens en mand normalt kun kan få én udløsning, kan en kvinde få mange sådanne udløsninger kort tid efter hinanden.

En anden form for seksuel oplevelse opstår, hvis bundmusklen har en naturlig spændstighed. Så kan ophidselsen brede sig længere væk og fylde hele underlivet, indtil den når grænsen mellem underliv og bryst, hvor den næste ”spændingsmur" er. Her er følelsen af sex ikke kun en kløe, men kobles sammen med alle underlivets øvrige følelser. De handler om at tage energi fra andre (tarm), erobre et seksuelt territorium (testikler), afmærke sit seksuelle territorium (urin), men også komme af med sit psykiske affald (endetarm). Når manden lires op på denne måde, tager det længere tid, inden udløsningen kommer. Men det er lidt mere end en udløsning, idet følelserne fra hele underlivet blander sig. Man føler dyret i sig selv. Og det giver en oplevelse af kraft og vilje. Bryst og hoved er ikke med i følelsen.

Her i **samlings-energien** befinder det seksuelle (underliv) sig gemt nedenunder følelsen af *jeg*’et. Det er ligesom usynligt og lukket inde. Og for at få en ydre stemning, som svarer til den indre bevidsthedsoplevelse, vil kvinden gå og trække gardinerne for. Der skal også være dæmpet lys – og gerne stille musik, så omverdens lyde ikke trænger ind.

Kun når manden siger noget til kvinden (hoved), kan hun samtidig bygge følelsen op (bryst). Nogle kvinder vil høre noget romantisk. Andre vil høre noget sjofelt og frækt. Hvis manden ikke siger noget, forsvinder hendes erotiske følelse.

Når kvindens bryst og hoved via ophidselsen er fyldt op med vibrerende energi, får hun noget, hvor man også kan diskutere, om det er orgasme eller ej. Men det er en varm følelse, hvor hoved og bryst pulserer.

Meget dybe kys og følelsen af at sluge hinanden er en væsentlig del af dette energimønster. På samme måde kan det opleves tilfredsstillende at have sin partners kønsdele i sin mund. Hvis man forbliver i dette energimønster i lang tid, kan man også udføre deep-throat, hvor mandens penis kommer ned i halsen på kvinden, uden at der opstår opkastnings-fornemmelser. Det føles mere som at sluge noget.

Med **hengivelses-energien** oplever kvinden sig selv set fra mandens synsvinkel. Hun har ingen vilje (underliv). Hun har heller ingen af sine egne følelser (bryst). Men hendes underliv og bryst er modtagende, så hun fornemmer mandens lyster, som om det var hendes egne. Energimæssigt er det lige meget, hvad manden gør ved hendes underliv og bryst – bare han gør noget. Om det er lyst eller smerte betyder mindre. De to glider fuldstændig sammen til en samlet følelse. På eget initiativ gør hun (hoved) ikke noget – hun er modtagende og betragtende.

I USA blandt Republikanerne, hvor manden er i udlevelses-energien og kvinden i hengivelses-energien, er der nogle kristne fundamentalister, som mener, at manden skal opdrage kvinden, og at det indebærer, at han nogle gange skal straffe hende med en endefuld. Man opfatter det ikke seksuelt. Hun skal have smæk, når hun indtager et andet energimønster. Og når hun har fået smæk og er havnet i hengivelses-energien, føler hun, at det er her, hun hører til, og at manden gjorde det helt rigtige. Der er grundige instruktioner til manden. Han skal ikke bare slå hende hurtigt og hårdt, så hun græder. Han skal langsomt varme hendes ende op og slå hende i længere tid, indtil hun slapper af i den underkastende bevidsthed, der hører til hengivelses-energien.

I sadomasochistiske kredse i Europa, hvor kvinden normalt er i enheds-energien, kan man ved en slags rolleleg tvinge kvinden ud af enheds-energien ved at ydmyge hende eller herske over hende følelsesmæssigt og på den måde bringe hende ind i hengivelses-energien, hvor hun så føler sig som en lille pige, der ikke kan tage initiativer; men som bare adlyder og gør, hvad der bliver sagt. Sådan en kvinde opdager så, at hengivelses-energien er dejlig at være i, for det er alle energimønstrene.

I sådan en leg er manden i **udlevelses-energien.** Her udfolder han sig hovedløst og hæmningsløst – men dog med en passiv opmærk-somhed (hoved), så han hører, hvis kvinden siger stop. Brystets

pol er langsom og blid; underlivets pol er hurtig og grov. Først underordner brystet sig, mens underlivet dominerer. Så omvendt. Det siges ofte, at den seksuelle spænding falder med årene, når man har den samme kæreste; men det er kun rigtigt for analyse-energien, hvor det kvinden, der skal fodre mandens fantasi.

Her i udlevelses-energien skaber manden *hele* spændingen inden i sig selv. Det "onde" i underlivet og "kærligheden" i brystet skaber spændingen og veksler energi med hinanden. Det foregår på en "hovedløs" måde; og det skal forstås sådan, at manden ikke kontrollerer sig selv, men bare udfolder sig hensynsløst i forhold til kvinden. I hovedet har han dog en opmærksomhed, så han bremser op, hvis kvinden giver modstand. Når ophidselsen har fyldt både underliv og bryst op med højeste ladning, får manden en orgasme. Den føles meget kropslig; men hans hoved er tilskuer til festen.

Når man har sex i **skaber-energien**, breder ophidselsen sig ud i hele kroppen fra celle til celle. Det kan tage lang tid, inden hele kroppen når en samlet orgasme; men så kan man undervejs få nogle *delorgasmer*. Man kan spænde op i bækkenbundsmusklen, så ophidselsen i kønsdelene nedenunder ikke breder sig ud, men bliver under bundmusklen eller delvis går ind i den. Når man så har fyldt dette område helt op med energi, vil udløsningen presse sig på. Men lige inden udløsningen kommer, slapper man af i bundmusklen og overgiver sig passivt til kroppens egen reaktion. Så vil ophidselsen brede sig væk fra området i form af en stor energisamling, og det vil ske som en refleks.

Udløsningen udebliver; men der kommer en lille *bundorgasme*. Så kan man slappe lidt af, inden man igen spænder op i bundmusklen og fortsætter ophidselsen af kønsdelene. Og når man atter kommer til det punkt, hvor der skal uendelig lidt til, inden udløsningen sætter ind, overgiver man sig igen til afslapningen - og får atter en lille orgasme. De første par gange er orgasmen så lille, at man mere mærker manglen på udløsningen. Men efterhånden, som man får mere liderlig energi i underlivet, oplever man orgasmerne tydeligere.

Hvis sådan en delorgasme går som et samlet energibundt hele vejen op gennem kroppen og op til hovedets top, kaldes det en *åndelig orgasme*. Den giver ligesom et pust. Det er, som om man bliver blæst igennem.

I stedet for at bruge bundmusklen og kun samle en portion ladning omkring kønsdelene, kan man også bruge mave- og lændemusklerne, så

man langsomt fylder hele underlivet med en stor liderlig energiladning. Og når der ikke kan være mere energi her, og man derfor lige skal til at have udløsning, slapper man af i musklerne - og får en stor *center-orgasme*, der som en varm energibølge ruller op i brystet. Så ændrer hele oplevelsen sig. Man mærker nu sit bryst meget, og kærligheden i hjertet vil føles lige så stærk som - eller stærkere end liderligheden i kønsdelene. Her skal man spænde lidt op ved halsen for at bevare ophidselsen i brystet - ellers fyldes hovedet også. Når man fortsætter, skal der en del energibølger til, inden brystet helt er fyldt op med energi.

Man kan også slappe af både mellem underliv og bryst samt mellem bryst og hoved; og så kan man sende en energibølge op til hovedet. Så ændrer oplevelsen sig én gang til. Nu er hele energilegemet uden opdelinger, og så oplever man heller ingen grænse mellem sig selv og universet; det giver en *kosmisk orgasme*.

Man kan også lade være med at holde en spænding under ophidselsen, men slappe af, når man nærmer sig en udløsning. Herved mærker man det ikke som en delorgasme. Man mærker mere, at man var oppe på et højt liderligt niveau, og at man nu er nede på et meget lavere niveau; og det hedder *dalorgasme*. Når man så efter et stykke tid genoptager ophidselsen, starter man fra et udgangsniveau med større energiladning i kroppen. Og de celler, der allerede nu vibrerer på grund af ophidselsen fra før, vil nu ophidses yderligere.

Det betyder, at man kan opnå endnu højere liderlighed, inden udløsningen "truer". Når man så går ind i en ny dalorgasme, befinder man sig på et højere liderligt niveau, end hvis man fik udløsning tidligere. Sådan kan man fortsætte med at få dalorgasmer på højere og højere liderligt niveau.

I stedet for del- og dalorgasmer, kan man også slappe af på hver udånding, så man bare sender energien videre ud i hele kroppen.

En mand mister sin energi, hvis han får udløsning. Men en kvinde kan få adskillige orgasmer uden at miste lyst eller kraft. Hun kan derfor vælge, om hun vil følge manden i hans del- og dalorgasmer, eller om hun vil have rigtige orgasmer undervejs. Hvis hun vælger det sidste, kan hun få *multiorgasmer*. Hun skal så vænne sig til, at manden ind imellem standser og slapper af, når han får en dalorgasme. Og når hun får en orgasme, skal manden vente et minuts tid, inden han fortsætter. Men så kan hun kort efter opnå en ny orgasme, og den vil sikkert inddrage mere af kroppen end den første.

Når både underliv, bryst og hoved er fyldt helt op med ophidselse, sanser man ikke hinanden mere. Alt flyder sammen i en højere enhed. Man elsker med universet. Og når der ikke kan være mere ophidselse, starter orgasmerefleksen. Den svinger mellem bækkenbunden og toppen af hovedet. Alle muskler og organer deltager. Det hedder en *total-orgasme*; og det kan tage op til 20 minutter, inden refleksen går i stå. Bagefter er alle psykiske og fysiske spændinger forsvundet. Man er som genfødt. Alle de medfødte evner har man fået igen.

Når man har fået erfaring med skaber-energien, ved man, at en udløsning er en kortvarig fornøjelse, der slutter hele festen. Og så kan det tage adskillige timer at lire hele kroppen op. Så i stedet vælger man nogle gange at lade sig ophidse delvis. Så handler det ikke om at få en udløsning, men at have en høj og liderlig energiladning i kroppen. Og hvis denne ladning er faldet - få den op igen på et højt niveau, hvor alle cellerne vibrerer og pulserer. Så går man rundt i en euforisk lyksalighed.

Man kan sagtens udføre alle dagliglivets arbejdsopgaver, mens man har denne følelse i kroppen. Det er kun en stivnet vesterlænding, der føler, at en høj seksuel ladning er frustrerende; og her vil man gerne have en hurtig udløsning, så kroppen atter får en generel lav energiladning.

Nogle mennesker kan kun være her i **modtager-energien**, når de mediterer. Men man kan faktisk være meget aktiv, så længe man blot laver rutinearbejde og ikke skal tage initiativer. Der er ikke nogle grænser i energilegemet. Og derfor kan man heller ikke psykisk skelne mellem sig selv og kæresten. Kæresten skal gerne befinde sig i et energimønster, hvor der noget høj ladning – ellers sker der ingenting.

Når kæresten så tager et initiativ, følger man bare. Bruger man det seksuelt, kan man lege, at man er slavetøs; men i dette energimønster skal manden så dirigere kvinden hele tiden i mindste detalje.

Man kan også bruge energimønstret til masochisme. Her i modtager-energien føler man ingen grænser. Så længe legen står på, opdager en masochist ikke, hvis hendes grænser er overskredet; men bagefter er hendes selvværd måske brudt sammen. Der er uhyggelige eksempler, hvor sadister har pisket masochister ihjel, mens de bare stod og tog imod.

Der er nogle sadister, der begår den fejl, at de tror, man bare skal slå eller piske hårdere for at få kæresten til at reagere her i modtager-energien; men det gør hun ikke. Hun tager bare imod. Og det vil altid være kedeligt for sadisten.

Der er jo ingen høj ladning, der kan aflades i en orgasme. Men selve det at overgå til modtager-energien kan opleves lækkert. Og man kan også nyde at være i energimønstret meget længe.

Der er mange, der kan lide *bondage*. Her bliver man bundet, så man ikke *kan* bevæge sig – eller ikke *kan* flygte fra energimønstret. Man vil måske forsøge på det – for at få høj ladning i en af kropsdelene. Men til sidst opgiver man, og så bliver man nødt at forblive i energimønstret. Når man så slapper af her, opdager man, hvor dejligt energimønstret er. Alle energimønstre er lige dejlige.

Vestlig tantra

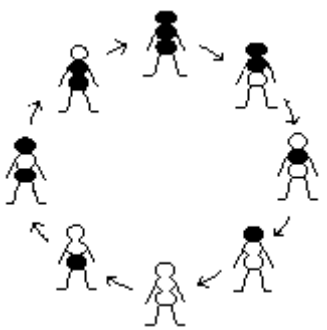

Oprindelig handlede tantra om alt; men i Vesten er det blevet til noget seksuelt. Man skifter mellem opladning og afladning. Man starter ophidselsen med lir i underlivet, går så videre med også at have seksuelle fantasier, får så også seksuel ophidselse i bryst og ender med at have seksuel ophidse over det hele.

Inden det munder ud i en orgasme, skifter man over til afladning. Det starter også i underlivet. Så aflades man også i brystet. De seksuelle fantasier forsvinder så. Og til sidst opleves afladninger over det hele.

Men så går man i gang med næste runde, hvor man igen får en seksuel opladning – og dernæst en seksuel afladning. Det interessante er, at man ikke aflades totalt. Og når man starter på næste runde, begynder opladningen på et lidt højere niveau. For hver runde bliver ophidselsen

større end i foregående runde. Hvis orgasmen truer med at starte, skynder man sig at overgå til afladning.

Det føles mere og mere lækkert. Det er som at danse på en sky. Undervejs slipper man muskelspændinger og indestængte følelser. Man skifter mellem det rå og det blide. Det hurtige og det langsomme. Det kropslige og det spirituelle. Fantasier og følelser. Man kan fortsætte i timevis. Når man er blevet lidt træt, kan man holde pause. Men fordi hele kroppen vibrerer, får man lyst til at gå i gang igen. Men kan optræne sig til at fortsætte i dagevis, idet man ind imellem udfører de daglige pligter og praktisk arbejde.

En mand skal ikke blive ved med at udskyde udløsningen. I Østen vejleder man mænd sådan, at man skal gange sin alder med 0,2. Hvis man er 20 år, ganger man 20 med 0,2 og får 4, og så skal man ikke udsætte sin udløsning i mere end 4 dage. Hvis man er 40 år, ganger man med 0,2 og får 8, og så skal man ikke udsætte sin udløsning i mere end 8 dage.

En kvinde kan vælge, om hun undervejs vil have orgasmer. Hvis hun nærmer sig en orgasme, kan hun vælge at sige til manden, at han skal holde lidt pause, sådan at hun ikke får orgasme. Hun kan også vælge bare at slappe af og tage de orgasmer der kommer.

I Indien, hvor flertallet var stagneret i et bestemt energimønster på grund af kastesystemet, opstod der en række forskellige slags tantra'er, der hver for sig intet havde med tantra at gøre, ud over at det handlede om mere fri sex.

I Danmark har der især været 2 steder, hvor man underviser i tantra. Begge steder forholder man sig ikke til energimønstre, men antager bare, at mennesker er, som de er – og at de altså har det europæiske energimønster.

Det ene sted skal man samtidig gå til yoga og tantra. På tantra kurset skal man igennem flere måneder opøve en bestemt bevægelse. Her skal man ligge ned på ryggen. Og så skal man forestille sig en energibold på størrelse med en tennisbold. Man starter med at forestille sig den ved navlen. På en udånding skal man så forestille sig, at den bevæger sig nedad til bækkenbunden. Og på næste udånding skal man forestille sig, at den bevæger sig op til lænden, men samtidig skal man vugge med underlivet. Når man fortsætter øvelsen skal man forestille sig, at bolden

bevæger sig op langs rygraden og senere op til toppen af hovedet. Og her skal man samtidig vugge med hovedet. Dernæst skal bolden bevæge sig nedad og komme ned til navlen. Den samlede kropsbevægelse er den samme som orgasmerefleksen ved total orgasme.

Det specielle ved denne tantra metode er, at man kan få en speciel slags orgasme, der varer i små 20 minutter, og hvor man føler, at energikuglen bevæger sig under bækkenbunden, op langs ryggen, op over hovedet, ned af forsiden, ned til bækkenbunden igen osv. Og den fortsætter med at køre rundt i samme bane adskillige gange. Når man behersker metoden, kan man bolle sammen med en partner og få den samme oplevelse. Men hvis man får lidt mere fri energi, kan energikuglen løbe løbsk. Så løber den måske ind i din partners mave, så ind i dit eget bryst, op til dit hoved, ud ad munden og ind i partnerens mund osv.

Det andet sted – hvor man underviser i tantra - starter man med lidt sadomasochisme og kommer i kontakt med underlivet. Dernæst skal man være spirituel og komme i kontakt med hovedet. Så skal man mærke sin mandeside og sin kvindeside. Og herefter skal man bolle hver dag, idet kvinden skal rette sig ind efter mandens behov.

I de sidste par år er der kommet ganske mange, der lave tantramassage. Her betaler man en terapeut for at massere sine kønsdele. Idéen er, at man skal turde være i kontakt med underlivet – i stedet for at projicerer det udenfor *jeg*'et.

Prævention

I Afrika og Mellemøsten har man ikke penis i en kvindes vagina ved ægløsning – med mindre hun skal gøres gravid. Herhjemme fik vi p-pillen.

Diskurs teori

Michel Foucault (1926-84) var en af de franske socialister, der kaldte sig maoister. Han kendte ikke til energimønstrene, men han var klar over, at bevidstheden foretog cirkelprocesser. Foucault udgav i 1961«*Histoire de la folie à l'âgeclassique - Folie et déraison»* ("*Galskabens historie i den klassiske periode").* Han tog udgangspunkt omkring år 1500, hvor spedalskheden var ved at ophøre. Man havde systematisk udvist de

spedalske fra byerne. Og hvis de ikke kunne gå, bar man dem udenfor, så de kunne ligge og dø på en mark. Denne tankegang med at udvise mennesker, blev nu videreført, så alle ikke-normale også blev udvist.

Gale mennesker, som tidligere blev accepteret som landsbytosser, blev nu uddrevet. I starten blev de bare konstant sendt videre; men efterhånden begyndte man at spærre dem inde. Der var ikke tale om nogen straf eller behandling. De skulle bare væk fra det normale samfund. Hvis de blev for aktive og opførte sig aggressivt, gav man dem kolde bade, eller de blev spærret inde i beholdere, så det kun var deres hoved, der var fri. Man prøvede også at placere dem i nogle apparater, der blev snurret hurtigt rundt for at passivisere dem.

Nogle af de gale blev behandlet som dyr. De blev bundet eller lænket i noget, der lignede en stald. Om vinteren kunne der være frost. Men de havde kun noget halm til at beskytte sig med. Hvis de gale ikke gjorde, hvad man sagde, blev de pisket. Man mente, at de gale var nogle væsner, hvor det menneskelige var forsvundet. De var overgået til at være dyr.

Foucault mente, at der i 1400-1500-tallet opstod en bevidsthed, hvor det europæiske menneske hævede sig op over det dyriske i sig selv. Efter min opfattelse var det en proces, hvor man bevidstheds-mæssigt fik en adskillelse mellem en fornuftsbevidsthed (hoved) og en dyrisk bevidsthed (underliv). Men Foucault mente altså, at selve det to-polede bevidsthedsmønster opstod i disse år.

I 1963 skrev Foucault bogen «*Naissance de la clinique - une archéologie du regard médical*» (”*Klinikkens fødsel*”). Efter den borgerlige revolution i 1789 kom der klinikker og sygehuse for de fattige. De medførte, at lægerne nu kunne forholde sig mange patienter; og så begyndte man at registrere sygdomstegn. Hvis en patient havde nogle bestemte symptomer, var der sandsynlighed for, at patienten havde en bestemt sygdom. I stedet for at hjælpe patienten, vendte lægerne sig nu mod at afhjælpe sygdommen.

Foucault så her, at der var en lighed mellem filosofferne og lægerne. Filosofferne havde teorier, som beskrev virkeligheden. Og lægerne havde tegn eller symptomer, som beskrev sygdommene. Teorierne og symptomerne fik hermed et selvstændigt liv.

Foucault erkendte hermed, at ”samfundsbevidstheden er ændret”. Tidligere havde man en læge (hoved) og en patient (underliv). Men de

nye samfundsinstitutioner, klinikker og sygehuse gjorde, at man fik sygdomme (hoved) og symptomer (underliv). Lægen kiggede ikke på patienten. Han undersøgte en lang række patienter og kiggede på, om de havde samme symptomer. Selve sygdommen ses ikke. Der eksisterer kun symptomer. Sygdommen eksisterer kun i sproget.

Nu hvor lægerne i fællesskab havde fået overblik over symptomer og givet navn til sygdomme, blev de gale ikke længere betragtet som dyr, men som syge. De levede herefter i særlige asyler, hvor de skulle behandles. Her anvendte man dels straf med pisk, kolde styrtebade, fratagelse af mad osv. Og dels psykologisk hjælp, hvor de skulle lære at identificere sig med fornuften (hoved), der kunne styre og kontrollere deres ufornuft (underliv). De kom under konstant overvågning. Deres ord og handlinger blev bedømt. De var (og er) blevet ofre for psykologers og psykiateres behandlinger.

Den nye bevidsthed om sygdomme, som altså var socialt skabt, ændrede, hvordan man behandlede de gale. Fra at betragte dem som dyr blev de nu betragtet som syge mennesker.

I 1966 skrev Foucault bogen «*Les mots et les choses - une archéologie des sciences humaines»* (”*Ordene og tingene*”). Bogen handler om ”*ordene*” (hoved) og ”*tingene*” (underliv). Han skrev, at der er ideologiske og institutionelle rammer for, hvad man i en bestemt historisk periode *kan* tænke. Han mente, at der til enhver tid er nogle samfundsinstitutioner, der skaber bevidsthed. Og beviset er netop de gales historie, hvor de først blev accepteret som landsbytosser, så blev de dyr - og til sidst blev de patienter. I bogen forsøgte han at vise en tilsvarende udvikling indenfor kunst og økonomi.

Foucault generaliserede så. Historisk er der først noget usynligt (underliv). Men ved at sætte sprog på, opstår der noget synligt, som Foucault kaldte signatur (hoved). Det er altså sproget, der trækker disse fænomener ud af mørket og gør dem til noget.

Foucault mente, at hans objekter ikke havde nogen eksistens, før der blev sat sprog på. Og det så han i lægevidenskaben omkring år 1800, hvor sygdommene og behandlingerne opstod, og hvor det var tydeligt, at sygdommene var ligeså meget socialt skabt, som de var skabt af noget biologisk.

Foucault mente, at han helt havde forladt analyse-energiens bevidsthed – og var skiftet til udlevelses-energiens bevidsthed. Men han blev mødt med en videnskabelig kritik, hvor han måtte indrømme, at hans teori var ufuldstændig. Sagen er jo, at der er et subjekt. Og ergo må der også være et objekt. Det opleves tydeligt i analyse-energien. Men denne oplevelse er der ikke i udlevelses-energien. Der er en svag ladning i hovedet, så man godt kan fornemme, hvad man har omkring sig. Men egentlig oplever man bare en proces.

I 1969 skrev Foucault bogen *«L'archéologie du savoir»* (”*Videns-arkæologien*”). Foucault startede med at konstatere, at den vestlige kultur ikke er et produkt af en fortløbende positiv udvikling - sådan som marxisterne forestiller sig. Foucault beskriver, at det er noget *inde* i selve bevidstheden (energimønstrene). Han vidste, at bevidstheden kan ændre sig – og derfor mente han, at analyse-energiens stivnede bevidsthed ikke svarede til den sociale virkelighed. Og han definerede så begrebet ”*ytring*” (*énoncé*), som er den bevidsthed, der kan opstå, når den sociale virkelighed ændres.

En ”*ytring*” i denne sammenhæng er ikke det at sige noget. En ”*ytring*” er det bevidsthedsindhold, der manifesterer sig, *hvis* der altså er erkendt noget. For så iagttager man det, man har ”*ytret*”, og det giver anledning til videre sociale og erkendelsesmæssige processer. Vidt forskellige begreber kan godt udgøre en identisk ”*ytring*” eller ligge nær hinanden. Men de skal dog tilhøre samme ”*domæne*” eller ”*felt*”.

Processen kører igennem nogle erkendelsesrunder. Når en ny bevidsthed er på vej, sker det efter en runde – og her befinder det nye sig på et ”*førbegrebsligt*” niveau. Så kommer næste runde, hvor der er nogle, der kommer med en ”*ytring*”. Det er normalt samfundsinstitutioner, som skaber disse ”*ytringer*”. Det er ikke nødvendigvis kendte institutioner. Ofte er det nye spirende grupper, som senere bliver til etablerede institutioner. Her kan man så analysere, hvem der ytrer sig, deres indplacering i samfundssystemet samt personernes forhold til et domæne (emneområde).

Efter endnu en runde opstår så et diskursobjekt. Diskurs betyder ”*det, man snakker om*”. Og Foucault mente her, at det skal være noget, som et stort flertal i samfundet snakker om. Hvis det kun er en mindre gruppe, er det *ikke* et diskursobjekt.

Foucault frasagde sig analyse-energiens sprog, idet han ikke interesserede sig for logikken, den sproglige korrekthed (grammatik), sprogets sociale struktur eller relation til handlinger samt de faktiske sproglige udsagn. Og han tog afstand fra den traditionelle videnskab med analyse-energiens bevidsthed, hvor man hele tiden fortolker det, der siges eller skrives – for at få det til at passe til en overordnet teori.

I stedet mente han, at man skal fokusere på, hvorvidt noget rent faktisk er sagt eller skrevet. Altså om der har været en "*ytring*", der har skabt et "*diskursobjekt*". Og det interessante er så at studere flere erkendelses-runder i forlængelse af hinanden og se på, hvordan disse "*ytringer*" ændrer sig – og så relatere dem til samfundets øvrige processer.

Foucault påviste, at der er en sammenhæng mellem viden og magt. Samfundets magthavere forsøger at definere, hvad der er sandt – og hvilken viden, man bør have. Og andre grupper kan udøve en magt, hvis de har en viden.

Samfundsvidenskab

Foucault har givet anledning til, der i dag er 2 forskellige samfunds-videnskabelige institutter.

På nogle universiteter dyrker man samfundsvidenskab efter den gamle metode, hvor man "sidder" oppe i hovedet og studerer den kropslige virkelighed. Her følger al tankegang analyse-energiens struktur.

Og på andre universiteter dyrker man så samfundsvidenskab ud fra Foucaults diskurs teori, hvor man beskriver, hvad der foregår i samfundet. Og det følger udlevelses-energiens tankegang.

De to videnskabsretninger kritiserer hinanden for at være uviden-skabelige. De har hver deres metode, som de mener, man skal følge, hvis noget skal kaldes videnskabeligt.

Den viden, som der er i nærværende bog, hvor alle energimønstres bevidstheder inddrages, er derfor uvidenskabelig. Nogen vil måske kalde bogens tankegang for animalisme, hvor man overfører kroppens strukturer til sine tanker. De mener, at der ikke er nogen direkte

sammenhæng mellem krop og bevidsthed. Men denne bogs pointe er, at strukturen i energilegemet (elektrisk mønster på kroppens overflade) og strukturen i bevidstheden altid er den samme.

Bevægelsen døde

Alt det progressive fra 70'erne begyndte at stivne efter 1975. Men kunne se de i nye alternative grupper. Der var 5 årsager. Den første var, at der var stor forskel på mænd og kvinder dengang. De unge mænd kom fra arbejderklassen - og havde visioner om at leve i fællesskaber. De unge kvinder kom fra akademikerhjem, og deres oprør rettede sig mod den gamle kvindeundertrykkelse. De syntes, det var lidt vovet men interessant at leve mere kollektivt; men når det kom til stykket, drømte de om en kernefamilie, hvor kvinder var ligestillede med mænd. Derfor var der mange konflikter i parforholdene. Og de endte alle med skilsmisser.

Den anden årsag var de venstreorienterede. De mente jo, at hele venstre sides bevidsthed var kunstig skabt af kapitalisterne. Når man skulle forklare noget, skulle man bruge sin hjerne (hoved) og studere den materialistiske og kropslige virkelighed. Og der kom flere og flere teorier, som blev mere og mere abstrakte. Til møder var der nogle, der kunne argumentere i timevis og forklare næsten alting. Men et flertal magtede ikke at høre teorierne og idéerne. For de sad og mærkede deres indre *jeg* i venstre side – og trængte desperat til, at det var dette *jeg*, der kunne realisere sig selv. Og i begyndelse af 80'erne skete det så, at ingen mere gad høre på de venstreorienteredes teorier.

Den tredje årsag var, at man oplevede en masse problemer. Ikke om den del af bevidstheden, som man selv identificerede sig med – men om den del, som de politiske modstandere var stagneret i. Og derfor handlede snakken meget om, hvad man *ikke* skulle. De tanker om, hvad man skulle – for at skabe et bedre samfund – blev aldrig ordentlig formuleret, fordi alting var umuligt, så længe de politiske modstandere havde deres del af magten.

Den fjerde årsag var så, at man ikke havde konkrete og detaljerede idéer og planer for, hvad man ville i fremtiden. Der var kun en forestilling om at alt blive godt, hvis folk overtog magten.

Den femte årsag var ganske enkelt, at man var stivnet i det gamle europæiske energimønster og dets bevidsthed. Man havde idéer om at ændre samfundet til noget bedre. Og man forsøgte også at ændre meget, men et flertal *følte* det gamle energimønster – og *følte* derfor, at den gamle bevidsthed var rigtig, og at de nye idéer var sociale eksperimenter, som ganske vist var spændende og interessante, men som ikke duede på lang sigt. Her er vi tilbage de tidlige sociologers iagttagelser: Ligegyldigt hvilke sociale og erkendelsesmæssige processer, der er foregået her i Europa, havner befolkningen igen og igen i den europæiske bevidsthedsstruktur.

Allerede i begyndelsen af 1980'erne kom en reaktion. Et flertal af befolkningen var træt af de mange teorier og idéer til, hvad man skulle. Nu skulle man bare slappe af og have det sjovt. I de borgerlige ungdomspartier begyndte man at gå med slips – for at markere en afstand fra 70'erne, hvor man gik i fodformede sko, cowboybukser og sweater. Og man fik en ny intern politisk kultur. Man prøvede delvis at argumentere. Og man kunne da også opremse et par argumenter. Men et overblik og konklusion magtede man ikke. Men i stedet for at blive forlegen, begyndte man bare at grine. Og det blev helt normalt i de kredse. Når man skulle argumentere for en politisk idé, kom man med et par argumenter – og så grinte man – hvorefter man formulerede den endelige idé, selvom den ikke hang sammen med argumenterne. Den endelige idé var noget, man *følte* (venstre side) – og det var det vigtigste. Og så syntes man, at det var fint, hvis man også havde et par argumenter (højre side).

Der var også nogle fjernsynsudsendelser, hvor en studievært inviterede en højre- og en venstreorienteret politiker i studiet for at debattere et emne. Først fik den venstreorienterede ordet og kom med et par argumenter. Men så afbrød studieværten og gav ordet til den højreorientere. Han nøjedes med et enkelt argument og skiftede så over til, hvad han følte – og konkludere ud fra det. Så fik den venstre-orienterede igen ordet. Han var blevet afbrudt midt i en lang argumentationskæde og repeterede derfor de argumenter, han havde snakket om og tilføjede så nogle ekstra argumenter – men nåede ikke frem til nogen konklusion, fordi studieværten igen afbrød og gav ordet til den højreorienterede. Han var glad og fremsatte igen sin konklusion – og fik lejlighed til at sige den

adskillige gange, inden den venstreorienterede igen fik ordet, som så blev nødt til at komme med en konklusion uden at kunne argumentere ordentlig for den.

Terapi

Tidligere havde man en spaltet bevidsthed, hvor man talte fra sit hoved, følte fra sit bryst, og havde sex fra sit underliv. Men så kom der en terapi-bevægelse, hvor det handlede om at slippe spaltningerne i sin bevidsthed samt forene sine forskellige bevidstheder i højre og venstre side.

Nu skulle man lære at snakke fra sit hjerte – altså koble bevidstheder i bryst og hoved. Og man skulle blive "*herre i eget liv*" – altså koble sin dyriske kraft i underlivet med sine følelser i brystet. Der var kropsterapier, hvor man skulle nedbryde muskelspændingerne mellem underliv og bryst samt mellem bryst og hoved, så energierne kunne blande sig i hele kroppen. Og der var psykoterapier, hvor man skulle erindre sin barndom og huske, hvordan spaltningerne opstod i magtkampene mellem barn og forældre. Og når man havde indset, at man stadig bar rundt på en *indre forælder* (den ene kropsside), som man (den anden kropsside) tog afstand fra, skulle man tilgive sin *indre forælder* – og herefter skulle man forene sine to sider og blive et *helt* menneske.

De fleste af dem, der gik i terapi gennem mange år for at opnå en *personlig udvikling*, kom til det resultat, at man godt kunne opnå ændringer, men at man efter et stykke tid havnede i det gamle bevidsthedsmønster igen. Og derfor erkendte de, at man godt kunne opnå viden om ens bevidsthedsmønster, men man kunne ikke ændre det. Årsagen hertil var, at man aldrig indtog andre bevidsthedsmønstre end det traditionelle europæiske.

Psykoterapi

Sigmund Freud (1856-1939) studerede de folkelige bevægelser i 1700-tallet, hvor folk forsøgte at slippe ud af det undertrykkende bevidsthedsmønster. Han indså, at det ikke gav varige forandringer, når folk lavede terapi med følelsesudladninger, Det splittede og stivnede bevidsthedsmønster genopstod af sig selv igen.

Han mente, at mønstret var opstået ved, at man havde nogle seksuelle *drifter* (underliv). For at holde dem nede, fik man et *overjeg* (hoved), der var moralsk kontrollerende. Og midt mellem de to opstod så et *følelses-jeg* (bryst).

Freud mente så, at hvis man forstod, hvordan mønstret var opstået, kunne man slippe det igen. Mange har lavet terapi på denne måde. Og jo, måske forstår man mere om sig selv. Men man forbliver i den stivnede og splittede bevidsthed.

Og kritikken i dag mod Freud går på, at man kan snakke om problemerne i årevis; men at der ikke sker nogen forandring, før man går ind i følelserne. Her er det morsomme så, at Freud jo netop erkendte, at man kan gå ind i følelserne i årevis; men at der ikke sker nogen forandring, før man bliver bevidst om problemerne.

Carl Gustav Jung (1875-1961) mente, at man primært havde et *overflade-jeg*, som han kaldte *Persona*; og der nedenunder i underbevidstheden var nogle arketyper. Ét i højre side, som han kaldte *Animus* (mandlig energi), og ét i venstre side, som han kaldte *Anima* (kvindelig energi). Han mente, at en mand først skulle lære at beherske *Animus* i højre side og bagefter *Anima* i venstre side. Og at en kvinde tilsvarende skulle gøre det i omvendt rækkefølge. Herefter kunne man slippe fastlåsningen til disse bevidsthedsmønstre. Og så nåede man tilbage til *selvet*, som var det oprindelige, mente Jung.

For Jung var bevidsthederne i de to sider adskilt fra *jeg*'et. De befandt sig i underbevidstheden, men kom frem i drømme. Det, der kom fra kropsdele med lav ladning, var mystiske guddommelige væsner og kræfter. Op gennem hele den europæiske historie har mennesker haft drømme om sådanne *alkymistiske* fænomener. Og Jung mente, at menneskeheden havde en kollektiv religiøs underbevidsthed.

Dem, der arbejder med en jungiansk terapi, ved godt, at man både kan kommunikere med overflade-jeg'et og med energilegemet; men de fastholder det traditionelle energimønstret i energilegemet.

Wilhelm Reich (1897-1957) blev klar over, at der nedenunder overflade-bevidstheden var en energistrøm - og at det vigtigste var at knytte an til den. Han forestillede sig, at følelserne sad i 3 lag. Yderst var karakter-forsvaret eller *kropspanseret* (overflade-jeg'et). Det skulle først blødes op. Nedenunder var så de undertrykte og stivnede mønstre, der indeholdt vrede og sorg (analyse-energien og enheds-energien). Disse

følelser skulle så udleves. Og nedenunder igen var så de oprindelige drifter og kroppens naturlige udfoldelser.

Hans teori var, at psykiske problemer satte sig som muskelspændinger, og at man herefter stivnede bevidsthedsmæssigt. Og frigørelsesmetoden var at komme af med spændingerne og få en fri energistrøm.

Han sad så ansigt til ansigt med dem, der gik i terapi hos ham - og så dem dybt i øjnene og opførte sig som spejl for dem. Han efterlignede deres mimik og deres kropsholdning og bevægelser. Og han fik dem til at efterligne ham, når han indtog krops- og dermed også energistillinger, som han ville overføre til dem.

Et vigtigt element i hans terapi var, at han fik folk til at opbygge en *passende* energi, inden der skulle ske en følelsesforløsning.

Metoden virkede; men efter et stykke tid var man tilbage i det stivnede traditionelle energimønster. For der eksisterer ikke noget naturligt *selv*. Enten har man de muskelspændinger, der hører til vores kulturs mønster. Eller også har man nogle andre muskelspændinger, som hører til en anden kultur. Eller også skifter man rundt mellem alle energimønstrene. Hvis man tror, at man kan være uden muskelspændinger, snyder man sig selv. Så sætter de gamle spændingerne sig ubevidst igen. Og så er man tilbage i det gamle bevidsthedsmønster.

Frederick S. Perls (1893-1970) mente, at bevidstheden ikke dannede nogle lag ovenpå et *selv*. Dette *selv* eksisterede ikke, mente han. Der var kun bevidsthedsmønstrene. Så langt er jeg enig med ham.

Han kaldte sin metode for gestaltterapi. En gestalt er en indestængt følelse. Den er opstået i en social proces, som man ikke kunne færdiggøre. Man stivnede midt i en erkendelsesproces. Andre menneskers magt var for stor, så man ikke kunne gøre sin proces færdig. Nu sidder der så en indestængt følelse. Men den kan også rumme et billede eller en sætning. Tilsammen kaldes det for en gestalt. Metoden er så at gennemspille den sociale proces igen, men denne gang sammen med terapeuten, som giver et passende med- og modspil, så klienten kan gøre sin oprindelige erkendelsesproces helt færdig.

Han var klar over, at problemerne sad opdelt i højre og venstre kropsside. Han blev klar over, at man godt kunne forene de to sider til et fælles energimønster. Og så troede han, at det var endemålet for den personlige udvikling. Men det er kun ny stagnation. Hvis man ikke

bevidst bruger alle energimønstrene, havner man ubevidst i det gamle energimønster igen, fordi samfundets påvirkning er for massiv.

Kropsterapi

Ida P. Rolf (1896-1979) fandt på en massageform, som var meget udbredt i 1970'erne i USA blandt alle de terapeuter, som siden har dannet forskellige terapiskoler. Det interessante er, at de fleste af disse "mestre" altså selv har været igennem rolfing; men at de nu tager afstand fra det. Det kritisable er, at metoden behandler kroppen som en ting. I dag er man klar over, at kroppen har sin egen bevidsthed, som det er værd at samarbejde med.

Rolfing er en massage, hvor man kun arbejder med overspændinger, og hvor man maser de hårde muskler, indtil de bliver bløde. Det gør ikke noget, at "patienten" skriger af smerte undervejs. Når alle muskler er bløde, former man kroppen som en klump ler, idet man forsøger at forme det "naturlige". Metoden virker; men det traditionelle splittede energimønster og dets tilhørende bevidstheder genopstår efter nogen tid, fordi energi-legemets bevidsthed ikke er med i processen.

Kiropraktorer og mange sportsfolk arbejder også sådan, hvor de maser kroppen eller tvinger den ud over smertegrænserne. Det virker; men der går kun kort tid, og så er man tilbage, hvor man startede – og så kan man gentage det igen og igen.

Alexander Lowen (1910-2008) arbejdede med "bioenergi". Metoden er, at man stresser sine muskler i nogle ekstreme stillinger, så kroppen ikke rigtig ved, om den skal bøje eller strække. Man fortsætter øvelsen, indtil man ikke længere kan opretholde sin sædvanlige muskelbrug. Men i stedet for at glide ud af øvelsen til en fri bevægelse *fortsætter* man, men med følelsesmæssige reaktioner. Faktisk gør man vold mod sin krop. Og så reagerer kroppen med konstante impulser. Vejrtrækningen bliver hidsig. Man sveder kraftig. Man får lyst til at råbe og skrige.

Og hele idéen med den bioenergetiske metode er nu, at man knytter an til disse impulser og lader følelserne strømme igennem sig og ud i ansigtet og ud ad munden. Hvis man gør det, udøver man ikke mere vold mod kroppen, end at den reagerer imod det og kæmper.

Det afgørende er, at man reagerer på kroppens impulser. Herved bringer man sig ud af det fastlåste energimønster, man er stivnet i – og så vil man efterfølgende have mulighed for at opleve og gennemleve de følelser og bevidstheder, som man har undertrykt i sig selv. Desværre misforstår mange metoden, idet de tror, at det skal være kroppen, der reagerer. Men det skal være *jeg*'et, der reagerer imod kroppens unaturlige bevægelser. Det er dette *jeg*, der skal vækkes.

Igen er problemet, at bevidstheden ikke er med. Så man finder ikke ud af, hvilke problemer man kommer fra, og hvortil man går. Og langsomt genopstår det traditionelle energimønster, hvis man ikke supplerer med anden terapi.

Jack Lee Rosenberg (1932-) fandt på at bruge bevægelserne fra en totalorgasme til frigørende kropsøvelser. Det handler især om at ophæve muskelspændingerne mellem underliv og bryst samt mellem bryst og hoved. Åndedrættet skal også være meget stort, så det svarer til, at alle muskler i hele kroppen er aktive.

Når man ligger ned og laver øvelserne, kan man pludselig få en orgasme. Der kommer ingen udløsning; men man bølger i orgasmerefleksen. Det kan vare i 10-20 minutter; og bagefter er samtlige spændinger væk, så man går rundt som et nyfødt barn uden nogen psykiske traumer eller problemer. Denne meget magtfulde terapiform kan holde energilegemet frit meget længe. Men også her kommer det stivnede energimønster tilbage efter nogen tid, fordi bevidstheden ikke styrer processen.

Åndedrætsterapi

Psykoterapi kunne kun give bevidsthed og erkendelser. Men det gav ingen varige forandringer. Kropsterapier med følelsesforløsninger kunne godt bløde op, men gav heller ingen varige forandringer. Så derfor kom der en periode, hvor løsningen var - hed det sig - at åndedrættet skulle forbinde bevidsthed og krop. Det var åndedrættet, som udgjorde det "levende", mente man.

Arthur Janov (1924 -2017) fik med sin bog "*Primalskriget*" mange til at trække vejret dybere. En session foregik ofte sådan, at man var med i en gruppe, der lå og trak vejret dybere og dybere. Man fyldte sine lunger til det yderste på en lang indånding og åndede også så dybt ud, man kunne. Hastigt kom man igen i gang med en ny indånding - og så få mere og

mere luft ind. Til sidst brød den ene efter den anden ud i et skrig og lå og græd eller råbte. Følelserne strømmede ud.

De første par gange var det følelser, som kom fra ungdommens og barndommens oplevelser. Men til sidst nåede man ned til sit fødselstraume. Og så kom det afgørende befriende skrig - hvorefter man var frelst - troede man. Men efter nogen tid var man tilbage i det traditionelle stivnede energimønster. Bevidstheden knyttede jo stadig an hertil - og derfor genopstod det.

Leonard Orr (1937-2019) studerede så primalterapien og fandt, at man her fik for meget luft ind, så man ikke kunne undgå at spænde i musklerne omkring lungerne. I stedet skulle man sørge for at slappe af på udåndingerne, så spændingerne kunne frigøres ved afslapning. Metoden kaldes rebirthing.

Tankegangen er følgende: Hver gang, man har fået et traume og en tilhørende spænding i en muskel, løber der mindre blod igennem musklen, og så bruges der mindre ilt. Derfor regulerer lungerne vejrtrækningen ved at foretage en mindre ind- og udånding. Vejrtrækningen bliver hermed permanent mindre. Hver gang en gestalt og tilhørende muskel løsnes, bliver vejrtrækningen atter større. Dette udnyttes i terapien ved at forstørre vejrtrækningen, inden man går ind og mærker gestalten. Man øger blot vejrtrækningen. Og alle de steder, hvor der befinder sig gestalter, der er parat til at blive befriet, vil ilten gå ind i musklerne og løsne spændingerne. Og så befries en række gestalter samtidig.

Det virker; men efter et stykke tid opstår de samme grundlæggende frustrationer igen, så man spænder op i det traditionelle stivnede energimønster. Og det sker, fordi bevidstheden stadig befinder sig i dette mønster.

Den norske psykiater Lillemor Johnsen (1920-1997) var enig med Reich i, at traumer satte sig som muskelspændinger – og også enig i, at åndedrættet så blev reduceret. Men hun mente – i modsætning til Reich – at åndedrættet blev nedsat først, og at muskelspændingerne kom bagefter. Man skulle derfor frigøre åndedrættet først.

En muskel kan være mere eller mindre overspændt: spændt, stram, sej, hård, benet. Men da hun mest lyttede til, hvor meget åndedrættet var med

i disse muskler, beskrev hun derfor hellere skalaen sådan: forventning, aktiv, modstand, blokeret, barriere.

På samme måde beskrev hun spændingsstyrken ved underspændte muskler: slap, mat, sej, dvask, løs. Men hun fokuserede altså mere på: mættet, mobilisérbar, eftergivende, fjern, opgivet. I begyndelse af begge skalaer er musklerne med i åndedrættet - i slutningen ikke.

I de overspændte muskler kunne hun ikke fremlokke en reaktion. Men det kunne hun i de underspændte muskler, der ikke var helt fjern eller opgivet. Og dette var så den terapimetode, som hun brugte. Hun holdt sin hånd på en underspændt muskel. Hånden skulle være appellerende, støttende, respekterende og kærlig. Hånden ville så tilføre en anelse mer-spænding til musklen, så den vågnede op og deltog lidt i åndedrættet.

Johnsen arbejdede aldrig direkte med åndedrættet, men lod det vokse spontant. Det handlede om at støtte den psykiske opvågning, og så voksede åndedrættet hen ad vejen.

Fordi hun fokuserede på enkelte muskler, forblev patienterne indenfor det traditionelle energimønster.

Det mærkelige med alle disse terapimetoder var, at terapeuterne godt kunne indse, at det stivnede energimønster i vores vestlige kultur var problemet. Men de havde intet alternativ. De forestillede sig, at man bare blev *hel*, uden at de i øvrigt gjorde sig tanker om, hvad det indebar.

I dag er der en hel del terapeuter, som arbejdere mere overfladisk. Deres ambition er kun at forløse mindre psykiske problemer. De forsøger ikke at ændre det grundlæggende.

Nogle af disse terapeuter mener, at man skal knytte sig til en *del* af det europæiske bevidsthedsmønster, mens der er en anden del, der er unaturlig, og som man helst skal glemme. Det er det, som de venstre- og højreorienterede også gør. De identificerer sig med den ene side og projicerer den anden ud på de politiske modstandere. Denne side oplever de så ikke som sig selv; for den er jo projiceret ud. De tror, at de kun har den energi i sig, som udgøres af den ene side. De er derfor heller ikke bevidste om, at de i deres egen underbevidsthed har en afstandtagen og vrede.

Blandt terapeuter er der så nogle, der projicerer underlivet udenfor. De har reelt en afstandtagen og vrede i deres underbevidsthed, men det oplever de ikke. De oplever kun, at de forholder sig til det positive. De nedskriver positive bekræftelser, som for eksempel ”*Jeg er glad, når jeg*

siger min mening." Og de tænker kun positivt, når de er sammen med andre mennesker. Ubevidst er de så med til at skabe sociale relationer, hvor de oplever, at de andre tænker og handler negativt.

Så er der andre terapeuter, der har projiceret hovedet udenfor. Hovedet er fyldt af magthavernes og systemets tankegange, hvor man er blevet taber og offer. Nu skal man finde tilbage til sig selv. Her skal man handle ud fra sin kraft i underliv – eller ud fra hjertet i brystet. Også her skabes der ubevidst en afstandtagen og vrede, så disse mennesker oplever, at dem, der bruger hovedet, altid skaber undertrykkelse.

Og så er der terapeuter, der projicerer brystet udenfor. De siger for eksempel til en klient, at han altid skal sige, at han *har* en depression. Han må aldrig sige, at han *er* deprimeret. Depressionen er altså udenfor *jeg*'et i hans hjerne.

Så er der temmelig mange terapeuter, der tager udgangspunkt i, at folk kun oplever deres overflade-*jeg*; og så har de en terapi om at opleve sandheden om sig selv – altså energimønstret nedenunder. Hos nogle terapeuter skal man opdage, at det er naturligt at bruge den ene side som et skjold, mens den anden side udgør *jeg*'ets kerne. Og så skal man bare lære at bruge den ene side udad - og den anden indad. Hos andre skal man lære, at der under *jeg*'et (overfladen) findes en beholder (højre side), der indeholder vrede. Og når den fyldt op, bliver man nødt til at afreagere. Og så findes der en anden beholder (venstre side), der indeholder kærlighed. Og når der er for lidt i den, bliver man ked af det og begynder at græde.

Der er terapeuter, der tror, at hvis man afreagerer vreden, bliver man befriet; men i virkeligheden kan det lige så godt blive højre side, der undertrykker venstre side yderligere – og det skaber bare mere vrede. Tilsvarende tror nogle, at man bare skal græde sorgen færdig; men des mere man græder, des mere fastholder man splittelsen og dermed trangen til gråd.

Der er så nogle lidt mere sofistikerede terapeuter, der snakker om, at man bruger en del af sin bevidsthed til at leve op til nogle idealer og normer, som i virkeligheden skaber adskillelse (analyse-energien). Her skal man lære at identificere sig med sin kerne (enheds-energien) i stedet for, så man skaber fællesskaber. Det handler i virkeligheden om, at *jeg*-identiteten skal skifte fra højre til venstre kropsside.

Der er så nogle terapeuter, der ønsker at skifte den modsatte vej. De snakker om, at folk medtænker deres følelser (enheds-energien), så tankegangen bliver ahistorisk, og man derfor ikke kan ændre noget.

Endelig er der så dem, der forbliver i hjernen (analyse-energien). De har lavet, hvad de kalder nutidens psykologi, NLP. Her skal man tænke på sin livslinje og forstå den rækkefølge, der er banet i bevidstheden. Og så kan man omprogrammere denne bevidsthed, så den bliver konstruktiv. Og den virker selvfølgelig, hvis folk *kun* identificerer sig med analyse-energien.

I 1970-80'erne var der mange, der deltog i forskellige terapier for at opnå, hvad der blev kaldt en personlig udvikling. Man gik både på kurser og i individuel terapi gennem mange år. Resultatet blev, at de erkendte, at man godt kan lære sin bevidsthed at kende, men man kan ikke ændre den. De magtede aldrig at komme ud af det europæiske energimønsters bevidsthed.

Terapiens fejltagelse er, at man tror, at man skal forene højre og venstre siders bevidstheder - og når det sker, er man frelst. Med den viden, som denne bog giver, er det klart, at det er meget bedre, hvis man forstår, at man nogle gange polariserer sig i højre og venstre side med to bevidstheder – og andre gange samler sig med én bevidsthed. Men også, at man skifter rundt mellem mange forskellige energimønstre og deres bevidstheder.

Nye terapimetoder

Der opstod så nogle nye terapier, hvor målet er det modsatte af det, som terapien var tidligere. Oprindelig handlede terapi om at forene de splittede bevidsthedsdele og blive *hel*. De nye terapier handlede om slippe smerterne og få det bedre.

Det er fysioterapi, EFT, TFT, Tankefeltsterapi, tapping, cupping mm. Det er alt sammen fysisk påvirk-ning af kroppen, så man slapper mere af. Der er ingen fokus på det bevidsthedsmæssige, hvor man kritisk forholder sig til samfundet og de sociale påvirkninger. Man accepterer bare den psyko-sociale virkelighed, som den er.

Deperdution, den tredje bevidsthedsspaltning

Deperdution er en variant af det franske ord deperdition, men hvor et i er udskiftet med et u. Det betyder nedbrydelse, ødelæggelse og fuldstændigt tab. Og i denne sammenhæng handler det om destruktion af den slags *jeg*, som man havde tidligere

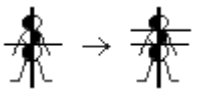

Egentlig drejer det sig om et skift fra at føle sit *jeg* i hjertet – til at føle *jeg*'et i hjernen. Før 1980 antog man nemlig, at menneskets *jeg* befandt sig i hjertet. Og man havde ofte hjernedøde mennesker liggende resten af deres liv på særlige hospitaler. Men efter 1985 er man begyndt at opfatte hjernedød som den egentlige død. Og et hjernedødt menneske med et levende hjerte er blot et præparat, som man kan udtage organer fra og transplantere til andre mennesker.

Når man er deperduteret, kan man i kroppen enten ingenting mærke – eller også kan man kun mærke træthed, stivhed og smerte.

Et billede på deperdutionens følelse er, at man befinder sig på en tømmerflåde (hjernen) midt ude på havet (kroppen). Man kan regne ud, at man må have været på et skib, der er gået ned. Men man kan ikke huske det. Man er grundlæggende set alene. Og man aner ikke, hvor man flyder hen. Et andet billede er, at kroppen er en maskine eller en robot, og at hovedet (hjernen) er en computer eller kommandocentral. Man sidder oppe i hovedet og kan ikke mærke sin krop, som nu er det, der er under halsen.

Det egentlig levende føler man i hjernen. Resten er bare noget mekanik, der skal virke. Man er ikke i kontakt med sin vilje, som er en kraft, der knytter sig til underlivet. Men man har omdefineret begrebet, så det nu betyder et valg mellem flere muligheder. Man er heller ikke i kontakt med det åndelige eller med visioner. Så udvikling er ikke længere en skabelses-proces; det er blevet til noget, der kommer, når man arbejder med det.

Alt levende er således blevet til processer, der er så døde, at en computer i princippet kan overtage dem – og udføre det samme.

Forskerne er fulgt med i denne omstilling, så de i dag mener, at følelserne befinder sig i hjernen. Hvis nogen tror, at følelserne er i kroppen, er det bare en illusion, der dannes i hjernen, forklarer forskerne.

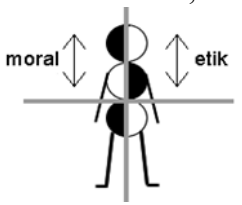

Inden deperdutionen var der en energimæssig sammenhæng mellem hoved og bryst. Den høje ladning i hovedet i højre side gav en politisk samfundsbevidsthed, og sammen med den lave ladning i brystet gav det en moralsk bevidsthed. Det gjorde, at man kunne analysere og vurdere samfundsforhold følelsesmæssigt. Det kan de fleste ikke mere. Den politiske bevidsthed (hoved) består nu kun af et sæt tanker. Der er ikke længere nogen spirituel bevidsthed (bryst) forbundet med den. Når unge akademikere derfor i dag er ansat i den offentlige administration og skal finde på politiske løsninger, kan de kun tænke kvantitativt. Alt skal kunne måles. Enten er der for lidt eller for meget. De har ikke evnen til at tænke kvalitativt, hvor det handler om indholdet eller måden, som noget fungerer på.

Inden deperdutionen var familieføelelsen i venstre side (bryst) koblet sammen med en etisk bevidsthed (hoved). Hvis et menneske eller en familie kom i klemme mellem paragrafferne i en lov, kunne embedsmændene godt være fleksible og lade det etiske råde. Men i dag går det ikke mere; det betragtes som korruption og magtmisbrug. I dag skal man følge loven. Og hvis et menneske kommer i klemme, er det bare ærgerligt. Etikken er forsvundet.

Når to kropsdele (hoved og bryst) er i kontakt med hinanden, opstår der det, som man før deperdutionen kaldte et *jeg*. Det var samfundsbevidstheden med moral – og familiebevidstheden med etik. Det gav en retning, en relation, et mål eller lignende. Der var noget, som man ville.

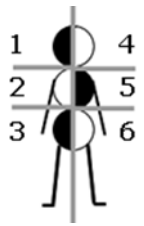

Med deperdutionen er der ikke sådan noget *jeg*. Man zapper rundt fra det ene *mig* til det andet *mig*. Hvis der ikke er aktivitet nok med det ene *mig*, skifter man til ét af de andre.

Den splittede bevidsthed er ved at blive samfundsmæssiggjort. Det vil sige, at samfundet er ved at blive 6-delt. Delene hænger ikke sammen inde i det enkelte menneske. De hænger heller ikke sammen ude i samfundet. Men til enhver del i bevidstheden er der en tilsvarende del i samfundet.

De ”normale” mennesker har fået en 6-delt personlighed. 1) En del handler om politik, samfund og intellektuelt arbejde. 2) En anden del om café, fællesskab og tilskuer. 3) En tredje om krop og natur. 4) En fjerde om computer, mobil og sociale medier. 5) En femte om familie. 6) Og en sjette om sex. De 6 bevidstheder lever hvert deres eget liv. Enhver af dem hænger sammen med noget ude i den sociale virkelighed. Og derfor føler man noget meningsfuldt. Men der er ingen sammenhæng inde i det enkelte menneske.

De adskilte bevidstheder opretholdes af muskelspændinger i kroppen, idet der er spændinger mellem hoved og bryst samt mellem bryst og underliv. Spændingerne gør også, at kroppen ”holder” på sig selv ved at indtage en zig-zag holdning. Fastholdelse af polariteten mellem højre og venstre side opretholdes delvis af spændinger i musklerne langs rygraden. Muskelspændingerne forplanter sig ud i arm og ben, sådan at hele legemet lider af over- og underspændinger.

Ansigtet er en reflekszone, sådan at man genfinder spændingerne her. Spændingerne mellem underliv og bryst ses i området omkring munden. Og spændingerne mellem bryst og hovedet ses omkring øjnene. Og man ser tydeligt forskellen imellem højre og venstre side i ansigtet. Det normale er, at der er en tilbageholdt vrede i højre side – og en tilbageholdt frygt i venstre side.

Når en vesterlænding kigger på en anden vesterlændings ansigt, ser man en person, der både er interessant, opmærksom og medfølende. Man ser samme mønster, som man selv har.

Når en person fra en anden kultur ser på en vesterlændings ansigt, ses frustration, desperation, angst og afmagt. Og man bliver umiddelbart lidt bange.

Når en vesterlænding kigger på ansigtet af en person fra en anden kultur, ses en person, der er lidt barnlig og lidt dyrisk. Så bliver man bekræftet i, at mennesker i andre kulturer er nede på et halvdyrisk stade.

Alt sammen er projektioner af ens eget spændingsmønster.

Del 2
Nutiden

Børn og unge

Når man kigger på babyer, kan man se de små muskelspændinger, der opstår, og som varer lidt, hvorefter de skifter til andre muskelspændinger.

Vride hofteleddet

Når barnet begynder at kunne gå – og samtidig har en "normal" ble på, vrides hofteleddet, sådan at fødderne vender lidt udad. Det medfører, at musklerne omkring hoften får en spændingsstruktur, hvor nogle muskler bliver permanent overspændte, mens andre bliver permanent underspændte. Man kan undgå det ved at bruge en blød stof-ble i uvaskede uld-bukser, som kan suge tis til sig. Men de fleste børn begynder tidligt at få permanente spændinger i hoften.

Alienation, den første bevidsthedsspaltning

I de fleste kulturer vokser børn op i børnegrupper, hvor børnene primært lærer af hinanden og sekundært lærer af de voksne. Her i Europa lærer børnene primært af deres mor og far.

De fleste fædre opfører sig det meste af tiden sådan, at venstre side synes livløs med et tomt udtryk – og højre side har hele tiden en polaritet, der projiceres op i ansigtet, hvor der opstår spændinger omkring øjne og mund, og hvor udtrykket ved øjnene giver en anden følelse end udtrykket ved munden.

De fleste mødre opfører sig lidt på samme måde. Når barnet kigger på moderens ansigt, ser barnet, at den ene side er lidt livløs og har et tomt udtryk, mens den anden side er mere kommunikerende. Moderen forsøger hele tiden at dele følelser med barnet – og det er jo vældig rart for barnet, så længe moderen tilpasser sig barnets behov. Og det gør moderen i starten. Senere bliver det omvendt. Så forventer moderen, at barnet tilpasser sig moderen, og så kommer der konflikt.

Når barnet er kommet op i 1-2 års alderen, går man i gang med pottetræningen. Nogle starter allerede ved ½-års alderen. Barnet skal lære at blive renlig. Det, der kommer fra underlivet, er noget dårligt, som man skal skille sig af med. Og i underlivet er der en række følelser, som er dyriske. Det drejer sig om at kræve et territorium (markere med urin). Det handler om at udskille noget uønsket (afføring). Man skal også indtage (tarme) alt det, som man vil have. Den overordnede følelse er *vilje* – forstået som kropslig vilje i modsætning til en intellektuel vilje.

Forældrene begynder så at lære deres lille barn at opføre sig på en ikke-dyrisk måde. Europæiske psykologer har opdaget, at børn omkring 2-årsalderen har en periode, hvor de opfører sig sadistisk. De slår gerne andre børn og griner samtidig. Og hvis man kigger på deres ansigt, ses tydeligt et sadistisk udtryk ved deres øjne. Noget lignende ses ikke i mere oprindelig og naturlige samfund.

Men her i Europa befinder børnene sig et stykke tid i sådan en sadistisk fase. Forældrene reagerer ved at vise børnene, at forældrene selv ikke opfører sig sådan. Og de irettesætter barnet, når barnet opfører sig dyrisk. Barnet får derfor den oplevelse, at barnet er umenneskeligt. Det er født forkert. Det har nogle medfødte tendenser, som er uacceptable. Og barnet tvinges til at polarisere sig mellem underlivet og det onde på den ene side – og hovedet og det gode på den anden side.

Når barnet er i kontakt med det gode (hoved), bliver det accepteret, og forældrene smiler kærligt. Og når barnet er i kontakt med det onde (underliv), bliver det ikke accepteret, og forældrene udviser misbilligelse. Så kommer der en periode, hvor barnet svinger mellem enten at være i kontakt med det gode, og så opfører barnet sig civiliseret – eller være i kontakt med det onde, og så opfører barnet sig sadistisk. Når det sidste indtræffer, reagerer forældrene med en kraftig misbilligelse. Og det ender med, at barnet til sidst fortrænger underlivets bevidsthed, sådan at det projiceres uden for barnets *jeg*. Hermed ophører den periode, hvor barnet ind imellem opfører sig sadistisk. Og så mener psykologer, at man har opdraget barnet godt.

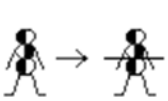

Når barnet er blevet 2 år, er bevidsthedsspaltningen fuldt gennemført. Barnet er blevet alieneret. *Jeg*'et består af følelser (bryst) og tanker (hoved). Og så *har* barnet noget

dyrisk i underlivet. Nu er der nogle børn, hvor det kun lykkes delvist. Og der er mange sadomasochister, der husker, hvordan de i 2-4 års-alderen slog deres bamse i numsen – og at det føltes helt rigtigt.

Det interessante er, at der er mange, der mener, at et barn fødes uden bevidsthed, og at der kun er sanser, sådan at barnet kan erkende noget. Og så mener man, at et lille barn ikke selv kan finde ud af at orientere sig socialt, og at det er derfor, at små børn ind imellem opfører sig uhensigtmæssigt. Derfor er det også nødvendigt – mener man - at forældre og pædagoger irettesætter barnet og fortæller, hvordan man skal opføre sig.

De fleste børn kommer alligevel indimellem i kontakt med deres underliv. Sagen er, at bevidsthedsspaltningen ikke er noget fysiologisk, men noget psykosocialt. Der er ikke tale om, at barnet én gang for altid har fået underlivets bevidsthed spaltet udenfor sit *jeg*. Det fungerer mere sådan, at der er bestemte sociale situationer, hvor barnet genskaber spaltningen. Igennem hele barndommen og ungdommen vil barnet indimellem kortvarig ophæve spaltningen – og så er der konflikt og skænderi. Det "normale" barn vil så ikke kunne orientere sig. Det føler afmagt, forvirring og frustration. Og det reagerer hysterisk, græder og skriger. Forældrene ser ingen anden udvej end at tvinge barnet til at genetablere bevidsthedsspaltningen. Det er den eneste måde, hvorpå barnet kan falde til ro – mener man.

Reifikation – den anden bevidsthedsspaltning

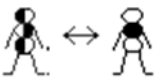

Et barn har en medfødt evne til at polarisere og samle sig. Når man er polariseret, får man to bevidstheder samtidig – én i hver hjernehalvdel. Forældrene, som er permanent stivnet i det europæiske polariserede energimønster med analyse-energien og enheds-enhedsenergien, kommer hele tiden i konflikt med barnet, som har trang til at skifte rundt mellem alle energimønstre og deres bevidstheder.

Når man indtager et polariseret energimønster, kan man godt projicere den ene ud på omgivelser eller på andre. Og barnet tvinges mere og mere til at opleve sig selv i den ene sides bevidsthed, mens forældrene opleves i den anden.

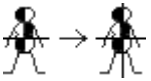

Igennem et par år står magtkampen på, indtil barnet til sidst bukker under for overmagten. Og når barnet er 3-4 år, gennemfører barnet en spaltning af sin bevidsthed (reifikation). Herefter oplever barnet et meget individualistisk *jeg*, der hele tiden er adskilt fra andre (den anden kropsside). Efterhånden glider forældrene ud af denne bevidsthed – og efterlader barnet med en side, der opleves tom.

Inden denne spaltning dannes, kan barnet lege med alle børn. Efter spaltningen leger barnet helst kun en ven. Psykologer antager derfor, at det er en modningsproces, hvor barnet får en personlighed. I de senere år er der psykologer, som mener, at barnet først efter denne proces har fået en identitet.

De par år, hvor magtkampen mellem forældre og barn foregår, kaldte man tidligere for *trodsalderen,* hvor barnet hele tiden protesterer. Barnet kan ikke forstå, hvorfor forældrene kun udfolder et par enkelte energimønstres bevidstheder. I dag kalder psykologerne det for *selvstændighedsalderen*.

Misbilligelse

Nu er det sådan, at vi mennesker slet ikke kan lade være med at indtage de forskellige energimønstre. Det sker af sig selv hele tiden. Under opvæksten bliver vi imidlertid misbilliget eller rost, alt efter hvilke energimønstre vi bruger.

Hvis du berører dine kønsdele (underliv), er det pinligt. Det må kun foregå i en erotisk sammenhæng.

Når du ikke kontrollerer og styrer dig selv (lav ladning i hoved), bliver du misbilliget. Det skal du nemlig kunne hele tiden.

Når du ikke danner nogen indre bevidsthedsgrænse, og dermed heller ikke er i stand til at danne grænse mellem dig selv og andre - og derfor opfører dig egoistisk, som om der slet ikke var andre, misbilliges du også. Det er socialt uacceptabelt.

Når du bare siger (hoved), hvad du føler (bryst) uden at tænke dig om først, misbilliger man dig også. Så er du et sludrehoved.

Når du bare er tilskuer (hoved) og ikke engagerer dig følelsesmæssigt og kropsligt, misbilliges du også. Så er du barnlig og uansvarlig.

Og når du er energiforladt og indadvendt, bliver du også misbilliget. Så skal du tage dig sammen.

Men hvornår roses du så?

Når du (hoved) kan kontrollere dig selv (underliv), og når du (underliv) kan sætte mål (hoved) for din stræben, bliver du rost.

Og når du kan have medfølelse med andre og føle ansvar (bryst), roses du, fordi du hermed viser, at du opfører dig socialt.

Indimellem får du nogle af de 6 første impulser. Men fordi du er opdraget godt, skynder du dig at fortrænge dem. Og så tager du dig sammen og skifter over til et af de to, hvor du bliver rost.

Lad os se lidt på det ”normale” - nemlig, at man lærer at identificere sig med den ene side og projicere den anden siden uden for sit *jeg*.

Legekammeraterne præger hinanden. En dreng leger mest lege, der handler om at blive en "rigtig" mand - altså energimønstret i højreside. Det er lege, der handler om "at være den". Enten er man sejrsherre (hoved) eller taber (underliv). Man lærer at herske. Og man lærer også at underordne sig. Der er også konkurrencer, hvor man kan sammenligne sig med andre. Det handler meget om hierarki. Man får en bestemt plads.

En pige leger mest lege, der handler om at blive en "rigtig" kvinde - altså energimønstret i venstre side. Det er lege, der handler om at være sammen - udgøre en enhed. Her kan man være giftig, intrigant, samarbejdende, modarbejdende, klikedannende, bagtalende, frastødende, dominerende. Det er følelserne (bryst), der styrer. Og den enkelte er altid i centrum og selvhævdende.

Når børnene kommer i skole, skal de lære at være sociale. Og det betyder, at de skal lære at bruge de to sider i det traditionelle energimønster på en bestemt måde.

Pædagoger og lærere er enige om, at børnene skal bruge det bevidsthedsmæssige indhold fra energimønstret i venstre side følelsesmæssigt og socialt. Man skal lære at være ét fællesskab. Det er dårligt at bruge det intellektuelt, for så får man en selvcentreret opfattelse, hvor man ikke kan se andres synsvinkler. Og det er dårligt at gå egne veje, for så bliver man egoistisk.

Og man er også enig i, at det er dårligt at bruge energimønstret i højre side som følelsesmæssig identifikation. For det giver en bevidsthed med adskillelse, så der kommer konfrontationer, klikedannelse og magtkampe. I stedet skal man bruge det til intellektuel udvikling, så det er inde i hjernen, at der kommer konfrontationer mellem ord, hvorved der opstår kliker af begreber og idéer, der relaterer sig til hinanden.

I løbet af puberteten bliver påvirkningerne fra forældrene mindre end påvirkningerne fra jævnaldrende og skolen. Nu bliver de unge ikke længere påvirket af lige meget mande- og kvindeenergi, selvom de har begge sider i sig. De kan sikkert stadig indtage alle energimønstrene; men med nogle af dem bliver de nedgjort:

Hvis en dreng indtager dette energimønster, er han en usling, der kun tænker på sin egen penis (underliv), mens han ikke kan finde ud af at orientere sig (bryst og hoved) i forhold til andre.

Hvis han indtager dette energimønster, er han vild (underliv og bryst) og kan ikke kontrollere eller styre (hoved) sig selv.

Hvis han indtager dette energimønster er han selvoptaget, dominerende og tror, at han altid har ret. Med høj ladning overalt er der ingen energimæssig adskillelse og derfor heller ingen bevidsthedsmæssig adskillelse. Han oplever derfor kun sin egen bevidsthed.

Hvis en pige indtager nogle af disse mande-energier, er hun meget fræk, men bliver også anerkendt for ikke at være så piget.

Hvis en pige indtager dette energimønster, er hun et sludrehoved, der snakker konstant - uden at have noget emne, hun holder sig til. Hver gang hun får en følelse (bryst), omsættes den straks til snak (hoved).

Hvis hun indtager dette energimønster, er hun uselvstændig og uengageret. Hun (hoved) kan kun kigge på sig selv (bryst og underliv).

Hvis hun indtager dette energimønster, er hun apatisk og opgivende. Der er ingen energimæssig adskillelse og derfor heller ingen bevidsthedsmæssig adskillelse. Og hun oplever egentlig ikke noget, for det ville kræve en høj ladning.

Hvis en dreng indtager nogle af disse kvinde-energier, er han lidt af en tøsedreng, men bliver også anerkendt for at være blid og sød.

Bruger man disse 6 energimønstre, bliver man altså misbilliget. Men så er der to energimønstre, hvor man bliver rost:

Når man indtager dette energimønster, er man intelligent (kan arbejde med to bevidsthedspoler), selvkontrollerende (hoved kan styre underliv) og målrettet (energi fra underliv til hoved). Det forventes af en dreng; men det er godt, hvis en pige også kan det.

Og når man indtager dette energimønster, er der kun én energipol – og dermed én bevidsthedspol. Man føler, at de kræfter, som man har i sig, ikke kan adskilles fra andre. Man kan bruge det på en intrigant måde for at hævde sig selv. Men man har dog i det mindste en føling med andre. Og når man ikke selv er presset, bliver man ansvarlig, medfølende og omsorgsfuld. Det forventes af en pige; men det er godt, hvis en dreng også kan det.

Skole

Det er en almindelig antagelse, at børn i skolen lærer noget godt. Men er alt sammen godt?

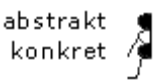

Oprindelig er det konkrete ensbetydende med det, der er der først, og som hænger direkte sammen med den fysiske natur. Og det abstrakte er så det, som et menneske danner oppe i sit hoved. Når et lille barn siger *jeg*, er det et kropsligt konkret *jeg*.

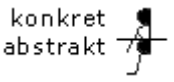

Men så skal eleverne lære at identificere sig med hovedet – og ikke med, hvad der sker i underlivet. I stedet for at sige: *jeg cykler en tur*, skal det lidt større barn sige: *jeg tager en cykeltur*. Nu er *jeg*'et kommet op i hovedet.

I de små klasser bruger man mange udsagnsord: leger, spiser, hopper, gynger, løber osv. Det gør man, fordi børnene stadig har oplevelsen af det oprindelig konkrete, hvor det er et *jeg*, der udfører noget. I de højere skoleklasser gøres en kraftanstrengelse for at ændre dette.

> Computeren har stor anvendelighed.

Denne sætning giver en høj karakter, når der skrives stil i skolen.

> Jeg bruger computeren til mange ting.

Denne sætning giver derimod kun en middelmådig karakter, og man bliver betragtet som umoden, og som at have et meget barnligt sprog.

> For at anskueliggøre problemstillingen, vil jeg tage udgangspunkt i...

Her er vi oppe i de højeste klasser, hvor den unge har lært det. Hele denne skoling har ikke handlet om, at barnet skulle udvikle sig. Altså folde sig ud på baggrund af sig selv. Det har handlet om at få barnet til at bruge bevidstheden sådan, at *jeg*'et er i hovedet.

Det var præcis det modsatte, der skete i revolutionen i 1700-tallet. Dengang gjorde man oprør mod adelen og kirken, der havde en masse idéer, som folk skulle rette sig efter. Og i hele perioden fra 1750-1850

snakkede folk om at komme ud af hovedets undertrykkende bevidsthed og få et handlekraftigt *jeg*, der var kropsligt funderet. Der skulle ikke være nogen fælles bevidsthed, som alle skulle rette sig efter. Man skulle i stedet lave individuelle kontrakter eller aftaler med sine naboer.

Men i de sidste 100 år har staten formået at generobre bevidstheden. Og voksne mennesker i dag har dels en kropslig og dyrisk bevidsthed, som de dog fortrænger – og så en hjernemæssig bevidsthed, hvis indhold er fælles for alle, og som man bruger til at styre og kontroller sig selv.

Bortset fra de få gange, hvor man har "klassens time", hvor man sidder og snakker om sociale problemer i klassen, er det karakteristiske for læringen i skolen, at man altid og hele tiden kun udfolder højre sides bevidsthed. Hvis der er problemer med venstre side, er det en sag for en psykolog.

Deperdution, den tredje bevidsthedsspaltning

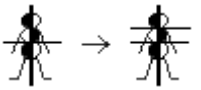

Vi skal helt op i 10-14 års alderen, inden børnene får en deperduteret bevidsthed. Det svarer til det, som man tidligere kaldte pubertetsfrigørelse, hvor den unge ikke længere tror på forældrene, men danner sit eget *jeg,* hvor man får tanker om, hvad man vil med sit liv. Det nye er, at den unge mister selve det at have et *jeg*, sådan som man havde tidligere. Man har fået 6 *mig*'er, som man zapper rundt mellem. Man har mange tanker om, hvad *vi* skal, og hvad *man* skal. Men det kniber med, hvad *jeg* skal. Resultatet er, at den unge føler en indre ensomhed samtidig med, at man forsøger at klynge sig til andre.

Hver tredje unge i 10-14 års-alderen græder sig i søvn hver aften. Hver fjerde fantaserer om selvmord. Hver femte skader sig selv – måske skærer nogle i sig med kniv eller barberblad – fordi den fysiske smerte er lettere at holde ud end den psykiske.

Langt de fleste danner så et *overflade-jeg*. Kropsligt befinder det sig på forsiden midt mellem højre og venstre kropsside. Det er et *jeg*, der dækker over de indre splittelse, men også et *jeg*, der ikke forholder sig til én selv. Her har man en dagligdags bevidsthed, der spiller med på de samtaler, der foregår, og hvor man har nogle hurtige svar, der viser, at man er sej og cool, så man ikke blotlægger sin indre desperation.

6-delt bevidsthed

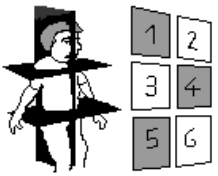

I én sammenhæng bruger man den politiske del af bevidstheden, når man snakker med andre, som så også bruger den politiske del af deres bevidsthed. I en anden sammenhæng bruger man sin computer/mobil bevidsthed sammen med andre, som så også bruger deres computer- og mobil bevidsthed. I en tredje sammenhæng bruger man sin café-bevidsthed sammen med andre, som så også bruger deres café-bevidsthed. Man kommunikerer ikke med hele mennesker. Man kommunikerer fra en sjettedel af sig selv og til en sjettedel af andre mennesker.

Der er ikke længere nogen sammenhæng i ens tilværelse. Der er heller ingen kvalitativ udvikling. Det eneste, der er tilbage, er en kvantitativ forandring, så der kommer mere eller mindre af det, som allerede eksisterer. Hvis indholdet i én af bevidsthederne bryder sammen, klarer man sig med de 5 andre, indtil man får et nyt indhold i den sjette. Det er ligesom med en maskine. Hvis en lille del bryder sammen, udskifter man den. Og så kører det hele igen.

Kroppen

Ikke nok med, at *jeg*'et nu er i hjernen, så er opfattelsen af kroppen blevet ændret ganske meget. I løbet af de allerseneste år er fitness og ekstremsport blevet mere og mere udbredt. Kroppen skal have et perfekt udseende; og så griber man til doping. Mange unge almindelige mænd tager anabolske steroider og væksthormoner for at opbygge store muskler - og EPO for at kunne holde ud at svømme, løbe og cykle helt utrolig meget. Tidligere var det kun top idrætsfolk, der gjorde det; men nu er det helt almindelige mennesker, der indtager sådanne stoffer. Det er nærmest blevet en folkesport at løbe *maraton* på 42 km, men nu også gennemføre en *ironman*, hvor man skal svømme 3800 meter, cykle 180 km og afslutte med at løbe en maraton. Drenge helt ned til 13-årsalderen tager anabolske steroider for at se bedre ud, så de kan gøre et godt indtryk på pigerne. Hvilke stoffer, som pigerne tager, er mindre kendt. Men ganske mange piger tager stoffer, der medfører, at de slanker sig, så de bliver tynde. Hvor medicin tidligere kun blev brugt, når kroppen var syg, er det nu normalt, at medicin tages for at forbedre kroppen. Alt det her kan kun lade sig gøre, fordi man ikke mærker nogen følelser i kroppen. De er

fortrængt ved hjælp af deperdutionen. Man kan godt mærke træthed og smerte. Men de hundredvis af andre følelser, som mennesker tidligere oplevede, mærker man ikke mere.

Transhumanisme

Interessant er det, at mange oplever den nye splittede bevidsthed som noget positivt. Hvor man tidligere kun havde et par udfoldelser i samfundet samt et par mere psykosociale hjemme, har man nu 6 udfoldelser i samfundet. Nogle mener, at det er en berigelse. De 6 er meget forskellige – og man skal også bruge sig selv på 6 forskellige måder. Det giver en afveksling. De unge i dag er meget dygtige til at zappe hurtigt fra den til den anden af de 6 bevidstheder. Hvor man tidligere havde over 100 følelser, som man skiftede rundt mellem, har man i dag kun 4-5.

Flere og flere mennesker her i Vesten er parate til at få ændret deres krop, så den får overmenneskelige egenskaber. Vi anvender allerede medicin, briller, kunstige hofter mm. for at hjælpe mennesker, der har fået forringet deres evner. Nu har vi så fået en transhumanistisk bevægelse, der også har dannet politiske partier, og hvor man går ind for at forbedre det naturlige menneske. Mange har fået inplanteret en mikrochip. I USA har mange børn sådan én, som kan bruges som en GPS; og så kan forældre altid se, hvor deres børn befinder sig. Ældre på plejehjem har også én, og så kan man altid finde dem, hvis de farer vild. Mikrochippen kan også bruges til at identificere en person, og den kan så bruges i stedet for at bruge en nøgle eller kreditkort.

Mange er også parate til at få indsat en mikrochip i deres hjerne – og få den forbundet med supercomputere, så man opnår en super intelligens, der i princippet kan vide alt. Trans-humanisterne ønsker også en genforskning, hvor man finder ud af, hvordan man kan undgå at ældes og altså leve meget længere – måske evigt

Der er visse forskere, der tror, at fremtidens mennesker bliver mere robot end menneske. Sådanne robot-mennesker vil blive i stand til at leve i flere tusinde år. Og de vil flyve rundt i verdensrummet. De kan formere sig. Og de behøver hverken at trække vejret eller drikke. Disse forskere tror, at jordkloden vil blive ubeboelig for højerestående biologiske væsner, inden der er gået 500 år. Det er Guds plan, mener mange af dem.

Biologiske mennesker er bare et forstadium til fremtidens rumvæsner, som vil befolke hele universet. Andre forskere er mere skeptiske. Men mange af dem mener, at mennesket ikke kan lade være med at forfølge denne udvikling. Vores bevidsthed har allerede – med deperdutionen – adskift sig fra den biologiske krop. Og der er ingen vej tilbage.

Magtpolitiske forandringer

Den stadig større overførsel af råvarer og fødevarer fra de fattige lande til os – samt udflytning af fabrikker til de fattige lande, har medført, at arbejderklassen i dag findes i de fattige lande.

Det store flertal af vores egen befolkning har fået vilje (alienation), lyst (reifikation) og krop (deperdution) fortrængt, sådan at der kun er hjernen tilbage, som noget man kan mærke, når man har den splittede bevidsthed. Og her bliver man bombarderet med reklamer og politiske TV reportager, så de fleste bare følger med strømmen.

Den splittede bevidsthed medfører handlingslammelse. Og det er blevet udnyttet groft af de rige i samfundet. For 20 år siden kunne en dansk direktør tjene 3 gange mere end en industriarbejder. I dag tjener sådan en direktør 10 gange mere, og en topchef for en stor koncern tjener nu 50 gange mere. EU har samtidig lavet en datebeskyttelseslov, der sikrer, at man ikke kan få adgang til, hvad den enkelte tjener. Men det er ikke ualmindeligt – når en direktør fratræder sin stilling – at han får et afskedshonorar på 5-20 millioner kr.

Det har smittet af på lønningerne til politikere og chefer i offentlige institutioner. Deres lønninger er også steget ganske meget i de sidste 20 år. For at få almindelige mennesker til at acceptere det, er lønningerne generelt steget for alle. Men afstanden mellem de riges lønninger og almindelige menneskers lønninger er blevet større og større år for år.

Bureaukratisk teknokrati

I dag er 3-delingen af magten blevet symbolsk i Europa. Parlamenterne laver love, der i mindste detalje bestemmer, hvad embedsmændene skal gøre, og hvordan dommerne skal dømme. Ingen behøver længere at tænke selv. På alle livets områder har nogle teknokrater udtænkt, hvordan

alting skal være. Der er også et bureaukrati, der viser sig ved mængden af papir. Når en sag skal behandles, ender det altid med flere hundrede eller tusinde siders dokumenter.

I England har man holdt delvis fast i de oprindelige idéer. Når man skal behandle en politisk sag, fylder den ét stykke papir. Den, som starter sagen, skriver med helt små bogstaver oppe i venstre hjørne. Man undlader argumenter, men nøjes med konklusioner. Så sendes papiret til næste myndighed, hvor man læser, hvad der er skrevet – og uden mellemrum eller linjeskift skriver deres konklusion. Sådan sendes papiret rundt til alle relevante myndigheder, indtil det sendes tilbage til den udøvende myndighed. De fleste sager fylder skriftlig kun noget på forsiden af papiret. Men enkelte sager er så omfattende og komplekse, at der også skrives på bagsiden.

I England er dommerne stadig uafhængige og skal stadig dømme ud fra folks retsfølelse. I nogen år synes lokalbefolkningen, at en røver skal have en lang fængselsstraf. Og det retter dommeren sig efter og idømmer en lang fængselsstraf. Andre år synes lokalbefolkningen, at dommene skal være mildere. Og det retter dommeren sig også efter og giver så en mildere straf.

England har pr. 1. januar 2021 meldt sig ud af bureaukratiet – altså meldt sig ud af Den Europæiske Union (EU).

USA

Tilbage i 1700-tallet kom der folk hjem fra Indien og fortalte om en bevidsthed, hvor man ikke skulle undertrykke sig selv.

Man skulle bare koble brystet ømhed, kærlighed og lyst med underlivets vilje, aggression og kraft. Og så blev man spændende, sjov og mere social. Styring og kontrol skulle man overlade til Gud (hoved). Det var grundlaget for revolutionen i Europa; men det var også denne bevidsthed, som emigranterne tog med, da de tog til Amerika og bosatte sig. De blev til Republikanerne. Senere kom der immigranter, der bare tog den europæiske bevidsthed med sig. Og de blev til Demokraterne.

I starten var det Republikanerne, der var de revolutionære. De gik imod slaveri. De ønskede ligestilling mellem alle mennesker. Og de opbyggede den tradition, som stadig findes i de republikanske områder – nemlig at man koordinerer sig med hinanden og hjælper hinanden. Det var

Demokraterne, der ville fastholde slaveri – og også videreføre den europæiske samfundsmodel med politikere, der skulle herske over folket. Republikanerne opfatter derfor, at det er deres bevidsthed, der er den ægte amerikanske, som står for frihed.

Republikanerne er stadig modstandere af Demokraternes bureaukrati. I stedet ønsker de frihed, hvor man bare skal gøre, hvad man har lyst til. Men samtidig skal man lade Gud (hoved) styre, hvad der kommer ud af det.

Demokraterne føler og oplever en energistrøm fra det dyriske (underliv) op til det forstandige (hoved); og derfor mener de, at menneskeheden har været gennem en evolution fra abe til primitiv menneske og videre til de forstandige, som vi er i dag.

Det føler og oplever Republikanerne ikke. De mener, at Gud skabte menneskene for 3.000 år siden, og at der ikke har været nogen evolution – bortset fra den tekniske udvikling.

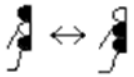

Her forestiller vi os en Demokrat og en Republikaner, der snakker sammen. De har begge to en dyrisk vilje – der er noget, de gerne vil. Og energimæssigt knytter det sig til den høje ladning i underlivet. Men de er meget uenige om, hvordan man social skal udføre det.

Demokraten mener, at man skal argumentere for det (hoved) – og man skal opnå en politisk enighed om, hvad man skal.

Republikaneren mener, at man er to kroppe, der skal koordinere sig med hinanden.

Demokraten mener, at sociale problemer skal løses, ved at man er sammen og finder ud af det.

Republikaneren mener, at der skal være lov og orden, og at man skal bestemme sig for, hvad der skal ske.

I januar 2017 fik vi en Republikansk præsident, Donald John Trump (1946-), som i enhver henseende udfolder udlevelses-energien og dets bevidsthed. I de 4 år han var præsident har vi set,

at op mod halvdelen af amerikanerne stadig har den oprindelige "amerikanske bevidsthed". Når Trump talte, var der ingen af hans tilhængere, der gik op i, hvad han sagde. Og han kunne derfor sige det mest besynderlige og modsætningsfulde; men det var tilhængerne ligeglade med.

Ved præsident-valget i 2024 blev Trump igen valgt som præsident. Denne gang med overvældende flertal i befolkningen mod at fortsætte med det samfundssystem, hvor politikerne bare administrere systemet. Man ville tilbage (eller frem) til noget menneskeligt. Man ville have frihed.

Eliten (politikere, journalister og andre meningsdannere) i Demokraterne - og europæerne - kan ikke forstå det. De mener, at det totalt splittede og stivnede energi-mønster og dets bevidstheds-struktur er udtryk for den højeste civilisation og visdom. Denne bevidsthed er resultatet af europæernes udvikling fra 1400-tallet til vor tid. Og vi skal da ikke sætte udviklingen 5-600 år baglæns – mener eliten.

Universiteter

På nogle af de mest progressive universiteter i USA skal første-års studerende for samfundsvidenskab læse gamle kinesiske skrifter. Det er cirka halvdelen af al læsning på første semester, der består af kinesiske skrifter.

Der er ingen tvivl om, at man med disse skrifter fornemmer, at den gamle kinesiske tankegang er vigtig og nødvendig. Men hvis man skal kunne bruge disse skrifter til noget i praksis, skal man i forvejen beherske de kinesiske bevidstheds-mønstre.

Her er det interessant at sammenligne med den historiske Jesus, som kombinerede jødisk og indisk tankegang. Han sagde og mente, at man ikke kan lære at bruge de indiske bevidsthedsmønstre ved at lære om dem intellektuelt. Man skal først have dem ind i kroppen – altså først indtage de kropslige energimønster – for så bagefter at få en aha-oplevelse og dermed forstå dem, så man kan bruge dem til noget. Jesus gjorde det ved et måltid sammen med sine venner. Han uddelte brød og vin – og sagde, at den nye viden først skal ind i kroppen på sammen måde, som man spiser og drikker.

Her i bogen forsøger vi alligevel. Bogen anvender vestlig tankegang samt beskriver sociale roller, der knytter sig til energimønstrene.

Der er dog ingen tvivl om, at man først får en aha-oplevelse, når man udlever energimønstrene kropsligt – og dermed får en social forståelse.

Europa

Økonomisk og handelsmæssigt har de europæiske lande nærmest udplyndret de afrikanske lande. Vestlige firmaer har købt de fattiges jorden, så de fattige nu bor i slum rundt om storbyerne. Over 80 % af al ulandshjælp er gået til at bygge jernbaner og havne. De vestlige firmaers varer kan transporteres med tog til havne, hvorfra det kan sejles her til Europa. Vi vælter os i materiel overflod. De fattigste i Afrika er blevet fattigere år for år. Og flere og flere flygter – og forsøger at komme til Europa.

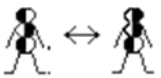

Vesten har også ført krige mod flere arabiske lande. Og det er især flygtningen herfra, som er strømmet og strømmer mod Europa. Det har givet en konflikt mellem de forskellige bevidsthedsmønstre fra disse to kulturer.

Energimønstret i kroppen (muskelspændinger) er jo det samme som bevidstheds-strukturen i hjernen. Men muskelspændingerne i kroppen sætter sig også i ansigtet som muskelspændinger.

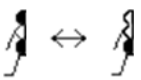

Her ser vi en europæer (til venstre) og en araber (til højre). De konfronterer hinanden, fordi de jo hver har en vilje fra deres dyriske energi (underliv). Og det ses også i ansigtet. Europæeren ser, at araberen har en muskelspænding omkring munden; men det er nøjagtig den samme muskelspænding, som enhver europæer har.

En europæer har også en høj ladning i hovedet, som man bruger til at styre og kontrollere sig selv. Og det ses i ansigtet omkring øjnene. Men når europæeren her kigger på araberen, ses der ikke sådan en spænding. Ergo har araberen ikke nogen styring eller selvkontrol. Han er altså farlig.

Araberen har en anden opfattelse. Han er et kropsligt væsen, der har underlagt sig Allah (Gud).

I stedet for at skabe konflikt, skifter de begge til deres venstre side, hvor de begge er i kontakt med følelserne i brystet. De bliver nu venlige og søger en gensidig forståelse. Men så kigger europæeren på araberens ansigt - og opdager, at der en opspænding omkring det ene øje, der signalerer en kontrol og styring. Araberen er altså ikke bare venlig. Han spiller åbenbart skuespil. Han lader, som om han er venlig. Men i virkeligheden er han måske en terrorist, der bare skjuler det.

Araberen selv føler bare, at alle hans følelser og tanker er en slags overbygning på Allah (Gud).

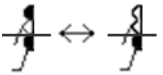

Både i Europa og i den arabiske verden er der nogen, der har fået spaltet deres bevidsthed.

I Europa betyder det bare, at man med sin forstand styrer og kontrollerer sig selv.

Hos en araber betyder det, at man ikke underlægger sig Allah – og er altså ikke religiøs. Når sådan en arabisk mand kommer til Europa, har vi set mange eksempler på upassende opførsel. Araberen projicerer sit bevidsthedsmønster over på de kvinder, der står på torvet. Og så går han hen og tage en af dem i skridtet. Han tror selv, at han bare er fri - og at hun også er det.

Sammenlagt har forskellen mellem den europæiske og den arabiske bevidsthed medført, at flere og flere europæere tager kraftig afstand fra mennesker, der kommer fra Mellemøsten. Og der er kommet flere politiske partier med fokus på, at standse enhver immigration fra Mellemøsten – og gerne sende alle araberne tilbage.

Langt de fleste arabere i Europa har dog ikke nogen spaltning i deres bevidsthed. Og når en europæer har lært sådan en araber at kende, mener man bare, at araberen er lidt mere umiddelbar end en europæer.

Venstre-højre

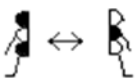

Blandt europæerne er der stadig en konflikt mellem de venstre-orienterede og de højre-orienterede. Men man har vænnet sig til det. Og det er bare en del af systemet. Man kan ikke lide hinanden. Men det er åbenbart noget, der ikke kan ændres.

Energimønstre og bevidstheder

Når man slipper selvundertrykkelsen og slapper af, forsvinder spaltningerne i bevidsthederne, og så kan man skifter rundt mellem alle 8 energimønstre og deres bevidstheder.

På tegningerne er en kropsdel tegnet med sort eller hvid. Sort er høj ladning og giver en jeg-følelse med en udadvendt bevidsthed. Hvid er lav ladning og giver en følelse af at modtage noget fra andre mennesker, eller fra Gud, eller fra en kollektiv gensidig telepatisk bevidsthed.

Samlings-energien

De fleste mødre kan det her. De fleste mænd har svært ved det, men kan godt lære det. Børnene kan det helt naturligt. Man får hele tiden nogle følelser. Og hele tiden sætter man så ord på sine følelser. Det fungerer kun, når man er sammen med en anden – og kun, hvis man er interesseret i at dele følelser og tanker med vedkommende. Vi tager et eksempel med barn og mor: (B) Se mor, der er en fugl. (M) Ja, nu kigger den på os. (B) Og nu hopper den. (M) Ja, den hopper; den går ikke. (B) Så, nu flyver den. (M) Den skal nok hen til de andre fugle. (B) Jeg kan godt lide fugle. (M) Det kan jeg også. (B) De er så søde. Og sådan fortsætter snakken. Der er ingen pauser. Man fortsætter, indtil man bliver træt. Eller indtil der er anledning til at skifte til et andet energimønster. Man kan skifte til et hvilket som helst andet energimønster.

Enheds-energien

Her forsvinder tanker, og nu dominerer følelserne. Når der er lav energi i hoved og underliv, betyder det ikke, at de er uden energi. Så der kan godt være både tanker og dyrisk handlekraft; men kun på et lavt energiniveau. Enheds-energien giver en bevidsthed om at mærke sig selv i forhold til omgivelserne og andre mennesker. Det er en medfødt evne, så børnene kan sagtens. I vores kultur har kvinder også traditionelt lært at bruge energimønstret. De fleste mænd er opdraget til ikke at bruge det. Men når de kommer i desperate situationer, kan de sagtens. For det er jo en medfødt evne. Børnene bruger det spontant. De griner og græder samt skriger og råber, når de kommer ud for ekstreme situationer. Hvis der er gode sociale relationer i familien, kan børn også bruge det på en mere stille måde, hvor man bare udtrykker sine følelser. Problemet i vores kultur er imidlertid, at det ikke er tilladt at udtrykke

følelser – med mindre man udtrykker de samme følelser som den, der hersker – eller også skal man straks skifte til et andet energimønster og begrunde og forklare sig.

Hengivelses-energien

De lave ladninger i underliv og bryst medfører, at man ikke forfølger sin egen vilje eller lyst. Man er i højere grad tilskuer. Man får heller ikke trang til at argumentere, for det kræver, at man skifter til analyse-energien, hvor der er høj ladning i hoved og i underliv, som så giver to adskilte bevidsthedspoler i hjernen, som er forudsætningen for, at man kan argumentere.

I hengivelses-energien føler man intet ansvar og ingen trang til at gøre noget. Men man får nogle tanker. Hvis man har udtrykt sine følelser frit i enheds-energien, er det måske disse følelser, som nu omsætter sig i ord. Men det er langt fra sikkert, at der er energi til at udtrykke ordene. Det bliver ofte bare til sætninger, som man har inde i hovedet.

Hvis man ikke har udtrykt sine følelser frit i enheds-energien, kan man her i hengivelses-energien få en tanke som gentager sig i det uendelige oppe i hovedet. Og man kan let få hovedpine. Man kan også få hysteriske anfald, hvor man siger en hel masse, hvor der hverken er hoved eller hale i det, man siger. Og der kan være selvbebrejdelser. Og man kan få trang til at lægge sig under dynen i timevis.

Modtager-energien

Hvis man har udlevet samlings-energien, enheds-energien og hengivelses-energien og så overgår til modtager-energien, sker der en forvandling af ens bevidsthed.

Det sker jævnligt for børn. I en periode opfører de sig på én måde. Og så i løbet af nogle dage skifter de til at opfører sig anderledes. Man antager, at de har gennemlevet nogle processer, der har givet dem nye erfaringer, sådan at de nu ser anderledes på alting. Efter sådan et skift opfører de sig igen på samme måde gennem lang tid. Og så sker der igen en forvandling af deres bevidsthed. Sådanne skift sker mest, når de er små; men det fortsætter helt op til, at de bliver voksne. I vores kultur er det så normen, at der ikke sker flere skift. Man beholder den voksne bevidsthed resten af livet. Selvfølgelig bliver man klogere og erfaringer hen i løbet af sit

voksenliv, og så får man da også små ændringer i sin bevidsthed; men det er små. Og den grundlæggende bevidsthedsstruktur ændrer sig ikke – med mindre man får et psykisk sammenbrud. Men der kan også opstå en ny "revolutionær" situation, hvor man slipper fortidens tanker – og ser nye muligheder.

Territorie-energien

Når man indtager dette energimønster, opstår der to psykiske territorier i ens tanker og følelser. I begge oplevelser mærker man sit dyriske *jeg* tydeligst. Men så oplever man også en primærgruppe og en sekundærgruppe. Primærgruppen udgøres af 2-10 personer, og det kan være den nære familie eller en arbejdsgruppe eller en lille gruppe venner. Sekundærgruppen kan være landsbyfællesskabet, fodboldklubben, ens politiske parti eller den forening, som man er meget aktiv i. I ens bevidsthed er det konkrete mennesker, som man oplever.

Fænomenet *vilje* knytter sig til territorie-energien. Det er en dyrisk og kropslig bevidsthed. I dag benytter man ofte ordet vilje til noget andet. Og det skyldes, at stort set alle europæer fortrænger det dyriske i sig selv.

Hvis man har haft en proces med de modtagende (kvindelige) energimønstre, hvor man har været igennem samlings-energien, enheds-energien, hengivelses-energien og er blevet forvandlet i modtager-energien, opstår der så her i territorie-energien en ny *vilje* i underlivet, som så via nervetrådene også giver en bevidsthed i hjernen.

Analyse-energien

Det, som man mærker i underlivet, omsætter sig nu til nogle tanker i hovedet. Man bliver bevidst om, hvad man vil. Her i Europa, hvor man er opdraget til at fortrænge det dyriske i underlivet, klynger man sig til hovedets bevidsthed. Og så mener man, at det er andre primitive mennesker, der oplever det dyriske i sig selv.

Så den bevidsthed, som man har i underlivet, er projiceret ud på andre. Disse andre kan være kriminelle eller uintelligent idioter. Det kan også være mennesker fra andre kulturer, som jo alle sammen er meget eller mindre dyriske – ifølge europæisk tankegang.

Udlevelses-energien

Her slipper man sine tanker om, hvad man vil – og begynder at koordinere sig med andre i sin primær og/eller sekundærgruppe.

Man har med analyse-energien fortalt de andre, hvad man vil. Og nu oplever de, at man gør det, som man har sagt, at man gerne vil. Men fordi man allerede i territorie-energien knytter sig til ens primær og sekundærgruppe, slipper man her i udlevelses-energien sine tanker (hoved). Nu handler det om, at man socialt og arbejdsmæssigt finder ud af, hvordan man kan få det, som man selv vil, til at passe sammen med det, som de andre vil. Det er ikke noget, som man kan snakke sig til eller beslutte. Det er noget, som opstå hen ad vejen. Det handler om, hvad jeg kan gøre for dig, så du lykkes med dit. Og hvad du kan gøre for mig, så jeg lykkes med mit.

Det ender som oftest med, at man tilpasser sig hinanden. Men det medfører også, at man ikke bare bygger på sine egne kræfter, men også har gavn af det, som de andre er i gang med. Og når det lykkes, yder man også gerne en indsats til noget af det, som ingen egentlig vil, men som er nødvendigt, hvis noget skal lykkes.

Skaber-energien

Når de forskellige mennesker i ens primær- eller sekundærgruppe har koordineret sig med hinanden og udført det, som man vil, ender det jo med, at man har skabt noget nyt. Alle de involverede er glade. Man får lyst til at holde en fest og fejre det, der er lykkedes.

Hvis nogen forsøger at fortælle eller skrive ned, hvad det er, som man har opnået, vil man opdage, at der er stor uenighed. For alle ser det ud fra deres egen synsvinkel, som har sit fundament i den vilje, som man oprindelig havde.

Fri bevidsthed

I den virkelige virkelighed skifter man mere frit rundt mellem de 8 forskellige energimønstre og deres bevidstheder. Ind imellem polariserer man sig og har forskellige energimønstre og bevidstheder i sine to sider.
Det er ret normalt, at man bedst kan lide nogle af energi-mønstrene og deres bevidstheder.

Kina

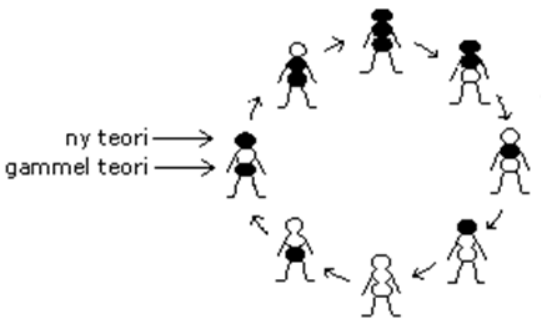

Mao kombinerede gammel kinesisk bevidsthed med europæisk bevidsthed, så man efter hver runde analyserede bevidstheden fra før sidste runde med erfaringerne fra runden, så man blev klogere og kunne udtænke en ny teori for næste runde osv.

Det har kineserne så brugt i nogle 20 års-runder. Fra 1960-1980 handlede det om at frigøre kvinder og hjælpe landsbyerne.

I perioden 1980-2000 handlede det om, at der stadigt var sult ude på landet. Hvis man skulle øge fødevareproduktionen, ville det sandsynligvis tage mindst 50-100 år. Så man besluttede sig for ét-barns politiken. Et par måtte kun få ét barn. Så i løbet af 20 år halverede man antallet af mennesker landet; og det lykkedes at udrydde sulten.

Fra 2000-2020 besluttede man, at alt det, som de kan i Vesten, det skal vi Kina også kunne. Man kopierede helt ukritisk alt i mindste detalje. Og i dag er det lykkedes. Kineserne kan alt det, som man kan i vesten. Måske bare lidt bedre og til den halve pris.

I Vesten er der ikke mange, der forstå den kinesiske model. De første 5 år af runden handler om at blive enige om, hvad man skal i runden. Det er her, at der foregår en demokratisk og oplysende proces. Man forsøger at inddrage alle. Og det ender med, at man bliver enige om programmet for de næste 15 år.

Når man så er i gang i disse 15 år, holder man sig til det, som er besluttet. Og så er det, at mange mennesker i Vesten synes, at det er et diktatur. For hvis der er nogen, der ikke følger programmet, bliver de i værste fald sendt i opdragelseslejr.

Der har været forskellige ledere i de tidligere 20 års-runder. Og når en leder så proklamerer de næste 15 års program, lyder det for en vesterlænding som en diktators vilje. Og fordi der har været forskellige programmer fir hver runde, mener mange her i Vesten, at det skyldes, at der er kommet en ny leder. Men i hver runde har de første 5 år været en intern proces, indtil man er blevet enig. Og så har lederen proklameret, hvad der skal ske de følgende 15 år. Og så er alle tvunget til at gøre det.

I 2024 var man 4 år inde i den planlæggende fase. Og her kunne generalsekretæren for det kommunistiske parti - Xi Jinping (1953) - allerede proklamere noget af det, som man var blevet enig om. Alt den teknologi, som man har overtaget fra Vesten, giver forurening, global opvarmning mm. Og derfor skal disse problemer løses i den runde, som nu er startet. De har dog givet sig selv lidt "elastik", idet de siger, at problemerne skal være endeligt løste inden år 2050.

Hvis man ser på den effektivitet, der har været i de foregående 20 års-runder, er der grund til at tro, at de vil nå dette mål.

Noget andet er, at kineserne også vil arbejde for at skabe et nyt verdensmarked, som skal komme i stedet for Vestens imperialisme. Det er ikke formuleret som et mål; men det vil man samarbejde med andre lande om at opnå.

Indien, Syd-Afrika, Brasilien, Rusland og en lang række af de fattige har allerede tilkendegivet, at de gerne vil være med.

Når de fattige lande i dag handler med Vesten, går der måske for 100.000 dollars af værdier fra ulandet til Vesten, mens der kun går for 10.000 dollars fra Vesten til ulandet.

Her har Kina vist vejen. Hvis der går for 100.000 ny-valuta af værdier fra ulandet til Vesten, skal der også gå for 100.000 ny-valuta af værdier fra Vesten til ulandet.

Rusland

Efter den kolde krig har NATO forsøgt at spærre Rusland inde, så Rusland kun kunne handle med NATO. Man har opsat raketter langs grænserne op til Rusland. Man har holdt konstante flådeøvelser i Østersøen. Og man er i gang med at bygge 3 nye raket baser mod nord, så russerne ikke kan sejle frit ud nord om Norge.

I 2014 erobrede russerne Krim-halvøen, som var et gammelt russisk område med flådebaser. Og i 2021 meddelte russerne, at man ikke ville finde sig i, at NATO lukkede den sidste mulighed for, at Rusland kunne sejle frit til og fra andre lande i det nye marked, som Kina var i gang med at danne. Alle andre steder mellem Europa og Rusland var der opsat raketter mod Rusland. Og nu ville NATO også opsætte raketter i Ukraine – rettet mod Rusland.

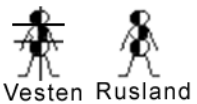

Vesten er bange, fordi russerne tænker anderledes.

NATO valgte at støtte en ny Ukrainsk stat, som kunne blive en del af NATO, så man kunne opsætte raketter i Ukraine. Og derfor invaderede Rusland Ukraine i 2022. Russeren troede indledningsvis, at man kunne vælte styret i Ukraine. Det kunne man ikke. Og i stedet er det blevet til en krig.

Russerne så har valgt at indlemme det østlige område af Ukraine i Rusland, sådan at russerne kan køre frit til og fra Krim halvøen. Og Rusland vil fortsætte denne krig, lige indtil, der kommer en våbenhvile, så de kan bevare kontrollen over det besatte område. Og det handler om, at de vil være med i det nye handelsmarked, som Kina har startet op.

De fleste militær-eksperter rundt om i verden forudser, at der vil komme en permanent våbenhvile - eventuel med en "demilitariseret zone" mellem Ukraine og Rusland – altså en korridor uden militær.

NATO-landene er splittede. Nogen tror, at russeren vil erobre mere og mere land. Andre tror på det, som russerne siger, at de bare ikke vil spærres inde.

Den moderne bevidsthed

Her i Vesten har vi den moderne bevidsthed. Den består af den gamle græske bevidsthed i højre side – og den gamle jødiske i venstre side. Og så har vi gennem historien udviklet os op til den højeste visdom, så vi (eliten) nu kun har kontakt til en abstrakt bevidsthed i hjernen.

Alle de andre kulturer - araberne, afrikanerne, inderne, kineserne, russerne befinder sig nede på et mere dyrisk niveau. Vi er nødt til at herske over alle andre, for kun sådan kan vi skabe en god verden.

Vi er også nødt til at opdrage børn og voksne til den moderne bevidsthed.

Problemet er bare, at en tredjedel af os har angst og depressioner – og at alt tyder på, at det bliver halvdelen af os inden år 2030.

For at klare sig i dagligdagen, danner man sig et overflade-*jeg*. Det er særlig grelt for kvinderne. De skal ikke længere have endefuld for at opføre sig ordentligt. Men de skal miste deres indre *jeg*.

Overflade-*jeg*'et består dels af tøj og smykker – men primært er det make-up. De sidder ½ time hver morgen og kommer et lag pudder på ansigtet og maler det, så de ligner en standard- kvinde, sådan som idealet er i samfundet. Når de har påtaget sig denne maske og overflade, føler de, at de har fået et *jeg*. Og så kan de gå ud i samfundet og fungere.

De klarer sig bedre i skolen og i uddannelserne – end drengene og mændene gør. Og årsagen er, at de totalt har påført sig et *jeg*, der passer til, hvordan samfundet ser på dem.

De skal ikke lære de kvinde-bevidstheder, som kvinderne kom i kontakt med i 1970'erne. De skal lære at være den uddannelse, som de har fået. Og på arbejdspladsen fungerer de "perfekt", så arbejdsgiverne er meget tilfredse med dem.

Mændene har det sværere. For de har ikke en materiel overflade, som de kan identificere sig med. De har kun en psykisk overflade. Og den holder ikke hele dagen. De klarer sig dårligere i skolen – og de fleste får ikke lige så fin uddannelse som kvinderne.

I de senere år er det blevet tilladt og almindeligt, at man godt må smide overflade-*jeg*'et. Når det sker, kan man enten bryde ud i gråd eller latter. Og fordi man ikke vil vise, at man er en svækling, bliver det latter.

Det er en energistrøm fra underlivet op til hovedet. Det ses i fjernsynet, når en studievært interviewer en gæst. Ind imellem griner man. Som oftest har grinet ikke nogen sammenhæng med det, som man ellers snakker om. Men det giver god mening. Og seerne, der kigger med, oplever så, at studieværten er helt menneskelig.

Mange går også til stand-up, hvor man griner efter hver sætning. Eller man år går til en fodboldkamp eller andet, hvor man kan smide sin maske og overflade – og så grine, råbe og skrige.

Når man så har afreageret, tager man sin maske og overflade på igen.

Spirituel bevidsthed

Der er terapeuter, der beskæftiger sig med "tidligere liv". Det er de lave ladninger i underliv og bryst, hvor man har en modtagende bevidsthed.

Andre terapeuter beskæftiger sig med clairvoyance, hvor de kan opleve, hvad der undervejs i bevidstheden.

Nogen oplever også, at der er en spirituel bevidsthed, der omgiver dem – og at den er en gensidig telepatisk bevidsthed.

Man kan kontakte sådanne bevidstheder, hvor man kropsligt har en lav ladning. Her modtager med noget. Det kan være tanker, billeder, lyde mm. Man kan spørge om noget – og få svar fra den "åndelige verden".

Man kan også bare opleve, at en del af ens bevidsthed er sådan en slags kollektiv bevidsthed. De forskellige energimønstre giver sådanne forskellige telepatiske bevidstheder.

Del 3
Fremtiden

Magten i samfundet

Da man gjorde oprør mod adelen og kirken i 17-1800-tallet, havde man den gamle europæiske bevidstheds-struktur med analyse-energien i højre side og enheds-energien i venstre side. I det nye demokratiske parlament blev det til selvstændige magter.

Lovgivende magt

Man fik den lovgivende magt, hvor man brugte analyse-energiens bevidsthed.

Dømmende magt

Og man fik de dømmende magt, hvor man brugte enheds-energiens bevidsthed.

Udøvende magt

Det nye var udlevelses-energien, som man lærte om fra Indien, og som var den, der satte hele den revolutionære proces i gang – og som mange tog med, da de immigrerede til Amerika, hvor den nu er Republikanernes tankegang. I Europa blev det til den udøvende magt.

I de fleste landes forfatninger er denne 3-deling af magten nedskrevet – og i princippet opretholder man illusionen om denne 3-deling.

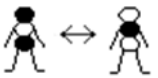

Før den borgerlige revolution i 1700-tallet var der en slags magt-balance mellem adel og kirke. Og den er nu blevet til en magt-balance mellem politikerne og domstolene. Politikerne kan foretage sig man dumheder; men der er en grænse, hvorefter domstolene blander sig – og erklærer en lov for ugyldig.

Men der kom aldrig nogen magt, der kunne afbalancere den udøvende magt. Det har betydet, at en lokal embedsmand har kunnet gøre, hvad han havde lyst til.

Derfor så den lovgivende magt (politikerne) sig nødsaget til at lave en masse love, som embedsmændene (en udøvende magt) skulle rette sig efter. Og i da er det blev til millioner af lov-paragraffer, der beskrive alt i mindste detalje, så den udøvende magt ikke længere er nogen udøvende magt, men blot nogle bureaukrater og teknokrater,

Det er blevet så omfattende, at det nu også gælder for den dømmende magt. En dommer i dag skal rette sig efter de love, som politikerne har lavet. For ikke helt at fjerne illusionen om en selvstændig magt – har politikerne nøjes med at bestemme minimums-straf og maksimumsstraf for de enkelte forbrydelser, sådan at en dommer har en lille indflydelse på en strafs størrelse.

I dag ligger magten i realiteten hos politikerne, som jo bare er ganske almindelige mennesker uden nogen indsigt i ret meget andet end, hvordan man kan blive valgt og overbevise andre om noget. Derfor har vi fået tusindvis af lobbyister, som påvirker politikerne.

Inden en lov kan vedtages, skal politikerne så læse tusindvis af sider, som eksperter har skrevet. Og politikerne skal til masser af møder, hvor eksperter fuldstændig hjernevasker politikerne, så de til sidst kun kan tænke bureaukratisk og teknokratisk.

Resultatet af alt det her er, at folket hat mistet tilliden til systemet. I de sidste mange år har politikerne derfor ment, at det er nødvendigt at af-bureaukratisere mere og mere.

Ved præsidentvalgt i USA i 2024 stemte over halvdelen af vælgerne på, at man skulle droppe hele systemet og overgå til Republikanernes tankegang om, hvordan alt skulle styres. Det blev opfattes som en overgang til frihed fra det kvælende bureaukrati.

Demokraterne og europæerne fortolkede det som en desperat handling, og at alt sikkert vil vende tilbage efter få år.

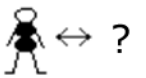

Men det egentlige problem er, at man aldrig har haft og ikke har nogen modmagt til udlevelses-energien. Der er brug for en magtbalance, hvis det skal fungere.

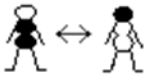

Der er brug for en modmagt – bestående af hengivelses-energien.

I stedet fr en 3-deling er der brug for en 4-deling af magten.

Allerede i 1953 fik Sverige sådan en modmagt, som man kaldte en ombudsmand. Og i Danmark fik men sådan én i 1955. Og det har bredt sig til mange andre europæiske lande.

Man har bare gjort den fejl, at det ikke er blevet til en modmagt – men blot en rådgivende embedsmand. Særlig grelt er det gået i Danmark, hvor det mest er noget symbolsk. Og derfor har vi i dag reelt kun én magt, som alle skal rette sig efter. Flere og flere mennesker føler sig nu bare som en brik i systemet,

Den fjerde magt: Ankemagten

Hvis en tandlæge har ødelagt min kæbe under en operation, kan jeg klage til Tandlægerådet; men de beskytter i virkeligheden tandlægerne. Og hvis en advokat har svigtet mig, kan jeg klage til Advokatrådet; men de beskytter i virkeligheden advokaterne. Der er faktisk hundreder af klageråd, som jeg som borger kan klage til. Men reelt er der ingen, der varetager mine interesser. Der er brug for en magtinstans, som hjælper mig i klagesager. Og der skal ikke være mange klageråd, men kun ét. Det skal ikke være en ombudsmand. Men i hver store by skal der være et statsligt anke-kontor. Lokalbefolkningen vælger de ledende med-arbejdere. Og de skal have en reel magt.

Ankemagten skal ikke være som en domstol, hvor man finde frem til ”sandheden”. Ankemagten skal være en etisk instans, der kan ophæve beslutninger truffet af virksomheder, advokater, organisationer, statslige og kommunale embedsmænd mm.

Hvis man ”klager” til ankemagten – kan denne magt afgøre, at en hvilken som helst beslutning – truffet an andre – gøres ugyldig. Og det skal have virkning her-og-nu. Ankemagten skal umiddelbart meddele dem, der har truffet beslutningen, at den er dømt ugyldigt. Og der skal være en særlig politi-enhed, som sikrer, at den ugyldige beslutning ikke længere har nogen reelt betydning.

Hvis en embedsmand for eksempel beslutter noget, som er til fordel for ham selv – og ikke tjener folkets interesser, kan man klage til ankemagten. Og så kan beslutningen gøres ugyldig. Og den særlige politienhed skal så sørge for, den ugyldige beslutning ikke længere har nogen reel betydning.

I mere primitive kulturer, hvor man frit skifter rundt mellem alle energimønstre og deres bevidstheder – svarer det til, at nogle børn klager til sin mor – over, at far har bestemt noget urimeligt. Og moderen har så denne særlig mod-magt, som mest af alt ligner ingen magt, men som gør at faderen opgiver.

Gendannelse de 3 oprindelige magter.

Til den lovgivende magt (Parlamentet) vælger befolkningen måske 50-100 politikere, som mødes en måned hvert år og vedtager nogle rammelove for hele samfundet. Der kan opstå situationer, hvor man bliver nødt til at indkalde til ekstraordinær samling – og vedtage noget.

Den dømmende magt. Befolkningen vælger nogle dommere, der skal sikre retfærdighed. Målet er ikke at straffe folk. Men forlige og skabe samarbejde. Og så i værste fald idømme straf. Dommerne skal ikke følge nogen lov, men dømme i overensstemmelse med folkets retsfølelse.

Den udøvende magt. Vigtigst er de lokale fællesskaber. Men her vælger man nogen, der skal administrere lokalt og regionalt. Og de skal så iblandt sig vælge nogen til den statslige administration. Embedsmænd skal ikke følge nogen lov, men følge sine naturlige menneskelige og sociale følelser. Ankemagten kan til enhver tid gribe ind og gøre en beslutning ugyldig.

Det betyder, at vi for hvert fagområde får en minister, der har erfaring med sit fagområde – og ved, hvad han/hun snakker om.

Folkemagt

I dag skal vi have mere og mere militær. Fjenden opruster. Så vi må også opruste. Men engang i fremtiden kan og vil vi nedlægge militæret. Det

kan vi, hvis vi gør ligesom i Afghanistan. Landet blev besat af Sovjetunionen, men efter 10 år trak russerne sig ud. Fra 2001 til 2021 var landet besat af Amerikanerne. Men også her trak besættelsesmagten sig ud.

I hver lille landsby var der et par mænd, der havde geværer og nogle patroner. Og når besætterne kom forbi, blev én af soldaterne skudt. Man fandt aldrig ud af, hvem der skød. Men besætterne holdt sig mest på deres kaserne – og ellers kørte de rundt i pansrede biler. Det gav ingen mening at besætte sådan – og derfor trak man sig ud.

Før eller siden vil vi andre lære det. Hvis vi har et militær, bliver der krig med mange døde. Men hvis vi har nogen få skytter i landsbyerne, er det kun enkelte besættere, der dør, inden besættelsesmagten trækker sig ud.

Den gamle visdom om, at verden engang i fremtiden vil blive et fredeligt paradis er ingen håbløs utopi. Det er en reel mulighed.

Folkeråd

Det fungerer kun, hvis der lokalt er et råd af voksne erfarne og vidende mennesker, der er en modvægt til den lokale folkemagt. Det var der overalt i Afghanistan. Det var dem, der stod for de lokale sociale aktiviteter som børnehave, skole, fødevareforsyning, hjælp til syge og svage mm. Men det var også dem, der reelt kunne styre og kontrollere den lokale folkemagt.

Konsekvenser

Den såkaldte lille istid betød, at temperaturen faldt så meget, at halvdelen af alle europæere døde af sult i 1600-tallet. Det medførte, at vi blev kødspisere. I slutningen af 1800-tallet steg temperaturen noget – og der opstod en vegetar-bevægelse. Og efter 1920 er temperaturen kommet så højt op, at man kan leve af planter – og der er derfor opstået en veganer-bevægelse.

Kød giver syre i blodet. Det giver en følelse, som svarer til narkotikum. Man føler sig afslappet og tilfreds. Desværre ætser syren blodårerne indvendigt, så der dannes små flager, der flyder rundt i blodet. Syren ætser også muskler, organer og sener. De fleste over 60 år skal have

kunstige hofter og/eller knæ. Kød-spisning er årsagen til langt de fleste dødsfald. Det er også årsag til, at folk bliver federe og federe. Muskler og sener i vore ansigter ætses også, så vi får "poser" i ansigtets udseende.

Efter Første Verdenskrig begyndte man at køre med traktorer og andre maskiner. De trykker jorden, så der ikke kommer ilt ned i jorden. Derfor er der nu kun liv i de øverste 5-10 centimeter. Længere nede er alt dødt.

Man bliver derfor nødt til at gøde. Hvis man har mange husdyr, kan man klare sig med dyregødning. Man kan også bruge plante-affald. Ellers må man bruge kunstgødning. Man er også nødt til at vande. Og der er problemer med skadedyr og ukrudt, som man er nødt til at bekæmpe med gift.

Livgivende jordbrug

I 1920'erne og i 1940'erne og igen i 1970'erne (hvor nogle af os var med) omlagde man landbrug til oprindelig natur. Man såede græsser, der gik helt ned til grundvandet, så der var en konstant vandstrøm opad. Man samlede sunde jord-bakterier i den vilde natur – opformerede dem, og sprede dem ud på markerne, så jorden blev fulde af sådanne bakterier. De "tisser" – og det er en syre, der opløser ler og sand - og danner en næringsvæske af samtlige grundstoffer, som planterne opsuger.

Det viser sig så, at planterne bliver i stand til at modstå angreb fra insekter, sygdoms-bakterier og virus-angreb.

I 1970'er opdagede vi (der var med) det naturlige. Vi vandede aldrig. Vi gødede aldrig. Planterne blev aldrig syge. Husdyrene og vi selv blev aldrig syge. Og syge mennesker, der boede hos os i mere end tre dag blev raske – uanset, hvad de fejlede.

Vore fødevarer blev fulde af naturlige sukkerstoffer og olier. De smagte så godt, at vi ikke gad spise kød mere. Dyrene blev til vore venner.

Det skete, at vi slagtede et dyr – for at holde bestande nede – eller fordi vi var kørt træt – og ville have noget ekstra protein.

Men det viste sig, at de 2 % protein, der er i planterne, var rigeligt til vores daglige behov. Vi var fulde af energi.

I Europa er det lige som om, at landbruget er en statsmagt – på lige fod med de andre statsmagter. Det er en arv fra dengang, hvor der stadig var den lille istid, og folk døde af sult, hvis de ikke fik kød nok.

I dag er der landmænd, der gerne vil producere en masse kød og sælge det til overklassen og mellemlagene i ulandene. Og så kan vi importere en masse billigt plantemad fra ulandene.

I dag bliver mange syge eller dør af kød-spisning. Det hjælper ikke at skifte til planteføde. For de planter, som produceres i dag, indeholder under halvdelen af de næringsstoffer, som vi har brug for. Og derfor bliver flere og flere syge.

I fremtiden bør vi ikke trykke jorden med traktorer eller andre maskiner, så alt liv nede i jorden dør. Vi skal genopbygge livet nede i jorden. Og så skal vi gøre som i 20'erne, 40'erne og 70'erne, hvor det viste sig, at man kan dyrke massevis af lækre og sunde fødevarer, der gør os super-sunde.

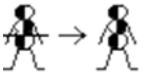

Det forudsætter, at vi slipper muskelspændingen mellem underliv og bryst. Den giver nemlig en bevidsthed om, at vi har hævet os op over naturen og jorden. Vi er de civiliserede – mener vi. Mennesker i andre kulturer er primitive og dyriske.

Så længe vi har spaltningen i vore bevidsthed, tror vi, at alt arbejde med landbrug er noget der, foregår over jorden: Vi gøder, vi vander, vi bekæmper skadedyr osv.

Det nytter ikke, at en kirurg kun forstå sine redskaber. Han skal også kende til det naturlige i en menneskekrop. På samme måde er det med landbrug. Det er ikke nok, at man kender til maskiner, gødninger mm. Men skal vide, hvad der foregår nede i jorden. Kun sådan kan man opbygge, regulere og gendanne.

I dag mener mandmændene ikke, at det giver nogen mening – for al jord er total død. Og de ved ikke, at det kan være anderledes.

De nuværende magthavere vil have jernmarker med solfangere – og købe billige fødevarer i ulandene.

De vil dog også have, at en tredjedel af landbrugsjorden bliver omlagt til "vild" natur. Dermed mener de total død jord med et par græssende dyr og nogle sommerfugle. Biologer ved godt, at det tager 1000 år, hvis sådan en jord skal blive til ægte vild natur.

Flere og flere er begyndt at mene, at vi skal have en jord, hvor mennesker bliver en del af naturen. Ligesom alle andre dyr har vi en funktion i naturen. Og lige for tiden skal vi genskabe og opbygge den naturlige jord – og genforene os med denne natur.

Engang i fremtiden – når vi har lært af vore fejltagelser – vil al jord rundt om en by bliver nationaliseret. Og så vil lokalbefolkningen arbejde med at producere sunde lækre fødevarer - tekstiler til at lave tøj - og organiske byggematerialer til at bygge huse. Alt sammen 100 % CO2 neutralt, så man ikke bidrager til nogen global opvarmning.

Sygdom

Nogle steder i Sydøst-Asien er der mennesker, der lever i harmoni med naturen. De bliver over hundrede år gamle, De kender stort set ikke til sygdomme, og en person på 100 år ligner en europæer på 30 år.

Den mad, som vi i dag kan købe, indeholder kun en tredjedel af de næringsstoffer, som den burde. Ligesom nogle af os vi i 70'erne genopbyggede livet nede i jorden og producerede fødevarer med alle næringsstoffer i – er der i dag flere helbredelses-centre i Østen, hvor en munk også har lavet en stor have, hvor han dyrker fødevarer med alle grundstoffer i. Og her kommer rige vesterlænding og lever en måned. Den gode mad kombineret med kropsøvelser, der slipper muskel-spændinger og skaber et større åndedræt, gør folk raske.

For et par år siden interviewede nogle forskere kræftlæger både i Europa og USA. De udgav en rapport med følgende konklusioner. For 10 år siden var det 25 %, der fik kræft. Nu er det 35 %. I år 2025 forudser de europæiske kræftlæger, at det bliver 45 %. De amerikanske forudser 50 %. I år 2030 kommer europæerne sandsynligvis også op på 50 %.

Det interessante er, at astma, allergi, sukkersyge og en lang række andre livstruende sygdomme følge med i samme tempo.

Når det drejer sig de psykiske sygdomme, er udviklingen nogenlunde den samme. De vestlige psykiatere mener, at de psykiske sygdomme skyldes, at en person har gennemgået en dårlig udvikling, så vedkommende ikke fuld ud er havnet i det "moderne" bevidsthedsmønster. Den psykiske syge har fået forskellige og dårlige *jeg*'er i de forskellige del-bevidstheder. Og derfor går behandlingen ud på, at man skal genskabe processen fra barndommens socialisering, så patienten bliver "normal" – altså med samtlige spaltninger i bevidstheden.

På de psykiatriske hospitaler i Moskva kender man også til spaltninger i bevidstheden, men her er behandling den stik modsatte.

Men ved, at der kan være forskellige bevidstheder i henholdsvis hoved, bryst og underliv. Og man ved også, at der kan være forskellige bevidsthed i de to kropssider. Men i Rusland går behandlingen ud på at få en sammenhængende bevidsthed, så patienten ikke får spaltninger i bevidstheden, men får et sammenhængende *jeg*, der kan lidt af hvert.

Det interessante her i Vesten er, at de psykiske sygdomme følger samme udvikling som de fysiske. For 10 år siden var det omkring 25 %, der havde psykiske lidelser. Nu er det 35 %. Mange psykiaterne mener, at det inden for de nærmeste par år kommer op på 45 %. Og der er også nogen, der mener, at det vil bliver 50 % omkring år 2030.

Løsningen på de fysiske og psykiske problemer er – mener de vestlige politikere - at man skal have mere medicin. Men der er i de seneste par år også kommet en debat og erkendelse af, at der skal ske ændringer – både når det drejer sig om vores mad – og om hvordan vi skal fungere psykisk og socialt.

Problemet er bare, at hverken politikerne, lægerne eller psykiaterne ved noget om, hvad der egentlig skaber problemerne. De ved ikke noget om bevidsthedens spaltninger – og hvordan de påvirker os til at gøre noget bestemt.

De tror,, at man kun skal ændre lidt på kosten (ikke på fødevarerne) – og at man skal lette lidt på det sociale pres (ikke slippe spaltningerne i bevidstheden).

Det skyldes jo, at man selv har alle spaltningerne – og at man oplever, at det er godt. Det har jo skabt det moderne menneske. Og vi skal vel ikke skrue udviklingen tilbage til 1300-tallet – tænker de.

Men forhåbentlig vil der komme en ny erkendelse.

Frigørelse

Det normale i dag er, at et barn skal lære at blive civiliseret (have 3 spaltninger i bevidstheden). Og når man er blevet ung og voksen, skal man bevare sin bevidsthed, indtil man dør. Selvfølgelig kan man godt en sjælden gang imellem deltage i en revolution eller i en psyko-social terapi, hvor man udvikler og ændrer sin bevidsthed en lille smule.

Men man forestiller sig, at bevidstheden sidder i hjernens celler. Og det har taget 20 år at opbygge denne bevidsthed. Og den kan ikke bare sådan ændres – tror man; men det kan den.

Det viser sig, at det vigtigste i bevidstheden er strukturen. Og som denne bog har vist, er der en direkte sammenhæng mellem energimønstrene på kroppens overflade – og strukturen i bevidstheden.

Et frit menneske kan skifte rundt mellem forskellige energimønstre. Og når man skifter, sker der samtidig et skift i bevidstheden. Den struktur, der er i et energimønster på kroppens overflade, er nøjagtig den samme struktur, der er i bevidstheden i hjernen.

Et normalt menneske her i Vesten har et totalt stivnet energimønster på kroppens overflade – og et lige så stivnet bevidsthedsmønster i hjernen. Man kan godt bevare denne stivhed – og så udvikle bevidstheden en lille smule. Men den overordnede bevidsthed ændrer sig ikke.

Det er umuligt at ændre strukturen i hjernens bevidsthed, hvis man forbliver i sit gamle energimønster i kroppen (på overfladen).

Men man kan sagtens slippe energimønstret i kroppen – fra det ene øjeblik til det næste. Første gang man gør det, føles det, som om man bare mister sin bevidsthed – og alt opleves som forvirring og kaos. Man kan så blive bange og tro, at man har mistet sit *jeg*.

Men man kan også bare slappe af. Det viser sig, at der er 8 grundlæggende energimønstre – og at man er havnet i et af dem – altså et andet end det, som man har været stivnet i.

Oppe i hjernen giver det forvirring, fordi strukturen er ændret, mens indholdet ikke er. Indholdet i bevidstheden passer ikke til den nye struktur.

Det kan tage dage, uger eller måneder at glemme det gamle indhold – inden man får et nyt indhold, der passer til den nye struktur. Men denne langsommelighed skyldes, at man klynger sig til det gamle.

Hvis man bare slapper af, opdager man, at der straks efter et skift i energimønstret dukker helt nye tanker op i hjernen – og at de passer til det nye energimønster. Og hvis man knytter sig til disse nye tanker, går der kun meget kort tid, inden de gamle tanke i hjernecellerne forsvinder.

Når man har skiftet energimønster mange gange, lærer man de nye energimønstre at kende – og man lærer de nye tanker at kende. Man kan så komme til at tænke som en araber – eller som en republikaner i USA. – eller som en kineser, der med nogle sekunders mellemrum skifter fra det ene energimønster til det næste – og samtidig fra det ene tankemønster til det næste.

Alt sammen svarer til, at man tidligere (da man var totalt stivet) kun havde et stykke værktøj i sin værktøjskasse, men at man nu har flere.

Det viser sig, at det gamle europæiske energimønster og tilhørende bevidsthedsmønster er meget individuel – og at de andre energimønster og bevidsthedsmønstre er blandinger at *jeg-vi*. En frigørelse indebærer derfor, at man skifter fra individualisme til en mere kollektiv bevidsthed.

Selvfølgelig kan man skifte til det energimønster og den bevidsthed, som man tidligere var stivnet i. Men så har man kun lyst til at gøre det i bestemte sociale situationer. Man lærer at bruge de forskellige energimønstre og bevidstheder at kende.

Nogle gange er det smart at bruge en hammer. Andre gange er sav. Og nogle gange en skruetrækker. Og sådan er det også med energimønstrene og deres bevidstheder. De er alle sammen gode værktøjer. Det er uendelig dumt kun at bruge ét værktøj til alt. Og det er meget smart at have alle værktøjerne. Så bliver alt meget lettere og mere konstruktivt.

Fra fødslen af skifter et barn rundt mellem alle energimønstrene. Og som voksen kan man også gøre det – hvis man vil. Magthaverne har indtil nu forsøgt at forhindre det – for at undgå, at deres magt smuldrer. Fremover er det muligt, at de også får en fri bevidsthed. Og så bliver alt lettere.

Fortid:

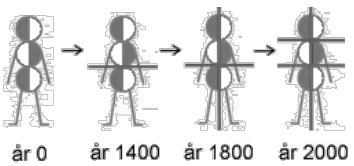

Barndom:

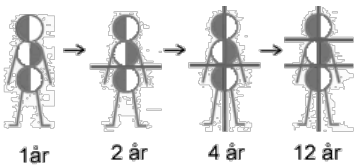

Nu og fremover:

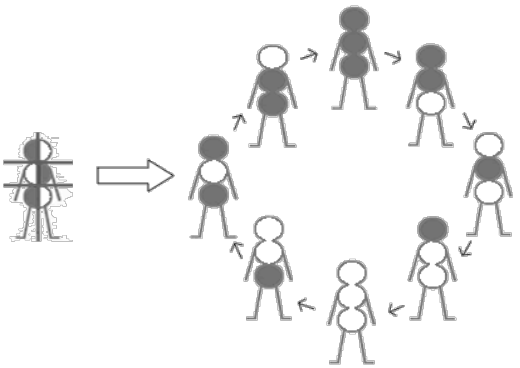

Index

20 års-runder;131
abstrakt;117
adel;41
Adizes;77
Advokatrådet;138
Afghanistan;140
afholdenhed;46
aflad;46
afladning;89
afreagere;105
akse;22;25
Alexandria;32;60
alienation;40;111
Allah;36
anabolske steroider;119
analyse;56
analyse-energien;15;16;21;78;81
Analyze Energy;15
anarkister;64
Anima;99
animalisme;95
Animus;99
Ankemagt;138
ansigt;109
ansvar;128
antroposofi;63
Aquinas;39
araber;125
aramæisk;34
arbejdsfællesskab;73
arbejdsstyrke;48
Aristoteles;11
astrologi;10;56
ateisme;53
Bailey;61
barduner;24
beholder;105
Beinstein;65
beslutning;24
bind;54
bioenergi;101
bjælder;54
Blavatsky;61
blindebuk;43
blive klædt af;82
bluse;74
bogtrykkerkunst;47
bondage;89
bondehær;40
borg;40
borgerkrig;40
brik;138
broderskab;50
Bronstein;67
bryst;20
bryster;25
bryståndedræt;16
brænde;47
brøl;82
buddhisme;31
bughule;20
bundmusklen;83
bundorgasme;86
bure;54
bureaukrati;122
bysvende;44
bækkenbund;83;90
bøddel;42
bøn;60
bønder;40
børn;110;128
celle;14
centerorgasme;87
chakra;29
cirkelproces;18
civilisation;41
clairvoyance;135
Create Energy;15
dalorgasme;87
dameblad;74
Darwin;65
delorgasme;86
Demokrater;123
demokrati;12;48
den dømmende magt;51
den lovgivende magt;51
den udøvende magt;51
deperdution;107;118
Devote Energy;15
dirigere;88
dommer;52
domstol;52
druk;45
dybe kys;85
dyrisk;49
dømmende magt;139
EFT;106
ekstremsport;119
elektrisk kredsløb;13
Elendighedens filosofi;52
elske om aftenen;82
endefuld;85
energibold;90
energiknudepunkt;29
energilegeme;15
energimønster;14
energipumpen;17
energistrøm;30
Engels;65
engelsk;15
England;122
enheds-energien;15;22;82;127
enig;24
enke;43
EPO;119
erektion;54
erotik;82
Essæerne;33
etik;108
evolution;61;123
Fadervor;56
falsk;71
fantasi;81
fascisme;64
fastelavnsris;54
fetich;82
Feuerbach;53
Filosofiens elendighed;52
fitness;119
fjernsynsudsendelse;97
flod;8;10
foder;66
folkefront;69
folkemagt;140
folkeråd;140
folkevandring;32
forhud;54
formue;48
forvandling;128
Foucault;91
Freud;52;98

frihed;50
fristelse;57
fræk;84
fugle;59;77
fundamentalister;85
fængsel;44
følehorn;20
følelsesstrøm;14
Gather Energy;15
general;42
generalstrejke;68
genfødt;88
geværer;140
gift;45
gifte sig;48
glødende jern;55
GPS;120
G-punktet;84
grine;97
Grundrids;63
grundstoffer;141
grundvand;141
grænse;23
grænser;89
græsk-ortodoks;38
græsrodsbevægelse;50
gud;9
Guds rige;35;46;55
gæld;57
gård;48
handelsknudepunkt;32
Hatha-yoga;26
Hegel;52
heks;47
helbredelse;143
hellig;58
helligår;56
hemgivelses-energien;128
hengivelses-energien;15;23;85
hensynsløs;22
hexagram;19
Himlen;55
hinduisme;31
hjerne;15
hjernedød;107
hospital;30
hovedløst;85
hovedpine;128
human resource;79
husdyr;8
hysterisk;23;128
hæmningsløs;85
hær;35
håndled;54
I Ching;19
ideologi;77
idrætsfolk;119
Indien;49
individualisme;49
indre;82
inkvisition;47
integrere;25
ironman;119
istid;8
Jahve;10
Janov;102
Jerusalem;32
Jesus;33
Jesusbevægelsen;34
Johannes;35
Johnsen;103
jord;48
jord-bakterier;141
Jung;99
jungle;8
kaffesalon;50
kamelkaravane;32
kapitalisme;50
Karl Marx;52
katolsk;42
kerne;105
kildeforfalskning;57
Kina;41
kirke;35
kirkeklokke;35
kiropraktor;101
klage;138
klima;8
klitoris;55
klokker;54
kloster;35
kollektiv;49;73
kolonier;66
konfucianisme;17
konge;42
konkret;117
konkurrence;43
Konstantinopel;38
kontrakt;50
kontrollere;49
koordination;24
korn;77
korsfæste;33;34
kosmetik;75
kosmisk orgasme;87
kraft;9
kredsløb;13
krig;9;43
Krim-halvøen;133
kriminel;41
Krishnamurti;61
kristne;85
kristne kirke;34
kristne kultur;32
krop;109
kropspanser;99
kropsterapi;101
kræft;143
kulturrevolution;72
kundalinirejsning;30
kvantitativ;108
kvinde-energier;16
kvindelig orgasme;83
kvindelighed;74
kys;85
kæret;43
kærlighed;105
kød;8;49;140
landbrug;8
landsby;40;48
landsbytosse;41;92
ledelse;77
ledertype;77
legekammerat;114
legeme;11
Lenin;66
levende energi;20
lever;20
ligestilling;43
lighed;50
lille pige;85
lille-skoler;74
livslinie;106
love;9
lovgivende magt;139
Lowen;101
luder;73
Luther;42
Luxemburg;65
lyst;85
læderrem;54
lænd;90

lån;57
madonna;73
magthaverne;146
Maitreya;61
make-up;75
mandebevægelse;73
mande-energier;16
mandeideal;73
mantra;27
Mao;75
maoist;91
maraton;119
Marx;52;63
marxister;64
masochisme;89
materialisation;29
materialisme;53
materiel energi;20
Matthæus;56
maveåndedræt;16
medicin;119
meditere;27;80
mellemgulvsmusklen;17
Mellemøsten;8
menstruation;81
meridian;13
middelalder;38
midnat;35
mikrochip;120
militær;139
milt;20
misbillige;113
mis-management;77
moderne;134
modmagt;137
modtager-energien;15;25;88;128
Mohammed;36
moral;108
multiorgasme;88
munke;28
muskelspænding;103
Månen;13
månerytme;18
navle;90
nazi;70
nervetråde;15
NLP;106
normer;113
nyrer;20
nyt verdensmarked;132
nærhed;83
offer;105
OM;27
ombudsmand;138
onanere;43
opdrage;85
operation;75
opgive;27
ophidselse;14;86
opladning;89
organisation;77
orgasme;72;90
orgasmerefleks;102
Orr;103
overflade-jeg;99;118
overklasse;9
overspænding;14
overspændt;103
papir;122
Paradiset;8
Paris;64;72
partisangruppe;33
Patriark;35
patroner;140
Pave;35
Pave Frans;57
penis;54
Perls;100
permanent revoution;67
persona;99
pest;42
Petrograd;67
pisk;53
piske;44
planeter;9
plantemad;142
polarisere;112
pornografi;81
positiv bekræftelse;104
pottetræning;111
p-pille;91
primalskrig;102
primær-gruppe;129
produktionskollektiv;73
professor;77
programmere;57
prostitueret;83
prostitution;43
protein;141
protestantisk;42
Proudhon;52
præsident;123
præstebolig;35
psykiatri;144
psykologi;93
psykoterapi;98
pubertet;115
påklædning;82
rallende lyd;82
rebirthing;103
Receive Energy;15
refleks;88
reflekszone;109
reformation;42
Reich;99
reifikation;55;113
reinkarnation;61
Release Energy;15
rente;38
Republikaner;122
Republikanere;85
revolution;50
ribben;17
ring;55
robot;107
Rolf;101
rolfing;101
rolleleg;85
rollespil;82
romantik;84
romerne;12;33
romersk-katolsk;38
rose;113
Rosenberg;102
Rote Armee;68
Ruhr;68
Rusland;66;133
rygrad;91
rytme;81
røverbander;8
sadisme;111
sadomasochisme;85;112
Saint-Simon;50
Salomom;9
samfundsmæssiggjort;108
samfundsvidenskab;95
samlings-energien;15;24;84;127
Satan;46
sekundærgruppe;129
selv;100

selvstændighedsalder;113
Senge;79
Shia;37
sindssyg;41
sjofel;84
sjæl;11;41;61
skaber-
energien;15;24;78;86
skamlæber;55
skedeorgasme;83
skilsmisse;96
skjold;105
skole;115
skriftsprog;8
skygge;13
skære;55
Skærsilden;46
slange;30
slap pik;83
slappe af;82
slave;88
slavetøs;88
slippe ansvar;80
slips;97
sluge hinanden;85
smerte;85
smæk;85
snor;54
socialdemokrati;64
socialisme;50
socialisme i ét land;69
soldat;42;45
Solen;13
sovjet;67
Sovjetunionen;69
spaltninger;145
spedalsk;92
spild;77
sport;101
sprøjteorgasme;83
spænding;14;86
spændingsmur;14
stald;92
Stalin;69
Steiner;63
stjernebilleder;11
stjernehimlen;13
stoffer;119
straf;122
straffe;85
studenteroprør;72
studievært;97
styre;49
stål;76
sult;48;76
Sunni;37
syfilis;44
sygdom;92
sygdomme;143
sygehus;92
synd;57
syre;55
søvn;81
tankefeltsterapi;106
tantra;31;89
taoisme;17
teambuilding;79
teknokrati;121
telepati;135
temperatur;48
tennisbold;90
teori og praksis;76
teosofi;61
terapi;32;50;98
territorie-
energien;15;23;78;83
Territory Energy;15
TFT;106
tidligere liv;135
tilskuer;74
time;81
tommelskrue;42
to-regime;42
totalorgasme;88;102
Transcendental
Meditation;27
transhumanistisme;120
trigram;19
trodsalder;113
Trotskij;67
Trump;123
tyran;77
Tyskland;67
tømmerflåde;107
udlevelses-
energien;15;22;78;85;
94
udløsning;83
udsagnsord;117
udseende;74
udstyr;82
udsætte sin udløsning;90
udøvende magt;139
Ukraine;133
Uljanov;66
underspænding;14
underspændt;104
unge;48
Unity Energy;15
universitet;32;39;124
USA;85
uvidenskabelig;95
vandregruppe;33
vegetar;49
Venus;13
verdensrummet;120
videnskab;11
videnskabelige
socialisme;65
vilje;111
vinkel;23
vippe;25
vittighed;58
voksen;42
voksne;128
vrede;105
vugge;22;90
vækst;71
væksthormon;119
værdiledelse;78
værktøj;146
Xi Jinping;132
ying-yang;18
yoga;26
yogi-vejen;26
ytring;94
zappe;108
zig-zag;109
ægløsning;81
ægteseng;53
ægteskab;48
ætse;55
øjenbevægelser;81
Østen;90
åndedræt;16
åndedrætsterapi;102
åndelig;135
åndelig orgasme;86
åndsvidenskab;63
år 1000;35

Efterskrift

Du bliver nødt til at forstå, at den sociale struktur i samfundet er præcis den samme struktur, som du har i bevidstheden.

Hvis du vil ændre eller forbedre noget strukturelt i samfundet, skal du samtidig ændre strukturen i din bevidsthed.

Hjælp hinanden med at få den nødvendige bevidsthed.

Eller få hjælp her: www.grokraft.dk

Denne bog bør være obligatorisk læsning i alle gymnasier og uddannelsessteder.

Ungdommen har ret til at vide, hvad der er sket op igennem den historiske udvikling, samt hvad der sker nu.

Til dig, der er ung: **Stil krav til dine lærere om det.**

På **Grokraft Naturhøjskole** producerer vi fødevarer, der indeholder alle grundstoffer, så maden smager meget lækker og giver god energi. Med sådan naturlig mad bliver man ikke syg. Og syge mennesker bliver raske efter et par dage. Vi vil være 100 % CO2 neutral. Vi vil genskabe naturen derude, men også kropsligt.

Vi bruger alle energimønstrene og
deres bevidstheder.
Nå du deltager i vore aktiviteter,
lærer du at bruge det i praksis.
Så får du et naturligt liv.

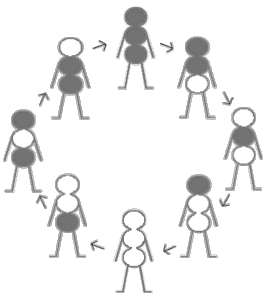

Lad os redde os selv, hinanden, planterne, dyrene, naturen, klimaet.

GROKRAFT